

Karen Harter LACRIMI DE TOAMNĂ

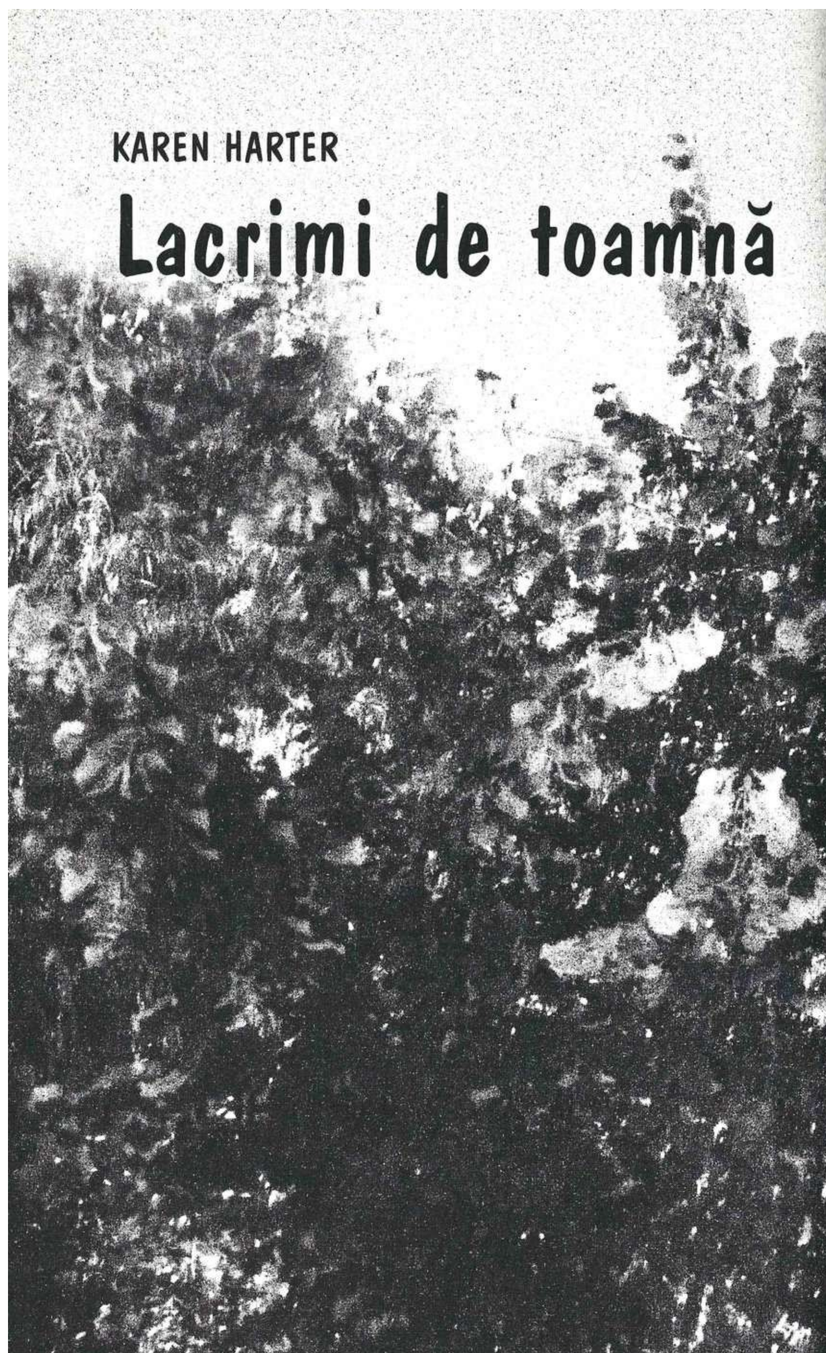
Titlul englez original: *Autumn Blue* © 2007 by Karen Harter Ediţie condensată americană: © The Reader's Digest Association Inc., USA, 2007

Traducere: Florentina Constantin

Ilustraţii: pp. 6-8 – © Adrian Secolof; p. 161 – © Mark Fleming Photography; pp. 162-164 – © Luana Schidu; p. 280 – © Corrine Pezzelli; pp.

282-283 – illustrator: Oily Howeadvocate; p. 448 – © Apex pp. 450-452 – © Nitsch-Petioky Lorând; p. 575 – © Sears

018/2010

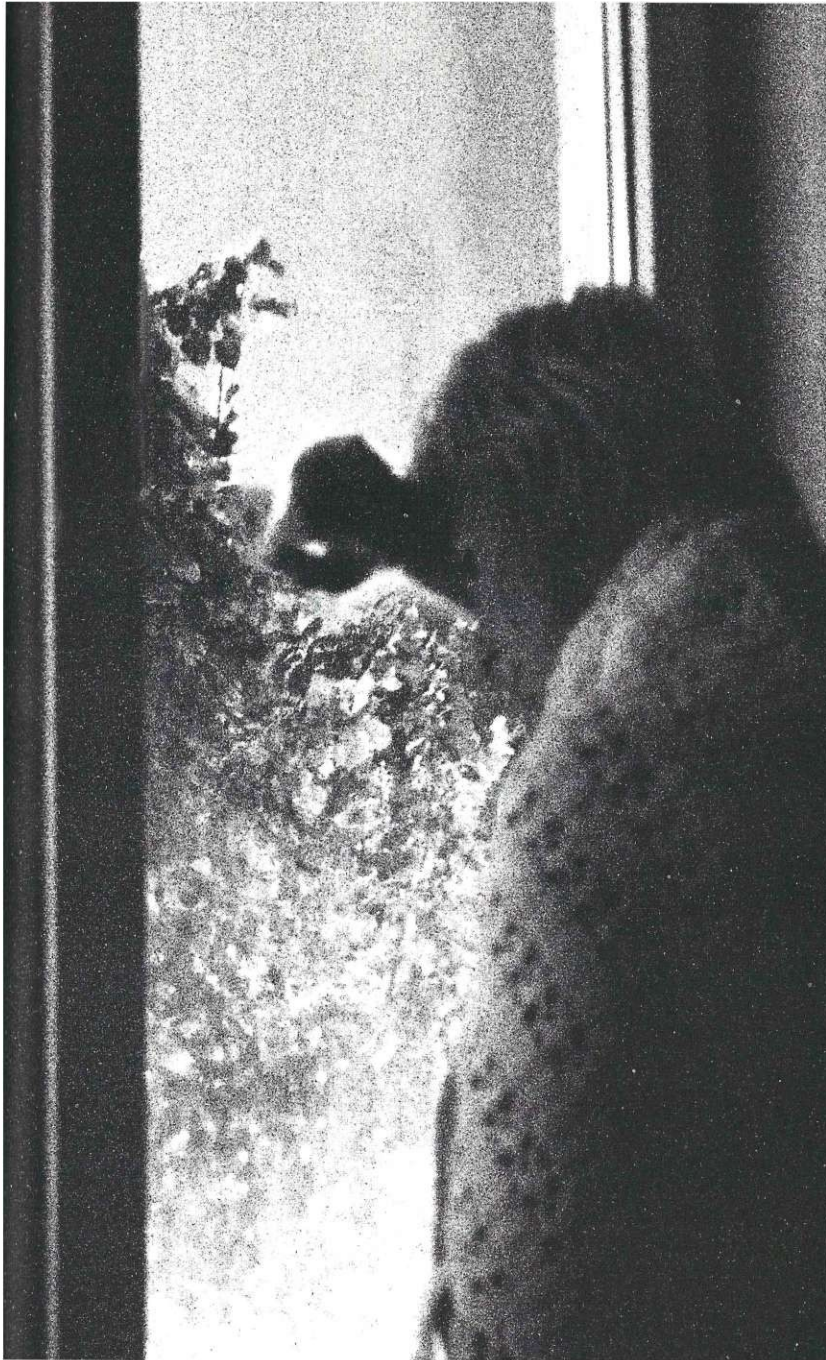

Karen Harter

LACRIMI DE TOAMNĂ

ISBN 978-606-8096-05-6

Sidney Walker, mamă celibatară, are nevoie de ajutor Are trei copii de crescut, îndatorire peste puterile ei. Vecinul ei pensionar, Millard Bradbury, nu-şi doreşte decât liniştea şi independenţa faţă de fiica lui autoritară. Când destinele lor se intersectează, Sidney şi Miliard îşi dau seama că fericirea arată cu totul altfel decât şi-o imaginaseră. O dramă de o rară încărcătură emoţională.

Karen Harter
LACRIMI DE TOAMNĂ

Sidney Walker îndrăgea anotimpul frunzelor ruginii, soarele blând şi cerul de septembrie pe care se profilau munţii Cascade. Dar în toamna aceea, simţea doar vântul tăios al disperării în suflet. Fiul ei fugise în sălbăticie, unde-şi ascundea suferinţa. Iar poliţia era pe urmele lui.

KAREN HARTER

După primele ei două romane, Karen Harter este deja comparabilă cu autori contemporani de succes precum Kristin Hannah sau Anne Rivers

Siddons. Dacă cititorii i-au îndrăgit poveştile captivante este şi datorită felului în care zugrăveşte experienţa umană, dând dovadă de un pregnant simţ al realităţii. Când îi descriu stilul, criticii îl numesc „incitant", „inspirat" şi „proză frumoasă".

Aşa cum se întâmplă cu fiecare scriitor de succes, ea a fost inspirată de cărţi ce au transformat-o din cititoare pasionată, în autoare prolifică. Nume mari ale literaturii americane precum Herman Melville şi Mark Twain se află în capul listei de romancieri clasici care i-au influenţat scrisul. Un loc special între favoriţi îl ocupă Barbara Kingsolver, a cărei ficţiune lirică a inspirat-o în mare măsură. Influenţa decisivă asupra romanelor ei a avut-o însă o carte anume. „Trebuie să spun că Biblia mi-a influenţat în cea mai mare măsură viaţa, atât din punct de vedere al conţinutului, cât şi ca valoare a limbajului".

Religia joacă un rol important în viaţa de zi cu zi a autoarei. Atât ea, cât şi soţul ei, Jeff, sunt foarte activi în cadrul parohiei din care fac parte, Valley Church, din Mt. Vernon, Washington, unde soţii Harter s-au stabilit cu peste douăzeci de ani în urmă. Aici şi-au crescut cei trei fii, Ryan, Mike şi Jake.

„Am început să iau scrisul în serios în 1990, după ce am ascultat o predică emoţionantă despre pilda talentelor", îşi aminteşte Karen Harter, care presimţea că are un dar special, de care nu era însă sigură. „Mi-a plăcut dintotdeauna să scriu – mai ales poezii şi articole de reviste – iar mama a păstrat toate scrisorile pe care i le-am trimis. Spunea că sunt talentată. O mamă nu se înşală niciodată".

Fostă femeie de afaceri în domeniul imobiliar, Karen Harter este astăzi scriitoare „cu normă întreagă" stăpână pe deciziile profesionale şi pe timpul său liber. Îi place să „poarte jeanşi, să grădinărească şi să meargă la pescuit" oricând îşi doreşte.

Darul scrisului îi ocupă însă mult timp. „Fiecare carte bună este o comoară, un prieten, o aventură care ne îmbogăţeşte viaţa”, spune ea. Iar cititorii săi, tot mai numeroşi, sunt întru totul de acord.

CAPITOLUL UNU

Dacă venea, avea să vină prin pădure. Întotdeauna, prin pădure. Chiar şi ziua în amiaza mare, când s-ar fi aflat în deplină siguranţă pe străzile oraşului, Ty prefera întotdeauna covorul de frunze moarte şi ace de brad şi bolta alcătuită din cer şi ramuri verzi.

Pădurea din spatele casei lor era mărginită de albia râului Sparrow Creek, ce unduia până la marginea oraşului Ham Bone, conturându-l pe latura estică. Printre codri erau presărate case şi păşuni, biserici şi şcoli, toate ghemuite la poalele Cascade Mountains. Cu certitudine, Ty cunoştea deja fiecare metru pătrat al zonei, ca şi pe sălbăticiunile care-l pândeau venind şi plecând.

Când fiul său avea o vârstă mai fragedă, se întorcea din expediţii cu felurite exemplare ale faunei sălbatice: câini de apă, broaşte cu picioare roşii, brotăcei verzi, cu piele verde, moale şi umedă ca pulpa de avocado. Pentru el, bălţile şi pâraiele ascundeau mai multe comori decât o flotă de galioane spaniole. Petrecea nenumărate ore pieptănând cu degetele apa întunecată şi noroiul, în căutarea puilor de somn, sau croindu-şi drum printre frunze de nuferi, în vreme ce scruta cu ochi ageri suprafaţa apei, ce putea fi tulburată de nările unei broaşte-bou. Învăţase să-i dea drumul cu multă vreme în urmă. Cu instinctul lui de făptură sălbatică, era cu certitudine mai în siguranţă în pădurile lui îndrăgite decât pe drumuri de ţară. Sidney ştia întotdeauna că fiul ei era în drum spre casă când câinele intra înaintea lui pe uşa din spate, gâfâind şi plin de bale.

Era la chiuveta din bucătărie şi îşi cufundase o mână, cu mănuşă galbenă de menaj, în apa cenuşie cu detergent. Se uita pe fereastră, privirea ei luneca peste ţarcul câinelui, cercetând şirul de pomi din spatele casei – aşa cum făcea de zile întregi.

Proprietarul nu-şi dăduse mare osteneală cu amenajarea peisajului. Curăţase doar terenul şi trântise o veche casă mobilă în mijlocul lui. Singurii arbuşti erau pâlcuri zimţate de mahonia şi de gaultheria cu frunze tari, ce se revărsau din umbra cedrilor ce mărgineau partea din spate a proprietăţii. Cele două tufişuri uscate de azalee din faţa casei nu contau.

Auzea vag râsetele fiicelor ei, dinspre dormitorul lor. Simţi câinele furişându-se în spatele ei; doar când fetiţele trecură în fugă pe lângă ea, strigând încântate, observă că ciobănescul german al fratelui lor scutura din

cap, ca să scape de o bonetă roz de păpuşă. Fetelor nu le-ar fi mers cu una, cu două, dacă Ty ar fi fost acasă. Avea ceva special pentru câinele acela.

— Vino aici, Duke, comandă Sidney şi îi trase boneta de pe cap.

— Mami, scânci Sissy, de ce ai făcut asta? Lui îi place, nu-i aşa, Duke?

— Uită-te la coada lui, Sis. Vezi cum atârnă în jos? Aşa spune un căţel că ar prefera să fie oriunde în altă parte acum, numai aici, nu. Rebecca, scoate-l afară, te rog.

— Să-l duc în ţarcul lui?

— Nu. Dă-i doar drumul.

Rebecca chicoti, deschizând uşa din spate.

— Uită-te la el! E fericit.

Câinele se repezi în curte, iar fetele se întoarseră la joaca lor.

Sydney zăbovi la fereastră. Dacă Ty supraveghea casa din pădure, câinele l-ar fi simţit. Duke alerga în salturi prin curte, adulmecând ici şi colo, de-a lungul gardului din sârmă ce împrejmuia locul. Se opri o dată, săltându-şi botul în bătaia vântului. Speranţele ei renăscură. Pe urmă, câinele se întoarse şi se îndepărtă, fără vreo ţintă aparentă.

Clăii o farfurie şi o puse pe grătar, la uscat, cu privirea aţintită pe fereastra bucătăriei. Oriunde s-ar fi aflat Ty, era prea departe. Tensiunea pe care o simţea prin acel fir care, o ştie orice mamă, nu se rupe cu adevărat la naştere, era permanentă, o durere aproape de nesuportat.

Sâmbăta, era mai greu de suportat. La serviciu, îngrijorarea îi era întreruptă de apeluri telefonice, de calculul sumelor estimate pentru primele de asigurare şi lucrul de rutină la calculator. Însă astăzi nu-şi putea ţine imaginaţia în frâu. Băiatul nu-şi luase nici măcar haina.

Ty lipsea de peste o săptămână. Ea bătuse în lung şi-n lat străzile oraşului, căutând în spatele băcăniilor, pe sub poduri. Îl căutau şi cei de la Departamentul de Poliţie al districtului Winger, dar ea spera să-l găsească prima. Pe băiatul ei cel furios, răzvrătit. Era oare în siguranţă? Simţea nevoia să-l atingă, ca să fie totul bine. Această nevoie depăşea dorinţa ei de a-l propti, aplecat pe genunchi şi să-i tragă o chelfaneală de modă veche. Era prea târziu pentru asta; crescuse, aproape că o ajunsese în înălţime.

Isprăvi cu spălatul vaselor de la micul dejun şi, fără să-şi fi propus, se trezi curăţând frigiderul.

— Ce mâncăm la prânz, mami? o întrebă Sissy, fetiţa ei în vârstă de

şapte ani, cocoţându-se pe un taburet înalt şi sprijinindu-şi cu un plescăit antebraţele durdulii pe barul pentru micul dejun.

O privea ţintă printre şuviţele lungi, castanii, de păr nepieptănat, ca de obicei. Purta încă tricoul de cu o zi în urmă.

— Abia ai mâncat, nu?

— Asta s-a întâmplat acum multă vreme, spuse Rebecca, aşezându-se lângă sora ei, la bar. Părul ei, de un şaten mai deschis, era prins într-o coadă de cal îngrijită.

— În regulă, răspunse Sidney şi se apucă să scotocească prin frigider. Ce ziceţi de nişte sendvişuri cu ouă?

— Cu roşii şi avocado! ceru Sissy.

— Şi ceapă, adăugă Rebecca.

Sidney se simţi ca o bucătăreasă care ia comenzi la minut, dar asta n-o deranja defel. Nu-i lipsea decât cea de-a treia figură, care ar fi trebuit să se alinieze la barul din bucătărie.

— Mami, nu uita că mâine e târg.

— Of, Sis… zise Sidney, în timp ce se ştergea pe mâini cu un prosop.

— Trebuie să mergem. Mâine e ultima zi! Şi ai promis!

— Dar fratele tău ar putea veni acasă.

— Dacă vine acasă, poate să intre şi singur, răspunse Rebecca, dând din umeri.

Fetele nu ştiau în ce condiţii dispăruse Ty. Sidney nu voia să le sperie.

Îşi făcu de lucru cu prăjitul ouălor, felierea roşiilor şi prăjitul pâinii. Se strădui să vorbească în glumă cu fiicele ei, dar vorbele ei nu aveau haz. Când fetele îşi terminară prânzul şi o zbughiră în camera lor, se simţi uşurată.

Cu un oftat, îşi alungă o şuviţă de păr blond din ochi şi îşi lăsă capul pe spate, de parcă nădăjduia să vadă răspunsurile tuturor întrebărilor ei printr-o fereastră deschisă în rai. Văzu în schimb crăpătura întunecată ce străbătea tavanul casei mobile. Casa se desprindea efectiv din încheieturi. Cu toate astea, nu se putea plânge. Fusese încântată s-o găsească. Ca printr-o minune, costa doar cu puţin mai mult decât apartamentul lor din oraş şi fusese o alegere bună pentru toţi, la doar trei kilometri depărtare de oraş, lângă o pădure pe care Ty o putea explora chiar din curtea lor. Casa în sine nu ar fi onorat paginile revistei *Traditional Home*, în ciuda talentului lui Sidney în amenajări interioare. Era specialitatea pe care dorise s-o studieze la facultate,

înainte de a rămâne însărcinată şi de a renunţa, ca să-l nască pe Ty. Nu, nu-şi permitea să facă altceva în casa asta decât să păstreze curăţenia.

Ar fi trebuit să se mărite cu Jack Mellon când se ivise ocazia. Totul s-ar fi schimbat. Jack şi Ty se plăcuseră încă de la început. Trecuseră oare doi ani de când se despărţise de Jack? Îl ducea pe fiul ei la meciuri de baseball şi-l învăţase să teleghideze avioane, pe păşunile aflate peste drum de şcoala elementară. Jack era un om cumsecade, de meserie măcelar. Privind spre trecut, Sidney îşi dădu seama că în ochii căprui ai fiului ei existase o scânteie pe care nu-şi amintea s-o fi revăzut de atunci. Era greu să crească de una singură un băiat de cincisprezece ani.

Gândul o sâcâia deja de câteva luni. Şi ce dacă nu fusese atrasă de Jack? Era acesta un motiv justificat, încât ea să-şi priveze fiul de ceva cu mult mai important pentru el decât proteinele, vitamina C sau un somn odihnitor peste noapte? Ce era cu ea, de nu se legase acea chimie între ei? Aştepta să i se ivească în cale un alt fluşturatic? Un tip ca Dodge? Cineva care s-o menţină într-o stare de tensiune continuă? Se înfioră. Dacă ar fi putut s-o ia de la capăt, s-ar fi măritat cu Jack într-o clipită.

Îşi amintea de Tyson ca ţânc, de sunetul încântător al chicotelilor lui, de afecţiunea lui pentru surorile sale mai mici. Odată, îl aşteptase la marginea unei pădurici, în vreme ce el urmărea un iepure brun prin lăstăriş. Îi auzi o vreme paşii foşnind pe frunzele uscate, apoi, un moment de linişte înainte ca vocea lui subţire să răzbată dintre ramurile scunde. „Mami, unde suntem eu?”

Dar Tyson se rătăcise cu adevărat de astă dată. Parcă l-ar fi măturat un val în mare, chiar sub ochii ei. Totul se petrecuse treptat. Când îşi dăduse seama cât de departe se afla fiul ei în derivă, înţelesese că nu exista nicio coardă de salvare atât de lungă încât să poată ajunge până la el. Devenise doar un punct la orizont, pe urmă nu-l mai zărise deloc.

CAPITOLUL DOI

Millard Bradbury deschise ochii exact la ora 7:45, fără avantajul – sau blestemul – unui ceas deşteptător. Îşi sprijini picioarele pe duşumeaua din lemn, unde îl aşteptau papucii de piele, parcaţi unul lângă altul, ca două limuzine maro lustruite, care au dat nas în nas, la o curbă.

La chiuveta din baie, bărbieri faţa unui străin. Se formaseră pungi sub

ochii albaştri, iar de la colţuri porneau linii arcuite spre tâmple şi obraji. Gura îi era lăsată în jos. Se strădui s-o redreseze cu un zâmbet, cercetând imaginea din oglindă, în căutarea unui semn de recunoaştere a bărbatului cunoscut cândva. Se îmbrăcă şi făcu patul, înfoind pernele dolofane şi sprijinindu-le de capul patului, alături de una mai mică, decorativă, exact aşa cum obişnuia Molly să facă. Urmau exerciţiile fizice la sol: extensiile pentru spate prescrise de medicul său, câteva ridicări de picioare şi câteva flotări. După o ceaşcă de cafea instant (de ce să fiarbă una în cafetieră pentru o singură persoană?) şi un bol de musli cu stafide şi nuci, îşi recuperă ziarul *Winger County Herald* din pridvorul de la intrare.

Era cam rece afară, dar cerul era albastru. Se sprijini de balustrada pridvorului şi îşi scrută peluza, ca în fiecare dimineaţă, în căutarea vreunei păpădii ce i-ar putea invada teritoriul. Gazonul său arăta la fel, ca o mochetă scumpă din pluş, cu marginile delimitate la milimetru, mărginite de arbuşti pereni, la umbra cărora creşteau crini de toamnă.

Peste drum, se trânti o uşă. Vecina din casa tip rulotă ieşise şi încuia uşa, în timp ce cele două fiice ale ei intrau în maşină. O întâlnise la cutia poştală, curând după ce familia se mutase acolo. Îi părea a fi o tânără destul de drăguţă. Nu avea soţ. Nu avea forme rotunjite, dar se îmbrăca îngrijit şi părea că se străduieşte să-şi aranjeze părul blond-închis. În schimb, curtea ei era pur şi simplu dezolantă, cu pâlcuri de buruieni ce se întindeau până în mijlocul aleii de pietriş şi cu burlanul îndoit ce atârna la unul din colţurile casei duble.

Avea şi un fiu, destul de mare încât să tundă iarba şi să se urce pe o scară, să consolideze burlanul acela. Dar îl văzuse rareori pe puşti, clămpănindu-şi skateboard-ul pe drum, îmbrăcat cu nişte pantaloni lăbărţaţi, cu tur lăsat, arătând la fel de jalnic ca şi curtea. Miliard scoase un oftat dezgustat. Păi, pe vremea când avea el vârsta asta, toţi cunoscuţii lui aveau de îndeplinit sarcini casnice după şcoală. Scutură din cap şi se întoarse în casă. Puştii ăştia punk de azi! Nu s-ar pricepe să facă o treabă ca lumea nici măcar ca să-şi salveze existenţa.

Deschise ziarul, îşi scoase ochelarii din buzunarul cămăşii şi se cufundă în fotoliul albastru, uzat, de lângă fereastră. Apoi, se apucă să rezolve jocul de cuvinte încrucişate până când Chevroletul bleu al fiicei sale opri pe alee. Ea intră, împingând uşa de la intrare, ţinând în ambele braţe câte o pungă de băcănie.

— Bună, tată. Cum te simţi? zise ea şi se aplecă, să-l sărute pe frunte. Ar trebui să-ţi pui un pulover. A cam trecut vara. Unde-ţi este jacheta gri?

Se îndreptă spre bucătărie, ca să-şi înceapă ritualul săptămânal. O auzi deschizând şi închizând uşile bufetului.

— Nicole o să fie pentru prima oară majoretă vineri seară – primul meci de fotbal din sezon. Sper să ţină vremea bună. Nici nu te-ai atins de sucul ăsta de fructe, nu-i aşa, tată? întrebă ea, după ce o auzi deschizând uşa frigiderului. Doar ştii că ai nevoie de vitamina A, e bună pentru ochi. Ce ai să faci când n-ai să mai vezi? O să se termine cu cuvintele încrucişate şi cu *Roata Norocului*. N-o să fie prea vesel, nu-i aşa?

Îl încurcase acel nouă pe verticală. Se uită pe fereastră. Şapte litere, cu un ci la mijloc, ce semnifica „substanţă internă”.

— Trebuie să ai grijă de tine, tată, atâta tot vreau să-ţi spun.

Odată pornită pe un anume drum, Rita nu putea fi oprită uşor. O auzi încărcând rafturile congelatorului cu rezerva de mâncare congelată pentru săptămâna aceea – feluri rămase de la mesele familiei ei.

— Apropo, e timpul să-ţi faci un nou control de prostată, tată. Ce valori ţi-au ieşit la analiza ASP data trecută?

Plesni cu creionul pe ziar. Vasăzică, la asta se rezuma acum viaţa lui.

— Nu-mi aduc aminte – fireşte, în clipa când rosti aceste cuvinte, ştiu că din pricina lor, putea fi suspectat de maladia Alzheimer. Azi, am făcut pipi de două ori până acum. Am scaun regulat, tensiunea e constantă, 125 cu 80. Mai vrei să afli şi altceva?

Rita ieşi din bucătărie; se postă în faţa lui, cu braţele încrucişate, cu o expresie înţepată pe faţă. Fetiţa lui cea drăguţă începea să arate a femeie între două vârste. Trecuse oare atâta vreme de când mergea şontâc, încălţată cu pantofiori Mary Jane? îşi înclină capul într-un gest sfidător, proptindu-şi mâinile pe şoldurile pline.

— Îmi pare rău, tată – cu siguranţă, nu-i părea. Dar trebuie să discutăm despre toate astea, fie că-ţi convine sau nu. Dacă ar fi mama aici, ea ar fi cea care te-ar întreba, nu eu. Dar nu e aici şi nu mă ai decât pe mine. Să ştii că nu mi-e nici mie uşor. Mi-am pierdut mama, dar nu m-am lăsat pradă depresiei şi n-am renunţat la viaţă. Şi nu e vorba că n-as avea ceva mai bun de făcut. Toamna asta, sunt responsabilă cu proiectele de lucru manual ale Cercetaşelor. Am antrenamente de fotbal, lecţii de pian şi atâtea altele.

Renunţarea la viaţă. Avea la ce să renunţe?

— Atunci, nu-ţi mai face griji pentru mine, se enervă el. Pot să-mi port şi singur de grijă.

Rita se aşeză pe marginea canapelei şi se aplecă spre el.

— Atâta vreme cât ai să locuieşti singur în casa asta mare şi veche, am să-mi fac griji pentru tine, tată. Te rog, mai gândeşte-te dacă nu e mai bine să te muţi la Haywood House. E plăcut acolo. Ai avea micul tău apartament, deci ţi-ai păstra intimitatea la care ţii, dar acolo sunt şi alţi oameni ca tine. Poţi face cunoştinţă cu ei în sala de mese, când mănânci, poate ai să întâlneşti nişte prieteni cărora le place să joace şah sau puzzle. Şi nu ţi-ar plăcea să ştii că din personalul de acolo fac parte medici şi asistente?

Oricum, fiică-sa ar fi scăpat de o obligaţie autoimpusă. Îşi dorea ca ea să plece imediat. Să-l lase singur înainte ca ultimul înveliş de bărbăţie să-i fie smuls, asemenea unei păstăi, dezvelind doar un bob veştejit de mazăre, un nimic având ca unic ţel să rezolve jocuri de puzzle până când avea să se întoarcă în pământul din care venise. Desigur, ştia deja ce-i cu el. Nu se mai lupta cu MiG-uri sovietice, ci cu seminţele zburătoare de păpădie ce cutezau să invadeze spaţiul aerian din teritoriul său împrejmuit cu gard. Duse erau zilele glorioase în care antrena echipa de lupte la liceul Silver Falls din Dunbar – campioni de stat, şase ani din zece. Acum, cea mai de seamă misiune a lui era să rezolve puzzle-ul din *Roata Norocului*, înainte ca vreun participant să cumpere ultima vocală.

Se uită la ceas şi se săltă din fotoliu.

— Precis a venit poşta. Am să fiu cuminte, promit, îi spuse Ritei, oprindu-se lângă ea şi mângâindu-i părul moale, roşcat. Dacă nu mă mai pui să mănânc terciul ăla de fructe ca voma de bebeluş.

Sidney şi prietena ei, Micki, îşi cârmeau copiii prin mulţimea adunată la târg, spre zona unde era expus şeptelul. Participarea la Târgul Recoltei din Districtul Winger era o tradiţie anuală pe care Sidney nu le-o putea refuza fiicelor ei, deşi avea altele pe suflet.

Astăzi, fetele ei purtau jachete identice, roz, dăruite de bunica lor, de Crăciunul trecut. Andy, fiul de nouă ani al lui Micki, conducea grupul de-a lungul unui şir de boxe din lemn, spre porcul uriaş, o huidumă pestriţă pe patru picioare. Se străduia să se ridice de pe grămada de paie unde era tolănit, pe urmă părea să se răzgândească şi cădea înapoi, cu un grohăit puternic. Toată

lumea râdea, chiar şi Sidney.

— Uite de ce nu mănânc eu slănină, remarcă ea. Grăsime, grăsime şi iar grăsime.

— De parcă ai avut vreodată vreo celulă de grăsime în corp! zise Micki, întinzându-i punga ei cu floricele de porumb, dar Sidney scutură din cap.

Prietena ei cea blondă şi vioaie arăta foarte bine, în ciuda porcăriilor pe care le mânca. Secretară la Leon Schuman Insurance, era cunoscută pentru stivele de ciocolată din sertarul biroului ei. Şedeau pe nişte baloţi de fân, în mijlocul hambarului, de unde îşi puteau vedea copiii cum escaladau fiecare staul.

Sidney scoase o sticlă de apă din geanta de rafie şi luă o înghiţitură. Un tătic chipeş, cu un copil în cârcă şi un altul de mână, se sprijini de o poartă şi începu să imite grohăituri.

— Asta îmi doresc, zise Sidney şi oftă.

— Ce? Un bărbat care grohăie? Găseşti peste tot, crede-mă.

— Un bărbat care să-şi petreacă sfârşitul de săptămână cu copiii. Uite cât îl admiră puştiul ăla. Taică-său e eroul lui – pentru un simplu grohăit. Nu e nevoie să facă parte dintr-o trupă de rock, nici să trimită cadouri sofisticate, prin care să compenseze amânarea vizitelor.

Sidney şi-l aminti pe Tyson, pândind nerăbdător pe fereastra camerei de zi, în aşteptarea tatălui său – acelaşi scenariu, doar figura schimbată pe măsură ce băiatul creştea, devenind dintr-un ţânc entuziasmat de şase ani un puşti în pragul adolescenţei cu o privire mohorâtă, aproate lipsită de speranţă. Sidney simţea că i se sfâşâie inima de fiecare dată, în vreme ce inima lui Ty se împietrise. Fetele nu fuseseră atât de legate de tatăl lor încât să să le pese prea mult.

Ochii i se înecară în lacrimi. Trase aer în piept, umplându-şi pieptul îndurerat cu parfum dulce de fân şi vată pe băţ, şi se forţă să-şi concentreze privirea asupra fiicelor ei: Rebecca, o fetiţă veselă şi izbitor de frumoasă, în vârstă de zece ani, cu braţe fine şi lungi ca ale mamei ei, şi Sissy, păstrând încă ceva din alura de bebeluş dolofan, urmând să împlinească opt ani.

— Dodge o să aibă un şoc într-o bună zi, când va constata că fetele nu mai sunt nişte copile, comentă Sidney. Încă le trimite păpuşele de Crăciun, dacă-şi aminteşte s-o facă.

— Timpul zboară în timp ce el se distrează, răspunse Micki, scuturând din

cap. Cum e cu pensia alimentară?

Sidney râse.

— Se pare că trupa lui are un nou spectacol, în alt oraş. Autorităţile nu mai dau de el. Mi-aş dori să devină celebru ca să fie mai uşor de găsit.

Se ridicară şi îşi urmară copiii afară din hambar, spre dughenele cu jocuri, înţesate de jucării ieftine şi animale de pluş.

— Ţi-l aminteşti pe Jack Mellon? întrebă Sidney. Măcelarul cu care am fost împreună acum doi ani?

— Sigur că da. A fost capitolul Vegetariana-întâlneşte-Taurul-în-Fiecare-Noapte din viaţa sa, răspunse Micki, cu gura plină de floricele. Din câte îmi aduc aminte, ai descoperit că nu te stimula din punct de vedere intelectual.

— Am spus eu aşa ceva? Oricum, m-am gândit mult la greşelile pe care le-am făcut faţă de Tyson. Chiar după perioada aceea a devenit posac şi sumbru. Jack a fost bun cu Ty. Poate că am fost prea pretenţioasă. De fapt, ce poate fi mai important decât să găseşti un bărbat care să-i îndrăgească pe copiii tăi?

— Păi, atracţia reciprocă e întotdeauna bine-venită.

Sidney oftă.

— Ar fi bine. Aşa cum e între tine şi Dennis. Sunteţi încă îndrăgostiţi după atâţia ani, iar Dennis e un tată perfect. Ty are nevoie de aşa un tată. De unul care să-l iubească. Avea şase ani când a plecat taică-său, iar asta l-a distrus. Pe urmă, s-a legat în sfârşit de altcineva, iar eu am pus capăt relaţiei.

— Jack lucrează şi acum la Dunbar Traders Market, sugeră Micki. Luera, cel puţin, când am trecut pe acolo. Arăta foarte bine pentru un tip plin de pete de sânge pe haine.

— Ce? Îţi închipui că am să merg cu maşina treizeci şi doi de kilometri ca să cumpăr de mâncare şi am să-mi fac apariţia la raionul lui, să cer o bucăţică de carne de vită? Pun pariu pe ce vrei tu că, oricum, s-a însurat până acum.

— Fetele îl plăceau?

— Sigur, răspunse Sidney, dând din umeri. Dar nu erau atât de ataşate de el ca Ty. Era o treabă între băieţi, ştii?

Sissy şi Rebecca veniră în fugă, împiedicându-se în picioarele lui Sidney.

— Mami, ne dai nişte bani pentru căluşei? ceru Sissy.

Sidney căută în buzunar şi scoase o bancnotă de 20 de dolari, bani cu care ar fi cumpărat de mâncare pentru o săptămână, în felul ei chibzuit. Şovăi

doar o clipă înainte să-i ofere bancnota.

— O, mulţumesc! Mulţumesc!

În acelaşi timp, Andy obţinea propria sumă de la mama lui. Cei trei copii o zbughiră spre un carusel oribil, ce întindea în aer braţe groteşti ca de păianjen.

— Vino. Hai să facem şi noi o tură în căluşei! exclamă Micki şi o luă pe Sidney de braţ. Sydney îşi retrase braţul.

— Ai înnebunit? Oamenii ca mine nu au nevoie de senzaţii tari. Am parte de suficient stres în viaţă, ca să trebuiască să cumpăr şi un bilet pentru asta. Du-te tu, îi propuse lui Micki, care părea dezamăgită. Consumă nişte adrenalină. Ştii ce vreau să fac? Vreau să mă uit la cuverturi şi la exponatele de artă, la toate lucrurile alea care pe tine te plictisesc de moarte.

Micki încuviinţă şi o luă la fugă, să-i prindă din urmă pe copii.

Sidney îşi croia drum printr-o mulţime de figuri cunoscute. Dădea din cap şi zâmbea din când în când, simţindu-se ca o plătică greoaie, printre bibani zburdalnici. Se opri şi privi dugheana văruită ce adăpostea cuverturi şi rânduri de borcane multicolore cu murături şi piersici conservate, dar nu intră. Se îndreptă spre vechea cabană din buşteni, situată în spate, lângă gardul exterior. Făcuse parte dintre primele ferme înfiinţate în localitatea Ham Bone din statul Washington, iar unii membri ai vechii comunităţi din oraş o restauraseră. Alături, se afla o nouă achiziţie: o capelă albă în miniatură ce stătuse până atunci pe marginea autostrăzii statale. Fusese mutată şi vechea înscripţie: CĂLĂTORULE OSTENIT, OPREŞTE-TE ŞI TE ROAGĂ. Sidney era curioasă. Se opri în faţa tindei care scârţâia şi împinse uşa dublă. Înăuntru erau patru strane mici, iar în faţa lor, un mic podium din stejar. Sidney privi în sus, către tavanul boltit din lemn de pin.

Lacrimile izvorâră pe neaşteptate; se lăsă pe prima strană, scoase o batistă din buzunar şi se tamponă la colţurile ochilor. Îl pierduse. În ciuda tuturor încercărilor ei de a-şi proteja, îndruma şi pregăti fiul pentru această lume. Îl ocrotise pe Tyson trupeşte, dar eşuase cumva în a-i apăra sufletul fragil.

— O, Doamne, şopti ea. Nu ştiu ce să fac. Te rog, trimite-mi pe cineva care să mă ajute. Un tată care să-i iubească pe Ty şi pe fete. Nu reuşesc de una singură.

Luni seară, nu era încă nici urmă de Ty.

Sidney îşi făcu o cană de ceai de lemn-dulce şi se instală în balansoarul cel mare, verde, dăruit de mama ei; îşi propti picioarele pe măsuţa de cafea şi oftă. Reuşise să ducă la bun sfârşit încă o zi de lucru la biroul de asigurări, încă o seară hrănit fetele. Ceas de ceas, îi era tot mai greu să mimeze normalitatea. Fetele erau acum în camera lor, citeau şi îşi făceau lecţiile.

Trecuse de ora opt, dar încă nu se întunecase afară. Cerul de septembrie devenise de un violet blând. Peste drum, domnul Bradbury îşi stropea grădina cu furtunul. Îi amintea puţin de tatăl ei. Nu neapărat în înfăţişare; domnul Bradbury era mai înalt, avea umeri mai laţi şi braţe deşirate. Dar iată-l făcând, după cum era de aşteptat, ceea ce făcea în fiecare seară pe la ora asta: îşi stropea devotat Suzanele-cu-ochi-negri şi crizantemele. La fel cum făcea şi taică-său. Îi era dor de tatăl ei cel statornic şi de nădejde, acum dus, de cinci ani. Îşi amintea cum îl plânsese mama ei pe bărbatul cu care împărţise patul timp de patruzeci de ani şi, în acel moment, Sidney avu o tresărire. Nu aflase oare că soţia domnului Bradbury murise cu doar un an în urmă? Cu siguranţă, suferea şi el. Ar trebui să treacă pe la el, să-i aducă, poate, o plăcintă sau o pâine din faină de ovăz.

O maşină apăru pe şosea şi o surprinse, cotind spre casa ei. Şeriful. I se strânse inima.

Se ridică în picioare, apucă ceaşca de ceai şi se strădui să distingă silueta lui Tyson pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. În pragul uşii, aşteptă parcă o zi şi jumătate până când adjunctul şerifului deschise portiera şi coborî din maşină. Domnul Bradbury, care se îndrepta spre casa lui, se opri la jumătatea scărilor de la intrare, privind curios peste drum. Poliţistul se apropie.

— Doamna Walker?

— Mi-aţi găsit fiul?

El scutură din cap. Se opri în dreptul scărilor; era un bărbat înalt, cu umeri solizi, cu ceva sânge latin în înfăţişare. Mexican, probabil. Ochii negri erau reci.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări.

Era cazul să-l invite înăuntru? Nu, fetele nu trebuiau să audă discuţia asta.

— Întrebaţi-mă, zise ea.

Bărbatul urcă în tindă. Ea citi numele de pe insigna prinsă pe cămaşa scrobită, kaki, chiar sub însemnul şerifului districtului Winger. Adjunct al

Şerifului A. Estrada.

— Când v-aţi văzut ultima oară fiul, doamnă Walker?

— În dimineaţa în care a fugit de la şcoală, răspunse, gândindu-se că el ar fi trebuit s-o ştie; consilierul şcolii sunase la Poliţie în acea vineri dupăamiază şi anunţase că băiatul încălcase regulile eliberării condiţionate, iar Sidney ţinuse legătura cu ei în mod regulat. Pe data de 9.

El îşi înclină capul, iar ochii pătrunzători i se îngustară.

— Vreţi să spuneţi că nu l-aţi mai văzut de atunci? N-a mai venit deloc acasă?

— Chiar asta spun, răspunse ea, încuviinţând din cap.

El înălţă din sprâncenele întunecate şi îi studie, tăcut, figura. De parcă o acuza că minte. Sidney îşi imagină cum i-ar trage un şut în faţa aceea acră, izgonindu-l din tinda ei. Dar îşi aminti că omul îşi făcea doar meseria. Domnul Bradbury se răzgândise: în loc să se retragă în casă la lăsarea serii, era aplecat peste gardul lui de ţăruşi, culegea crizantemele veştejite ce crescuseră în exterior şi arunca priviri furişe peste drum.

— Atunci, sper că nu vă deranjează să mă uit puţin prin camera lui.

— Ba, da, mă deranjează. Fetele mele sunt în casă şi nu vreau să le supăr. De fapt, ce căutaţi? Fiul meu s-a predat de bunăvoie, imediat după incidentul de la Graber’s Market. Nu a luat decât o sticlă de vin şi nici măcar nu a ajuns până la uşă cu ea.

Proprietarul magazinului îl văzuse pe Ty ascunzând sticla de vin sub geacă şi-l prinsese înainte iasă pe uşă. Sticla se spărsese. Sidney fusese îngrozită când aflase că fiul ei se rostogolise atunci pe spate, îşi scosese pistolul cu bile din pantaloni şi îl îndreptase chiar sub bărbia lui Mitch Graber. Mitch se ferise, crezând că e o armă adevărată, iar Ty fugise pe uşă.

Poliţistul schiţă un zâmbet afectat.

— Şi eu m-aş preda, dacă ar fi nevoie să mi se smulgă toate cioburile alea din piept.

— Pun pariu că aţi tras o porţie bună de râs pe chestia asta la secţia de poliţie, replică Sidney. Cred că v-aţi tăvălit cu toţii pe jos.

Rânjetul adjunctului de şerif dispăru.

— Doamnă Walker, delictul fiului dumneavoastră s-a agravat cu adevărat în momentul când a scos arma. E acuzat de tentativă de jaf armat, iar ăsta este un delict.

— Dar nu era o armă adevărată. Chestia aia trage cu bile de plastic. Puştii de pe aici se împuşcă mereu unii pe alţii cu ele.

— Chiar şi ameninţarea cu o armă falsă este o infracţiune în zilele noastre. Oricum, judecătorul l-a eliberat pe Tyson, sub supravegherea dumneavoastră, cu condiţia strictă să nu meargă decât la şcoală şi acasă, până la pronunţarea sentinţei. Acum a fugit şi am motive să cred că a comis un nou delict.

Sidney îşi simţi inima cât un purice.

— Ce fel de delict?

— Un jaf în oraş.

— Ty n-ar face aşa ceva, zise ea, scuturând din cap. Nu e un băiat rău.

Dar se întrebă imediat: cine era tânărul furios care pusese stăpânire pe Tyson, fiinţa aceea blândă şi inimoasă?

— De aceea aş dori să arunc o privire înăuntru. Ca să văd dacă a ascuns aici ceva din obiectele furate.

— Nu a fost aici, răspunse ea, hotărâtă. Credeţi-mă, aş şti dacă ar fi venit. Nu vă permit să intraţi în casa mea cu pistolul acela la şold, să-mi speriaţi fiicele.

Ofiţerul Estrada îşi trecu o mână peste falcă.

— Ştiţi, doamnă Walker, dacă ascundeţi cu bună ştiinţă bunuri furate…

— Nu fac aşa ceva! exclamă ea, de-a dreptul indignată.

Cum îndrăznea s-o insulte în aşa hal? Părea să ştie totul despre trecut, despre situaţiile acelea dezgustătoare prin care o târâse Dodge. Dar fostul ei soţ plecase. Iar Sidney construia o viaţă nouă pentru ea şi copii.

— Uitaţi cum stau lucrurile, domnule ofiţer… dacă aţi avea mandat de percheziţie, mi l-aţi fi arătat până acum. Mă credeţi sau nu, nu ascund nimic. Acum, vă rog să plecaţi. Trebuie să-mi duc copiii la culcare.

— Cum doriţi, doamnă Walker, spuse el, încuviinţând politicos din cap şi privind-o fix.

Îl studie întorcându-se şi îndreptându-se spre maşină, cu capul sus şi umerii traşi spre spate, ca un ofiţer de marină. Îi mai aruncă o privire scurtă înainte de a-şi lăsa capul în jos şi de a se strecura în maşină, trântind apoi portiera. Maşina oficială verde acceleră, odată ajunsă pe şosea, iar Sidney rămase pe loc, până când stopurile roşii dispărură la curbă.

— Noapte bună, domnule Bradbury, strigă ea şi adăugă în şoaptă:

moşule băgăcios!

El se uită la ea de parcă era surprins s-o vadă acolo.

— O, noapte bună, îngăimă el, aproape de neînţeles, apoi se întoarse şi o porni pe alee, spre casă.

Fusese un şoc teribil, care-l surprinsese în aşa măsură pe Millard Bradbury, încât se împiedicase pe scări şi se prinsese de tocul uşii ca să nu cadă. Ziarul *County Herald* zăcea uitat la picioarele lui.

O cârtiţă. O nenorocită de cârtiţă, obraznică şi oarbă! Ridicase un şir de movile, pornind de la gardul de ţăruşi, până în mijlocul peluzei lui imaculate. Coborî treptele de beton. O luă la stânga, spre garaj, şi ieşi de acolo cu o lopată în mână. Pe măsură ce se apropia de „locul crimei", merse tiptil, ţinând coada rugoasă de lemn ca pe o spadă.

Un autobuz şcolar, de culoarea sucului de fructe, trecu vâjâind pe şoseaua regională. El se lăsă uşor pe un genunchi, sprijinindu-se în lopată. Pe urmă, în patru labe, ascultă. Poate, dacă-şi lipea o ureche de pământ, aşa cum făceau indienii, ca să afle dacă se apropiau bivolii… Se întinse pe burtă, lipindu-şi obrazul de iarba răcoroasă şi umedă. La început, auzi doar sunetul propriei sale respiraţii. Aşteptă răbdător, închizând ochii, ca să se concentreze. Încălcarea teritoriului era o agresiune, iar el putea fi la fel de ascuns ca duşmanul. Degetele lui dezmierdau coada lopeţii. El era stăpânul ghilotinei.

În sfârşit, auzi ceva. Da. Pământul vibra într-adevăr. Se strădui să rămână nemişcat, la fel de nemişcat precum o pisică la pândă, în iarba înaltă.

— Domnule Bradbury!

Simţi că-i sare inima din piept. Se sprijini în coate şi săltă brusc capul, spre vocea alarmată a femeii.

— Vă rog, nu vă mişcaţi. Sunt cuv Sidney Walker, de peste drum. Cer acum ajutor.

— Nu! îngăimă el, sprijinindu-se stângaci pe mâini şi genunchi, în timp ce ea se lăsă în genunchi şi îi puse o mână pe spate. Mă simt bine.

Încercă să se ridice în picioare, dar ameţi şi se aşeză brusc pe iarbă.

— Sunteţi sigur? Aţi căzut?

— Nu. Am o cârtiţă, o lămuri el.

La naiba, gândi. Nu poate omul să se întindă pe propria pajişte, fără ca o femeie să creadă că nu se poate ţine pe picioare?

Vecina lui păru derutată la început; pe urmă, observă grămada de

pământ de lângă Miliard. Oftă, uşurată.

— Ce păcat! Grădina dumneavoastră arată de obicei ca o fotografie. Mă face să mă simt atât de jenată de a mea. Îmi propun mereu să fac ceva cu ea, dar se pare că îmi consum în întregime fiecare zi cu îngrijitul copiilor.

El îşi aminti brusc de poliţistul care urcase în tinda ei, cu două seri în urmă.

— Dar băiatul acela al dumitale? câţi ani are? Paisprezece? Cincisprezece?

— Cincisprezece, răspunse ea, evitându-i privirea.

— Păi, de ce nu-l pui la treabă, prin curte? Un băiat ar trebui să-şi ajute mama, la vârsta asta. Muncile astea grele pe afară nu sunt treburi de femeie. Are ea destule de făcut, curăţenie, cusut, gătit şi altele asemenea.

Ea zâmbi, de parcă el ar fi spus ceva amuzant.

— Ei, n-aş zice că eu cos prea des, zise ea, jucându-se cu ciucurele jachetei albastre. Oricum, nu avem o maşină de tuns iarba.

Lucrul ăsta complica situaţia. Miliard aruncă o privire peste drum. Îi putea oferi maşina lui de tuns gazonul. Dar abia ascuţise lamele. Dacă puştiul dădea peste vreun bolovan, le-ar fi distrus. Pe de altă parte, i-ar fi plăcut să nu mai vadă peisajul acela infect când se uita pe fereastră.

— Spune-i să treacă pe la mine, să-i împrumut maşina mea de tuns gazonul. Am să-i arăt cum funcţionează, dar ai grijă să adune mai întâi toate beţele şi pietrele din curte.

Sidney scoase un oftat uşor.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnule Bradbury. Adevărul e însă că am un necaz cu Tyson, zilele astea. A... fugit recent de acasă.

— De aceea a fost şeriful pe acolo, alaltăieri?

Ea îşi prinse buzele cu dinţii, părând să-i cerceteze faţa.

— Domnule Bradbury, am să fiu sinceră cu dumneavoastră. Aţi aflat despre acea aşa-zisă tentativă de jaf din vara asta, la Graber? Ei bine, a fost Ty al meu.

El încercă să nu pară şocat, deşi era. Locuise peste drum de un infractor înarmat – şi, culmea, rareori îşi amintea să încuie uşa seara, când se ducea la culcare.

— Dar l-am văzut pe aici după aceea, nu-i aşa?

— Judecătorul l-a lăsat în libertate până la proces. Dar avea o interdicţie, trebuia să meargă zilnic la şcoală şi, de acolo, direct acasă. Acum, a încurcat-o, adăugă ea, întorcându-şi privirea. S-a luat la bătaie la şcoală, a fost exmatriculat şi a fugit. Credeţi-mă, domnule Bradbury, nu e un băiat atât de rău, mai zise ia, cu ochii înlăcrimaţi. Dar are ceva pe suflet care stoarce viaţa din el.

O cârtiţă, un vecin infractor, iar acum, o femeie care plângea. Fusese o zi de pomină. Era ora nouă jumătate, iar el nici nu pusese încă mâna pe ziar. Părea că întreaga lui existenţă ordonată primise o lovitură zdravănă. Trebuia să facă ceva, dar nu ştia ce anume. Întinse mâna să o mângâie pe genunchi, dar se răzgândi şi apucă lopata şi se sprijini în coada ei, ca să se ridice.

Se ridică şi Sidney, tamponându-şi faţa cu dosul mânecii.

— Scuzaţi-mă că v-am deranjat cu necazurile mele, domnule Bradbury. Nu ştiu de ce am făcut-o, zise ea şi îi aruncă un zâmbet demn. Oricum, mă bucur că vânaţi o cârtiţă şi nu a fost vorba de un anevrism sau altceva.

— Deranjează-mă cu necazurile dumitale ori de câte ori ai nevoie de cineva care să te asculte, se auzi el spunând şi se întrebă imediat de unde izvorâseră acele cuvinte.

Ea îşi atinse uşor creştetul capului şi zâmbi cu blândeţe.

— Mulţumesc, domnule Bradbury.

Se întinse şi îl îmbrăţişă, apoi se întoarse, o porni repede înapoi, pe alee, şi traversă şoseaua.

CAPITOLUL TREI

Şeful lui Sidney se aplecă peste umărul ei, cercetând unul dintre dosarele ei, în căutarea unor informaţii pe care urma să i le ofere unui client la telefon. Leon Schuman avea o mină extrem de serioasă, iar pe faţa lui brăzdată de riduri nu se putea citi mare lucru. Sidney se rugă ca el să nu remarce mulţimea cererilor de asigurare tencuite în stânga calculatorului ei şi răsuflă uşurată când şeful închise dosarul şi se întoarse în biroul său din sticlă. Îşi mască un căscat şi începu să introducă date în calculator. Petrecuse o noapte lungă, fără somn.

Din câte ştia, Micki era singura colegă din firma Leon Schuman Insurance care ştia că fiul lui Sidney fugise de acasă. Desigur, ceilalţi erau la curent cu

arestarea lui Ty, deşi ziarele nu-i pomeniseră numele, căci era minor. Zvonul, aşa denaturat cum era, împânzise Ham Bone cu mult înainte ca ştirea să apară în publicaţia săptămânală. Dar colegii ei presupuneau probabil că Ty era fie acasă, fie la şcoală, prin mandat judecătoresc, în aşteptarea înfăţişării la tribunal. Cei mai mulţi evitau politicos subiectul.

Sidney îşi amintea îndurerată cum avocata lui Ty, numită din oficiu, o femeie palidă, însărcinată, de vreo treizeci de ani, îl prevenise cu privire la necesitatea stringentă de a respecta cu stricteţe toate regulile impuse de judecătorul mărinimos, care-l eliberase, dându-i-l în grijă mamei lui, după incident – fără cauţiune. Îl avertizase că încălcarea ordinelor judecătoreşti avea consecinţe grave. Ty încuviinţase, dând grav din cap.

Sidney contempla fotografia înrămată de pe birou, pe care Jack Mellon i-o făcuse lui Ty la vârsta de doisprezece ani. Unde-i fusese capul la vremea aceea? Unde ar fi fost Ty astăzi, dacă ea s-ar fi măritat cu Jack? Se forţă să-şi aţintească din nou privirea pe ecranul calculatorului.

Micki o izbăvi în sfârşit de iadul din mintea ei. Capul blond al prietenei ei se ivi peste paravanul biroului ei.

— Alo, hai la masă.

Sidney clipi. Îşi salvă ceea ce lucrase pe calculator cu un simplu clic.

— De acord. Bună idee.

Fusese un septembrie frumos, dar astăzi, în aer plutea o ceaţă rece. Peisajul obişnuit, colinele acoperite cu vegetaţie perenă şi Munţii Cascade, era învăluit în cenuşiu. Îşi luară jachetele, merseră până la micul restaurant mexican de alături, se aşezară lângă fereastră şi priviră afară, spre trotuar. Micki comandă enchiladas de pui; Sidney, burrito vegetarian.

— Mi-e dor de tine, spuse Micki.

— Cum adică? Doar mă vezi zi de zi.

— Dar nu eşti tu, cea adevărată. Mi-e dor de râsul tău celebru.

Sidney schiţă un zâmbet forţat.

— Ai nişte bancuri bune?

Micki luă o gură de ceai cu gheaţă şi puse paharul pe masă.

— Ştii de ce nu pot pisicile lucra la calculator?

— Nu, de ce?

— Sunt ocupate cu fugăritul mouseului!

Chicotiră amândouă.

— Bun, zise Micki, încerc să-ţi mut gândurile de la Tyson.

— Aproape că ai reuşit. Dar acum mă gândesc din nou doar la el. Eu stau aici, cu o grămadă de mâncare în faţă, iar el e cine ştie pe unde şi mănâncă… scoarţă de copac sau cine ştie ce.

Micki oftă.

— Încetează să-ţi faci griji pentru el. E un „fiu al naturii”, ştii asta. Dacă poate cineva supravieţui în sălbăticie, Ty este acela.

— Ţi-am spus că nu avea geaca la el când a fugit?

— De câteva ori. Pun pariu pe ce vrei că acum are o geacă.

Sidney refuză ideea. Nu suporta gândul că fiul ei îşi făcuse un obicei din furat. Poliţistul acela Estrada dăduse poate de un fir, bănuindu-l pe Ty pentru furtul acela din oraş.

— Până la urmă, am sunat-o pe mama azi-noapte.

— Şi? întrebă Micki, ridicând din sprâncene.

— Am trezit-o. M-am străduit să adorm până pe la două dimineaţa, am zăcut în pat şi mi-am făcut griji. Pe urmă, am luat telefonul şi i-am tastat numărul. Draga mea mamă bătrână! Nici nu s-a enervat măcar. De astă dată, i-am spus totul: despre arestare, acuzaţii şi despre fuga lui Ty – Sidney strânse din buze şi oftă. Cred că ar fi trebuit să-i spun mai din vreme despre ceea ce se întâmplă. Mama îl vede şi acum ca pe băieţelul drăgălaş care-i aducea borcane cu miriapozi şi gândaci de Colorado.

— Nu s-a speriat de ceea ce i-ai povestit, nu-i aşa?

— Nu, nu e genul ei. A fost enervant de calmă. A zis că Ty va trece cu bine peste toate astea. Şi că într-o bună zi, o să ne aducem aminte şi o să-i mulţumim lui Dumnezeu fiindcă Ty va fi devenit un bărbat minunat.

Micki se rezemă de spătarul scaunului şi îşi încrucişă braţele.

— Păcat că mama ta locuieşte aşa departe; cred că ţi-ar prinde bine afecţiunea ei acum.

Sidney îşi aţinti privirea asupra unui papagal din mucava ce părea că se pregăteşte să-şi ia zborul de pe stinghia lui, peste umărul lui Micki. Mama ei locuia într-o suburbie din Cleveland.

— Sora mea are mai mare nevoie de ea decât mine, zise ea şi scutură din cap, minunându-se încă la gândul că sora ei mai mică, cea care declarase că nu avea pic de instinct matern, ajunsese mamă a cinci copii, cu toţii sub vârsta de zece ani. Mama are grijă de copii în timpul zilei, când Alana e la lucru.

O maşină verde a Poliţiei trecu în viteză prin faţa restaurantului, cu girofarul aprins. Sidney fu surprinsă când maşina frână brusc în faţa firmei de asigurări.

— Ce se întâmplă? întrebă Micki, ridicându-se în picioare.

Se ivi încă o maşină de poliţie care frână; un poliţist se năpusti afară. Cele două femei ieşiră în grabă din restaurant, lăsându-şi farfuriile pe jumătate pline.

— Ne întoarcem imediat, îi strigă Sidney chelneriţei.

Afară, un poliţist alerga strigând spre aleea de pietriş din spatele clădirii, în timp ce un altul placa pe cineva la pământ, cu faţa în jos. Un bărbat îmbrăcat într-o geacă mare, maro. Sidney simţi impulsul de adrenalină în sânge.

— E Tyson!

Micki o apucă de braţ.

— Nu, Sidney. Nu cred.

Se opriră la distanţă sigură, în mijlocul micii parcări dintre cele două clădiri. Un ofiţer de poliţie brunet, cu spate şi umeri laţi – inconfundabilul adjunct al comandantului de Poliţie Estrada – îi smuci braţele prizonierului la spate, ca să-i pună cătuşele, forţându-l să-şi frece faţa de prundiş. Se auzi un strigăt de durere.

Tyson! Fiul ei zăcea acolo, ţintuit la pământ. Sidney o luă la fugă spre el, dar o opri un alt poliţist, împiedicând-o să înainteze. Estrada îl săltă pe captiv în picioare. Tyson avea o privire sălbatică şi febrilă, iar părul îi era o claie încâlcită. Ty!

Se uită direct la ea, clipi şi îşi lăsă capul în pământ. Un obraz îi sângera. Estrada îl împinse prin parcare. Sidney nu văzuse niciodată haina aceea maro din pânză groasă. Chiar înainte să ajungă la maşina de poliţie, Ty îşi smulse braţul din strânsoare. Estrada îl apucă din nou, îl împinse brutal în faţă şi, apăsându-i capul, îl propti pe bancheta din spate.

Micki era lângă ea, sprijinind-o de cot, când se trânti portiera maşinii.

— Vă rog, lăsaţi-mă să vorbesc cu el!

Adjunctul şerifului ezită înainte de a întinde mâna şi de a coborî parţial geamul de la portiera şoferului. Sidney îşi sprijini fruntea de cheder, deasupra deschizăturii din geam.

— Ty, spuse ea, blând.

Cătuşele îl făceau să stea aplecat înainte, într-o poziţile incomodă. Nu

privi spre ea.

— Voiam doar să-ţi spun că sunt bine, îngăimă el.

Lacrimile ameninţau s-o înece, dar nu avea să le dea drumul. Nu încă.

— Tyson, o să ne descurcăm. Să cooperezi în toate privinţele. Mă auzi?

— N-am să stau la închisoare. Nu pot. Mai bine mor.

O trecu un fior.

— N-a spus nimeni că ai să fii închis, Ty. Depinde în mare măsură de tine – în sfârşit, o privi. Avea ochii negri şi genele lungi ale tatălui său. Te iubesc, Tyson.

El încercă să vorbească, dar din buzele tremurânde ieşi doar un „Ma...”. Îi văzu figura strâmbându-se ca pe vremea când era micuţ; pe urmă, îşi întoarse brusc faţa.

Atunci izvorâră lacrimile. Micki o cuprinse în braţe, în timp ce geamul antiglonţ se ridica.

Sidney aşteptase aproape trei ore pe holul clădirii austere ce adăpostea Centrul de Detenţie pentru Minori aparţinând de districtul Winger, până să i se permită să-şi vadă fiul. Şedea lângă perete, la jumătatea unui rând gol de scaune verzi din plastic. Când un poliţist o conduse în sfârşit spre o sală destinată vizitelor, îi întinse cartea de vizită a avocatei desemnate din oficiu.

— Puteţi, vă rog, s-o sunaţi pe avocata noastră şi s-o informaţi că-l putem vedea acum?

Biroul lui Sybil Tanner era chiar vizavi de tribunal.

Sidney rămase singură într-o încăpere care avea în uşă un geamlâc cu grilaj.

Veni Sybil; burta ei crescuse mult de când n-o mai văzuse Sidney. Sybil abia avu răgazul să-şi lase servieta pe masă şi să scoată dosarul lui Ty, că uşa se deschise din nou.

— Încercaţi să nu depăşiţi o jumătate de oră, spuse poliţistul care-l conduse pe Ty în încăpere, apoi uşa fu zăvorâtă în urma lui.

Sidney simţi că i se taie respiraţia. Tyson avea încheieturile mâinilor prinse în cătuşe, legate cu lanţuri de o curea încinsă în jurul taliei. Purta o salopetă albastră cu mâneci scurte şi o expresie ruşinată pe faţă. Sidney trase adânc aer în piept. *N-am să plâng*. Scaunul ei zgârie podeaua când se ridică să-l îmbrăţişeze. Era cam încordat, dar o lăsă să-l mângâie pe spate, în timp ce îşi ţinea obrazul lipit de al lui.

— Iartă-mă, mamă, îl auzi ea şoptindu-i la ureche.

— Bună, Tyson, spuse Sybil. Ce-ar fi să vii lângă noi, la masă? Nu avem mult timp.

Băiatul se lăsă pe un scaun, vizavi de avocată.

— Bun, zise ea şi oftă. Ne aşteaptă o provocare serioasă. De ce ai fugit? Nu m-ai crezut când te-am pus în gardă privind încălcarea ordinelor judecătoreşti?

— M-am luat la bătaie, la şcoală, răspunse el, iar pleoapele i se îngustară.

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat, zise ea, aţintindu-şi ochii albaştri într-ai lui.

— Fanfaronul ăla mă tot împungea cu chestia de la Graber. El şi amicii lui au tăbărât pe mine din prima zi de şcoală. Ziceau că am vrut să-l omor pe omul ăla.

— Cine a dat primul pumn?

— Cred că eu, dar de fapt el m-a lovit primul. E mare tipul. Are braţe mai lungi.

— Pun pariu că te-ai bucurat când au intervenit profesorii.

— Mda. Până când consilierul a chemat poliţia. De aia am fugit. Ştiam că or să mă bage la închisoare, din tot ce mi-aţi spus. Că n-aveam voie să mai intru în vreun bucluc până la înfăţişare.

Avocata ezită, frunzărindu-i dosarul.

— Păi, ai fost acuzat de infracţiune, caz în care poţi fi judecat ca un adult. Judecătorul a fost deosebit de indulgent, când te-a lăsat în grija mamei tale. N-am să te mint, Tyson. Cu judecătorul Renkin nu te joci. E un om aspru, mai ales când simte că nu e luat în serios. Am să fac tot ceea ce-mi stă în putinţă, adăugă ea şi se uită la Sidney. Dacă aveţi familie, adunaţi-o şi aduceţi-o în sala de judecată. Dacă arătăm că Ty are sprijin, am putea influenţa rezultatul în favoarea noastră. Pregăteşte-te, i se adresă ea din nou lui Ty. Îmi pare rău să ţi-o spun, dar vei petrece o vreme la închisoare. În cel mai rău caz, cinci ani.

Ty păli.

— Nu! strigă el, izbind marginea mesei cu mâinile încătuşate. Mai bine mor.

Sidney parcă în faţa centrului comercial Dunbar Traders Market şi aruncă o privire atentă în oglinda retrovizoare. Ochii îi erau puţin înroşiţi de plâns. Ce era pe cale să facă? Jack Mellon era probabil însurat de acum. Era un tip

aşezat, care dorise să-şi întemeieze o familie.

Totuşi, de vreme ce se afla deja în Dunbar, iar de fete avea grijă Micki, se gândi că, la urma urmei, acesta putea fi un moment ideal ca să reia legătura. Se pieptănă. Părul îi era mai lung acum decât pe vremea relaţiei cu Jack; şaten-deschis, cu şuviţe blonde. Se rujă şi se mai privi o ultimă dată. „Ei bine, dacă ai de gând s-o faci, fă-o”, murmură ea.

În magazin, începu să arunce diverse articole în căruciorul de cumpărături, îndreptându-se spre raionul de carmangerie. Încă nu ştia cum să-i justifice lui Jack excursia în afara oraşului, pentru cumpărături. Nu obişnuia să mintă. Zări frigiderul cu fructe de mare. Sidney coti la dreapta, fără a îndrăzni măcar să arunce o privire spre stânga, unde era expusă carnea roşie. De fapt, nici măcar nu se atingea de carnea de vită sau porc. Jack o ştia mai bine ca oricine. Fusese subiect constant de glumă, cât timp fuseseră împreună. Un măcelar amator de carne roşie şi o vegetariană convinsă.

La adăpostul raionului cu produse bio, Sidney îşi adună gândurile. Nu din pricina cărnii roşii îi dăduse lui Jack replica „Hai să fim doar prieteni”, cu doi ani în urmă. Fusese mai mult de atât. Când Jack se îndrăgostise de ea, se speriase pur şi simplu. El îşi dorea o relaţie de viitor. Asta n-ar fi trebuit s-o îngrozească; acum înţelegea pe deplin. Jack era un om bun. Nu avea nimic în comun cu Dodge.

Îl cunoscuse pe Dodge Walker în iarna primului ei an de studenţie. Sidney crescuse în Ohio, dar venise în vest ca să studieze la Western Washington University. Dacă ar fi ştiut pe atunci că un străin ivit dintre brazi avea să-i schimbe viaţa pentru totdeauna, s-ar fi înscris la Ohio State University, ca majoritatea prietenilor ei.

Sidney şi verişoara ei, Tara, cutreierau o pepinieră de brazi, în căutarea pomului de Crăciun potrivit pentru holul din căminul lor. Soarele asfinţise când un tânăr apăru dintr-odată dintre doi brazi, mânuind un fierăstrău basculant.

— Domnişoarelor, v-am auzit discuţia fără să vreau. Vă trebuie un pom mare. Unul în jurul căruia să aibă loc o adunare studenţească în pijamale, zise el şi zâmbi şmechereşte, făcându-le cu ochiul. Am aici bradul la care visaţi.

Se îndepărtă, fără a privi înapoi. Fetele îl urmară pe străinul acela amabil până se opri în dreptul unui brad înalt de aproape trei metri.

— Credeţi-mă, nu există exemplar mai reuşit ca ăsta.

Ochii lui rămaseră aţintiţi asupra lui Sidney, iar ea roşi.

— Brazii costă în jur de şaizeci de dolari, nu? întrebă Tara.

— Ce e? Nu-ţi place?

— Da, dar… răspunse ea, dând din cap.

— Atunci, al vostru el decise el, aruncând către Sidney o privire lungă, cu subînţeles, şi ridicând fierăstrăul. Din întâmplare, azi sunt în toane foarte bune.

— O, mulţumim, dar e prea mare, se plânse Tara. N-avem cum să-l legăm pe capota Hondei mele.

Dodge îi răspunse fără să-şi ia ochii de la Sidney.

— Fac livrări la domiciliu, zise, întinse mâna şi îi culese un fulg de nea de pe buze.

Amintirea asta o scotea din sărite. Nu faptul că un străin avusese tupeul s-o atingă în felul acela. Nici măcar că aflase, după ce bradul fusese instalat şi decorat, că Dodge nu lucra la pepiniera de brazi. Aruncase acel brad impunător în camioneta lui, lăsată într-un câmp defrişat, transformat în parcare, de parcă ar fi fost proprietarul zonei, fără a se sinchisi de ghişeul de plată, improvizat în hambar. Ceea ce o supăra era faptul că picase în capcana seducţiei lui arogante, ca o şcolăriţă naivă.

Sidney studie produsele bio; din câte ştia, Jack nici nu lucra azi. Dacă n-avea să fie acolo, însemna că acea întâlnire, acea reluare a legăturii nu era sortită. Aruncă o pungă cu broccoli proaspăt în cărucior şi o porni ţintă spre raionul de carne.

Jack nu era nicăieri. Dezamăgirea o luă prin surprindere. Rămase pe loc, cu ochii aţintiţi asupra unei lăzi frigorifice cu sortimente de şuncă şi cârnaţi, fără să le vadă cu adevărat. Se simţi brusc epuizată. Fusese o idee prostească. Ar fi trebuit să se afle acum acasă şi să-şi ducă fetele la culcare. Oftă, cuprinzându-se cu braţele ca să se apere de aerul rece ce venea dinspre vitrina frigorifică, prea istovită, prea deznădăjduită ca să mişte. Era singură, nu exista nimeni care s-o ajute.

— Scuzaţi-mă. V-aţi hotărât? întrebă o voce de femeie.

Sidney tresări.

— O, îmi cer scuze, exclamă ea şi împinse căruciorul la o parte. De cât timp stau aici?

Femeia între două vârste râse.

— Presupun că aţi stat suficient de mult încât să vă planificaţi câteva meniuri.

Era rândul lui Sidney să râdă.

— Am căzut pe gânduri. E bine că mi-aţi vorbit.

— Sidney?

Privi brusc în spatele ei.

— Jack!

— Aş recunoaşte oriunde râsul ăsta, spuse el.

Împingea un cărucior de marfa, încărcat cu carne de vită. Sidney îi privi mâna stângă. Inelarul era ascuns de mănuşa din cauciuc.

— Ce mai faci? Arăţi aşa de bine, Jack.

Chiar arăta foarte bine. Era incredibil de bine făcut pentru un tip amator de carne şi cartofi prăjiţi. Nu era foarte scund, dar Sidney îşi aminti că se simţea jenată în preajma lui, când purta pantofi cu toc.

— Mersi, răspunse el, cu un zâmbet circumspect. Şi tu arăţi la fel de bine ca întotdeauna. Ce cauţi în Dunbar? Te-ai mutat?

— M-am mutat, dar stau tot în Ham Bone. Acum avem o casă.

— Ce fac copiii?

— Bine. Cresc de parcă ar fi stropiţi cu îngrăşăminte, replică ea; nu era momentul să vorbească despre Ty. Dar tu ce ai mai făcut?

— Nu mare lucru. Am jucat toată vara baseball în echipa Traders Market; am luat locul doi în campionat. Acum, antrenez prichindeii la fotbal.

— Bună treabă. Te-ai priceput dintotdeauna la copii. Urmă o tăcere stânjenitoare.

— Mă bucur sincer că ne-am întâlnit, Jack. Mi-a fost dor de tine.

— Chiar ţi-a fost?

Îl privi drept în ochii albaştri.

— Da. De fapt, m-am gândit mult la tine în ultima vreme.

El se uită ţintă la ea, apoi îşi împinse căruciorul de-a curmezişul raionului şi începu să încarce frigiderul cu muşchi de vită.

O alungase oare? Era momentul să finalizeze conversaţia.

— Ei, bine, văd că eşti ocupat…

— De ce te-ai despărţit de mine?

Întrebarea lui o şocă. Se aşteptase doar la o conversaţie de complezenţă.

— Nu ştiu. Nu-mi mai amintesc. El se întoarse şi o privi.

— Te-ai însurat, Jack? Gata. Pusese întrebarea.

— Nu, răspunse el, aliniind bucăţile de carne pentru tocat pe un rând. Nu

era dispus să-i întindă o mână de ajutor.

— Jack, poate că am fost o toantă, atunci, vorbi ea, în spatele lui. M-am tot gândit la asta.

El se întoarse; un zâmbet i se ivi la colţul buzelor.

— Ce nostim, spuse el, ridicând capul. Şi eu m-am gândit exact la acelaşi lucru.

CAPITOLUL PATRU

Când se trezi, Miliard avu nevoie doar de câteva clipe ca să-şi aducă aminte că asta nu era o zi obişnuită. Dădu pătura deoparte, îşi puse papucii şi halatul albastru de baie şi o porni ţintă pe hol, spre uşa casei. Şi-l închipuia deja pe micul jefuitor îmblănit zăcând cu burta-n sus pe iarbă.

Economisise 39,95 de dolari, cât i-ar fi cerut Art Umquist, de la magazinul de articole sportive, pentru o capcană de cârtiţe – comandă specială, datorită unui pont oferit în ajun de Red, frizerul la care se tundea Miliard. Jaf la strada mare! Cu mai puţin de un dolar, cumpărase unicul lucru irezistibil pentru cârtiţe, deşi le sufoca: gumă de mestecat Juicy Fruit.

Deschise uşa, iar ceea ce văzu îi stârni pe loc lacrimi de furie. Se năpusti spre treptele de beton, alunecă pe ziarul *County Herald* şi ateriză pe burtă pe gazonul spongios.

Preţ de o clipă, rămase nemişcat. Inima îi bătea cu putere, lumea părea că se învârte cu el. Teama că vecina l-ar putea găsi din nou în poziţia aceea îl împinse ca un resort în poziţie verticală. Trase adânc aer în piept şi se răsuci, să-şi examineze peluza, până de curând, impecabilă. Noul tunel al cârtiţei era o ramificaţie a celui dintâi, unduind spre mărul plantat de Molly; acolo se oprea brusc, sub ramurile joase. Miliard făcu un pas înainte. Tunelul din ajun părea neatins. Întinse mâna, scurmă prin pământ şi scoase la iveală două lame dreptunghiulare de gumă Juicy Fruit.

În după-amiaza aceea, cuvintele încrucişate păreau să fie în limba swahili. Miliard nu le putea da de capăt. Ori de câte ori se uita pe fereastră, privirea îi cădea pe cicatricile ce-i brăzdau pajiştea.

Îl vizită Rita şi îi reproşă că ar fi trebuit s-o sune, dacă plănuise să lipsească de acasă întreaga după-amiază de ieri.

— N-am ştiut unde eşti, tată. Dacă zăceai într-un şanţ sau pe podeaua

din bucătărie, mort?

Nu-i povesti despre cele două episoade în care zăcuse pe peluză, viu. Dar îi spuse despre invazia cârtiţei. Ea studie doar dezastrul, de la fereastră.

— Mda, ia te uită, un adevărat Disneyland pentru cârtiţe, constată ea.

Miliard puse ziarul pe masa cu veioza şi se ridică în picioare, în timp ce ea oftă şi tăcu suficient de mult timp, încât el să înţeleagă că avea să-i spună ceva neplăcut.

— Apropo de maşina ta, tată, mă întreb dacă, la vârsta ta, n-ar fi cazul s-o parchezi de tot.

— La naiba, Rita!

— Ascultă-mă până la capăt, tată. Am văzut la ştiri un reportaj despre şoferii în vârstă, iar statisticile sunt îngrozitoare. E uimitor câţi oameni de vârsta ta aflaţi la volan au impresia că merg pe şosea, dar nimeresc în stâlpi de telefon!

— Vasăzică, tu crezi că m-am ramolit? Sau că am orbit?

— Nu! Cred doar că reflexele tale nu mai sunt aşa de bune ca înainte, asta-i tot.

— De ce ţi-e frică, la urma urmei? Că aş putea muri? Şi ce dacă? Ce importanţă are, atâta vreme cât nu-ţi las griji pe cap? Cui îi pasă, la urma urmei?

— Tată, exagerezi mult prea tare. Vreau doar să ai grijă de tine, nimic mai mult.

— Poate că nu este imperios necesar să am grijă de mine! Te-ai gândit vreodată la asta? zise el, se îndreptă spre uşa casei, o deschise şi ieşi, trântind-o în urma lui.

Primul lucru pe care puse ochii fu burlanul ce atârna şui pe casa tip rulotă de peste drum. Rita ieşi din casă şi-l urmă spre garaj.

— Ce faci? Unde ai de gând să pleci? Tată, nu te urca în maşină doar ca să-mi faci în ciudă!

N-o băgă în seamă. Deschise uşa garajului, trecu pe lângă maşina Lincoln şi scoase scara mobilă din cârligele prinse în peretele din spate al garajului. Sertarul lăzii roşii cu scule era înţepenit, dar cedă la o smucitură violentă. Miliard adună cuie, un ciocan, şurubelniţe şi alte unelte necesare, le îndesă în centura din piele pentru scule pe care i-o dăruise Molly cândva, de Crăciun, şi se încinse cu ea. Fiică-sa îl privea tăcută din uşa garajului, cu mâinile în şolduri.

Când el se îndreptă spre ieşire, ţinând scara în faţă, ca pe un berbec, ea se dădu la o parte.

— Am o treabă de făcut, spuse el.

Îi simţea privirea aţintită asupra lui în timp ce traversa strada, ţinând scara în sus. Mergea spre şaptezeci şi cinci de ani, dar nu mergea încă spre cimitir. Să renunţe la maşina lui! Să se mute la Haywood House! Nu le-ar fi convenit oare de minune Ritei şi lui Dan? Dan, soţul ei, agent imobiliar, care făcea mereu evaluări de piaţă pentru casa lui Miliard. Îşi amintea cum Rita îl ruga s-o ia în braţe şi s-o învârtă. La nunta ei, îl strânsese în braţe aşa de tare, încât înţelesese cât îi era de greu să se despartă de el. Oare când devenise doar o povară pentru ea?

Miliard lăsă scara în stratul de flori plin de buruieni, la colţul din spate al casei lui Sidney Walker şi o propti de peretele murdar, cenuşiu. Observă că era o treabă simplă. Trebuia doar să prindă la loc un colier de aluminiu, menit să fixeze burlanul. Cu fiecare treaptă a scării de metal pe care o suia, savura gândul că Rita era încă acolo. Avea să-i arate că încă putea fi util.

Abia când îşi dădu seama că se uită pe fereastra unui dormitor începu să se simtă indiscret. Oare era cineva acasă? Prezenţa lui acolo nu-l surprindea doar pe el însuşi, ci ar fi surprins pe oricine. Până în acel moment de frustrare, nici nu i-ar fi trecut prin minte să repare burlanul vecinei, dar iată-l aici, trăgând cu ochiul la un dormitor trandafiriu, cu două paturi identice, nefăcute. Era prea devreme pentru ca fetiţele să vină de la şcoală, iar mama lor era de obicei la lucru în timpul zilei. Aruncă o privire în curte şi observă cu spaimă că, de data asta, maşina ei roşie, ruginită, era parcată la capătul aleii de prundiş ce ducea la garaj.

Avea doar să-şi termine treaba şi să plece. Îşi băgă două cuie între buze, apucă tubul de metal şi-l săltă spre jgheabul de acoperiş. Era mai greu decât se aşteptase. Era cam greu de manevrat doar cu mâna stângă. Se înclină spre stânga, cu genunchii sprijiniţi de scară. Întinse braţul drept şi ridică burlanul cu ambele mâini. La început, burlanul de aluminiu refuză să se îmbuce cu gura jgheabului. Icni şi îşi reglă ţinta. Gata! Reuşise!

Un ţipăt ascuţit străpunse aerul. Miliard se smuci îndărăt, iar burlanul căzu, zăngănind. El apucă scara, împotrivindu-se ameţelii subite. Fereastra dormitorului se deschise.

— O, domnule Bradbury! Dumneavoastră eraţi! Ce faceţi acolo? M-aţi

speriat de moarte!

Sidney Walker habar n-avea cine era cu adevărat speriat de moarte. Miliard ţinea degetele crispate pe scară, de parcă ar fi fost cuprinse de rigor mortis.

— N-am vrut să… vreau să zic… vă reparam burlanul.

— O, exclamă ea, întinzându-şi capul. Vă mulţumesc. Am vrut să-l repar eu, dar nu am scară. Imediat!

Geamul se închise şi, câteva clipe mai târziu, vecina ieşi din casă.

— Daţi-mi voie să vă ajut.

Îl ajută să împingă burlanul în pâlnia jgheabului şi îl ţinu pe poziţie, în timp ce el bătea în cuie colierul metalic pe zidul casei.

— Credeam că sunteţi la lucru. Nu v-am observat maşina decât când eram deja pe scară, explică el, apoi coborî treptele de metal.

— A intervenit ceva, azi. A trebuit să dau nişte telefoane. N-aţi dori să intraţi la un ceai rece?

El privi peste umăr, spre casa lui cea albă, îngrijită, stil conac. Maşina Ritei se afla încă pe aleea garajului.

Miliard o urmă pe Sidney în casă. Pe dinăuntru, arăta surprinzător de vesel şi curat, judecând după aspectul exterior. Chiar foarte îngrijit, de fapt. Zăbovi în faţa unui perete cu fotografii înrămate, în timp ce Sidney lăuda, din bucătărie, plăcuta vară indiană de care aveau parte. Fotografiile erau ale copiilor ei: nou-născuţi, cu dinţi de lapte lipsă şi pozând stângaci, la şcoală. În instantaneele de familie apărea un bărbat cu mustaţă, până când băiatul părea să aibă vreo şase, şapte ani, iar fetele erau încă foarte mici. Băiatul arăta normal – ba chiar foarte bine.

— Acela e Tyson, preciză ea, observând poza pe care o studia; îi întinse lui Miliard un pahar înalt, rece. Prizonierul meu drag. Vă rog, luaţi loc, îl invită ea şi se aşeză pe un scaun.

— Încă e la închisoare? întrebă el, lăsându-se pe un scaun.

Sidney îi prezentase în linii mari situaţia fiului ei, când se întâlniseră sâmbăta trecută la cutia poştală.

— Mâine se pronunţă sentinţa, răspunse ea, dând din cap. De aceea nu m-am dus la lucru azi. Am discutat cu avocata lui. Mi-a zis că judecătorul ar putea să-l considere adult şi să-l condamne la cinci ani de închisoare.

— Te-au lăsat să stai de vorbă cu el?

— Da. S-a aciuat lângă Sparrow Creek de când a fugit. În ziua în care l-au arestat, se furişase pe fereastra biroului meu, prin aleea din spate, doar ca să-mi spună că e teafăr. Dar i-a părut suspect cuiva care a chemat poliţia, explică ea, rotind uşor paharul şi privind cum se învârt cuburile de gheaţă. Tyson e aşa de furios! Parcă îi arde un foc mocnit în trup. Nu ştiu unde am greşit.

Millard se uită nervos pe geam, chiar în momentul în care maşina Ritei ieşea de pe aleea garajului, îndreptându-se spre şosea. Acum era liber. Luă ultima înghiţitură de ceai şi puse paharul pe măsuţa de cafea; se ridică încet şi mulţumi pentru trataţie.

— Iar mi-am plâns amarul pe umărul dumneavoastră, constată Sidney şi zâmbi. Cred că-mi amintiţi puţin de tatăl meu. Era confidentul meu, dar a murit acum câţiva ani. Apropo, nici măcar nu v-am întrebat. Aţi rezolvat problema cârtiţei?

— Sunt pe cale s-o rezolv. Am s-o inund pe nemernica aia. O supă de cârtiţă, asta am în gând.

Ea râse şi-l conduse la uşă.

— Sună delicios, zise, şi îi puse o mână pe braţ. A fost aşa frumos din partea dumneavoastră că mi-aţi reparat burlanul, domnule Bradbury! Precis aveţi treburi mai importante de făcut.

Se întinse şi-l sărută pe obraz.

El zâmbi şi coborî atent treptele de lemn, amintindu-şi de căzătura matinală. *Treburi mai importante de făcut*. Oare ea chiar credea asta? Vorbele ei îi răsunau ca un ecou amar în minte, în timp ce traversa şoseaua, îndreptându-se spre casă.

Dacă peluza lui devenise un Disneyland al cârtiţelor, aşa cum spusese Rita, „amica” îmblănită a lui Miliard avusese parte de distracţia vieţii ei. Miliard chicotea în vreme ce încolăcea furtunul şi îl agăţa în suportul lui, pe peretele casei. Îi îndesase capătul în tunelul principal şi-l lăsase să curgă toată noaptea, la debit maxim. Şi ce să vezi, în dimineaţa asta nu mai apăruse niciun tunel nou, în schimb, pe undeva zăcea cadavrul buhav al unei rozătoare care-şi săpase propria groapă.

Sayonara, rosti bătrânul, mimând un salut. Se aplecă să culeagă ziarul din tindă şi intră în casă. Odată instalat în fotoliul lui comod, deschise *County Herald*, jubilând încă pe seama cârtiţei. O auzi pe micuţa lui vecină de peste drum încercând să-şi pornească maşina – la fel ca în fiecare zi, motorul n-o lua

decât la a treia sau a patra cheie.

Cercetă necrologurile, uimit peste măsură de figura cunoscută care-i zâmbea mânzeşte de pe pagina ziarului. Miliard îşi potrivi ochelarii. Art Umquist! Doar îl întâlnise la magazin cu doar câteva zile în urmă. Ce se întâmplase? Citi articolul pe diagonală. Decedat în somn? Citi mai departe. Absolvise liceul din Ham Bone în 1948 (era cu doi ani mai tânăr ca Millard), lucrase ca tâmplar până îşi deschisese magazinul Art's Hardware and Sporting Goods în 1961. Pe vremuri, înainte de a se însura şi a avea copiii, Miliard şi fraţii Umquist obişnuiau să meargă împreună la vânătoare şi la pescuit.

Închise ochii, lăsându-şi capul pe rezemătoarea fotoliului. Art Umquist se dusese. Dintr-odată. Dacă asta i s-ar fi întâmplat lui?

Fără să deschidă ochii, îşi închipui propriul necrolog. Absolvent al liceului din Ham Bone în „6, licenţiat al Universităţii Washington, un stagiu în Războiul Coreean, însurat cu Molly Elliot din Seattle, doi copii (unul decedat), profesor la liceul Silver Falls din Dunbar până la pensionare, în 1989. Întreaga lui viaţă părea la fel de emoţionantă ca o pereche de ciorapi ecosez.

Tresări auzind ciocănitul în uşă. Lăsă ziarul pe jos şi se ridică din fotoliu. În tindă era Sidney Walker, cu o mină îngrijorată.

— Domnule Bradbury, îmi pare atât de rău că vă deranjez! Dar nu ştiu ce să fac, zise ea, aruncând o privire spre aleea ei de la garaj. Maşina mea şi-a ales cea mai proastă zi ca să se strice. Trebuie să ajung la tribunal, la audierea lui Tyson.

— Aha, răspunse Miliard; gândurile nu-i reveniseră încă la prezent. Păi, cred că maşina ta are nevoie să fie împinsă.

— Nu e timp pentru asta, replică ea, scuturând din cap.

O privi fix o clipă. Ce voia? Să-i împrumute maşina lui?

— Există posibilitatea... adică, dacă nu sunteţi prea ocupat, mă puteţi duce până la Dunbar?

Millard bătu în retragere. Dunbar era la treizeci şi doi de kilometri depărtare. Nu mai fusese de atâta vreme acolo, precis se schimbaseră toate străzile între timp. Dar asta era capitala districtului. Tribunalul, închisoarea şi biblioteca cea mare se aflau toate pe aceeaşi stradă. Din felul cum Sidney îşi încleşta mâinile şi tremura, înţelese că nu avea toată dimineaţa la dispoziţie ca să se hotărască.

— Păi, cred că pot, răspunse el, mulţumit că ea, cel puţin, nu-l considera

prea bătrân şi neputincios încât să-şi conducă propria maşină.

Audierea cu pronunţarea sentinţei avea loc la Centrul de Justiţie pentru Minori. Domnul Bradbury şedea lângă Sidney, într-un hol mare de aşteptare. Ea îl convinsese să nu rămână afară, în maşină, cine ştie cât timp, în ploaia aceea nenorocită. Holul era împânzit de adolescenţi, mulţi în haine ciudate, cu tunsori ce-l lăsau pe domnul Bradbury cu gura căscată; erau însoţiţi de părinţi posaci. Un aprod apăru pe uşa dublă şi strigă un nume; un grup se ridică, adunându-şi dosarele, şi dispăru pe uşile impunătoare.

— Domnule Bradbury, vă sunt atât de recunoscătoare, spuse Sidney. Nu doar pentru drum, ci şi fiindcă vă am alături, ca sprijin moral.

— Mă bucur să vă pot fi de folos, răspunse el, dând din cap, deşi nu părea prea bucuros, ci mai degrabă ca şi cum ar fi alunecat între paginile unei cărţi, într-o lume sci-fi. Poţi să-mi spui Miliard.

— O, desigur.

Sidney îşi încrucişa şi îşi descrucişa întruna picioarele.

— Aş vrea să-l văd pe Tyson, spuse ea. Vreau doar să-i vorbesc. Nici nu înţeleg ce se întâmplă. Unde o fi avocata aia?

Miliard o bătu uşor cu palma pe braţ.

— De ce nu te duci să întrebi la biroul de primiri? Eu am să fiu atent dacă ţi se strigă numele.

Sidney i se adresă funcţionarei de la recepţie şi aşteptă ca aceasta să întoarcă o pagină dintr-un caiet.

— A, se pare că avocata fiului dumneavoastră a intrat în travaliu astănoapte. Un moment!

Sidney simţi că-i stă inima-n loc. Funcţionara formă un număr de telefon.

— Leonard, sunt recepţia, zise ea. Din datele mele, reiese că ai preluat cazul Tyson Walker.

Sidney auzi înjurătura sonoră ce răsună prin telefon.

— Coboară imediat, o informă funcţionara şi zâmbi.

Avocatul lui Ty era atât de tânăr încât avea încă urmele acneei pe faţă. Se apropie de ei în grabă, ţinând sub braţ servieta din care ieşeau hârtii.

— Doamna Walker? Mă scuzaţi, sunt în întârziere în dimineaţa asta, zise el şi dădu mâna cu ea, apoi îi întinse mâna lui Millard. Sunt noul avocat al lui Tyson, Leonard Eggebraten.

Îşi trase un scaun în faţa lor şi îşi deschise servieta sprijinită pe genunchi.

Extrase un teanc de hârtii prinse cu o clamă şi le frunzări de parcă le citea pentru prima oară.

— Îmi împrospătez doar memoria, explică el. Bun. Înţeleg că Tyson este în arest de marţea trecută. Este acuzat de tentativă de furt calificat. A fost eliberat sub control judiciar, apoi a încălcat ordinul judecătoresc.

— A fugit doar fiindcă a intrat în bucluc la şcoală, interveni Sidney. A crezut că va fi aruncat direct în închisoare. Se teme cumplit de închisoare, domnule Eggebraten. Ty nu rezistă în captivitate. Vă rog, trebuie să-l scoatem de acolo.

— Fiul dumneavoastră a fost sfătuit să se declare vinovat. Sunteţi conştientă de asta?

— Da, dar Sybil mi-a spus că faptul că s-a predat după incident va fi în favoarea lui. A trimis şi scrisori în care şi-a cerut iertare către instanţă şi victima de la magazin.

— Aha, înţeleg, răspunse Leonard, frunzărind din nou hârtiile. Asta e bine. De asemenea, nu are antecedente, iar judecătorul va vedea că familia îl sprijină, prin dumneavoastră şi bunicul său.

Miliard deschise gura, dar Sidney scutură scurt din cap. El îşi drese glasul.

— Ce plan concret ai, tinere?

— E o acuzaţie foarte gravă. Ştiu că procurorul va cere ca nepotul dumneavoastră să fie reţinut într-o închisoare pentru minori, cel puţin o parte din sentinţă. Nu vă garantez reuşita, dar iată ce propun. Vom cere o sentinţă cu suspendare, pe baza elementelor pozitive din dosar. Asta înseamnă că nu va fi închis. Va fi eliberat sub control judiciar timp de şase până la douăsprezece luni; probabil că va trebui să muncească patruzeci de ore în folosul comunităţii şi va fi nevoit să fie cuminte.

— O, ar fi extraordinar, exclamă Sidney. Ce şanse avem ca judecătorul să accepte?

— Slabe, răspunse el, dând din umeri.

Uşa sălii de judecată se deschise.

— Walker! strigă aprodul.

— Intrăm în scenă, zise Leonard şi îşi adună hârtiile.

Sidney se ridică, strângându-şi geanta în mâini. Se uită înapoi la Miliard, aşteptând. El se ridică de pe scaun, conştiincios. Ea îi simţi mâna pe umăr, în

timp ce-l urmau pe tânărul avocat prin uşile de stejar.

Deşi era o sală de judecată pentru minori, mica încăpere avea acelaşi aer oficial precum cele din serialul *Matlock*, cu tot cu judecătorul în robă. Miliard şi Sidney avansară pe marginea sălii, spre una din băncile din lemn. Avocatul cel ciufulit îşi lăsă servieta pe o masă lungă, curbată, din faţă; lângă el luară loc o femeie în costum gri şi ofiţerul responsabil cu eliberarea sub control judiciar, într-o ţinută mai lejeră. Sidney îl strânse involuntar pe Miliard de braţ în momentul în care se deschise o uşă în spatele sălii, iar un poliţist în uniformă îl conduse pe Ty înăuntru, cu cătuşe la mâini, prinse de un lanţ legat în jurul taliei. Ochii lui mohorâţi căutară, până o găsiră pe Sidney. Ea schiţă un zâmbet de îmbărbătare, fără să-şi dea seama că-şi înfipsese unghiile în braţul lui Miliard, până când simţi mâna lui noduroasă peste a ei. Tyson îşi lăsă ochii în pământ, în vreme ce era condus spre scaunul de lângă noul său avocat.

Leonard îi vorbi în şoaptă lui Tyson; judecătorul răsfoi dosarul ce-i fusese pus în faţă.

— Tinere, te rog declară-ţi întregul nume în faţa instanţei.

Ty se aplecă spre microfonul aflat pe masă.

— Tyson Holyfield Walker.

Judecătorul, în vârstă de peste cincizeci de ani, îi aruncă o privire, peste ochelari.

— Nici măcar n-am să pun întrebarea.

Sidney nu-l iertase pe Dodge fiindcă impusese acel nume. Ştia că Evander Holyfield era boxerul favorit al fostului ei soţ. Abia când sportivului i se cususe o ureche, după ce fusese muşcat de Mike Tyson, în meciul din 1997, Sidney înţelesese de ce insistase Dodge ca pe micuţ să-l cheme şi Tyson. Se părea că Ty fusese sortit încă de la naştere unei existenţe dominate de lupta dintre bine şi rău.

Doamna procuror Rayburn, o femeie dichisită, de vreo patruzeci de ani, se ridică şi citi acuzaţiile.

— Onorată instanţă, inculpatul este acuzat de tentativă de furt calificat. Pe data de 10 august, domnul Walker a intrat în magazinul Graber’s Market din localitatea Ham Bone, a ascuns o sticlă cu alcool în haină şi a încercat să părăsească incinta. A fost reţinut de proprietarul magazinului, moment în care domnul Walker a ameninţat victima cu o armă ascunsă în prealabil. Victima a reuşit să înlăture arma din mâna inculpatului, iar acesta a fugit de la locul

faptei.

— Domnule Walker, înţelegeţi acuzaţiile care vi se aduc? întrebă judecătorul.

— Da, domnule judecător, răspunse Ty, încuviinţând din cap.

— Şi cum vă declaraţi?

— Vinovat, domnule judecător, spuse el, cu voce frântă.

Procurorul reluă cuvântul.

— Onorată instanţă, acuzarea recomandă detenţiunea domnului Walker la Centrul districtual pentru Detenţia Minorilor, pentru perioada maximă a pedepsei, de treizeci şi şase de săptămâni.

Urmă la cuvânt consilierul pentru eliberare sub control judiciar care-l avea în grijă pe Ty. Sidney şi Ty îl întâlniseră o singură dată, înainte ca băiatul să fugă de acasă. Le păruse on om de treabă, dar aspru.

— Onorată instanţă, inculpatul a fost instruit corespunzător cu privire la repercusiunile ce derivă din încălcarea ordinului judecătoresc, cu ocazia întrevederii mele cu el, după decizia Curţii. S-a întors la şcoală în septembrie, dar după patru zile, s-a luat la bătaie cu un alt elev. Atunci a fugit şi a dispărut timp de unsprezece zile. Sunt de acord cu doamna Rayburn, totuşi, având în vedere faptul că inculpatul se află la prima abatere, consider că perioada detenţiunii poate fi redusă la limita minimă de cincisprezece săptămâni.

Un minimum de trei luni şi jumătate petrecute la puşcărie! Sidney simţi cum i se înmoaie trupul. Doamne, putea copilul ei să supravieţuiască unei astfel de încercări? Dar ea?

Când consilierul încheie, se ridică avocatul.

— Onorată instanţă, avem aici un băiat care a făcut o greşeală prostească. Dacă citiţi scrisorile pe care le-a trimis victimei şi instanţei, ataşate la acest dosar, veţi înţelege că regretă profund fapta. Domnul Walker nu a intenţionat să ameninţe pe nimeni cu pistolul cu bile, pe care nu l-a considerat a fi o armă, deoarece trage cu mărgele din plastic. Conform declaraţiilor sale, avea pistolul în buzunar deoarece se jucase în acea dimineaţă de-a războiul cu prietenii săi, în pădure. Poate aduce martori care să-i confirme spusele.

Sidney şi Miliard schimbară o privire optimistă. Băiatul avea şanse.

Leonard îşi trecu o mână prin claia ciufulită.

— Tyson se află în detenţiune de opt zile, onorată instanţă. Mi-a spus că şi-a învăţat lecţia şi că va face orice pentru a evita să fie din nou închis. Având

în vedere atitudinea lui plină de căinţă şi faptul că se află la prima abatere, propun următoarele: suspendarea pedepsei maxime de detenţiune de treizeci şi şase de săptămâni, cu respectarea întocmai a dispoziţiilor Curţii, şi efectuarea a patruzeci de ore de muncă în folosul comunităţii. Inculpatul are un sprijin solid din partea familiei, adăugă el şi privi peste umăr. Mama şi bunicul său sunt aici, în sală. Propun să i se permită clientului meu să plece astăzi de aici, fiindu-le încredinţat lor.

Tyson se răsuci ca să-şi vadă bunicul de care nu avea habar. Sidney îi interceptă privirea şi dădu discret din umeri.

— Cam uşoară pedeapsă, judecând după gravitatea faptei, nu credeţi, domnule Eggebraten? replică judecătorul, cercetându-l din ochi.

Leonard se ţinu tare pe poziţie.

— Ba da, domnule judecător, dar susţin cu tărie că privarea de libertate a acestui băiat îi va face mai mult rău decât bine.

— Hai să-i dăm o pedeapsă de un an. Cum perioada minimă aferentă tentativei de jaf cu circumstanţe agravante este de cincisprezece săptămâni, voi cere ca inculpatul să execute pedeapsa în acest interval, dar la şcoală şi acasă. Nu te vei afla decât în aceste două locuri, pe parcursul celor cincisprezece săptămâni; înţelegi, domnule Walker?

— Da, domnule judecător, încuviinţă Tyson.

— Domnule Walker, asta înseamnă că dacă te abaţi de la oricare din ordinele emise de această Curte în decurs de un an, vei fi arestat şi închis, ca să-ţi execuţi pedeapsa. Vei fi încredinţat unui ofiţer de probaţiune care te va suna în cel mult două zile. Vei fi apelat periodic prin sistemul nostru de identificare a vocilor, ca să confirmi locul în care te afli. În plus, instanţa dispune patruzeci de ore de muncă în folosul comunităţii şi obţinerea notelor de trecere la toate materiile şcolare, explică judecătorul, apoi adăugă, potrivindu-şi ochelarii: mă bazez pe supravegherea adecvată, acasă.

Mintea lui Sidney intră în alertă. Trebuia să meargă la serviciu.

Tyson şi şopti ceva avocatului. Leonard ascultă; sprâncenele i se împreunară.

— Domnule judecător, îmi acordaţi un minut ca să mă consult cu clientul meu şi cu mama lui?

— Desigur.

Sidney înaintă şi se aşeză pe un scaun, la stânga lui Leonard.

— Doamnă Walker, îi şopti el. Avem două probleme aici. Prima ar fi că aveţi un serviciu cu normă întreagă. A doua este că Ty a fost exmatriculat pe tot semestrul acesta, din câte mi-a spus. Asta e cea mai importantă dintre ele.

— Ce putem face? întrebă Sidney, descurajată.

— Dar bunicul? Există vreun motiv să nu poată răspunde pentru Tyson câtă vreme sunteţi la lucru?

— Domnul Bradbury nu ne este rudă, explică Sidney, oftând. E doar vecin, suntem în relaţii foarte bune.

Leonard tresări.

— O, minunat! Tocmai l-am minţit pe judecător!

Îi făcu semn lui Miliard să li se alăture. Ridurile ce-i brăzdau faţa păreau că se adâncesc, când se ridică şi înaintă încet spre partea din faţă a sălii. Se aplecă înainte şi îşi sprijini braţele lungi pe masă.

— Domnule Bradbury, avem o problemă, îi spuse Leonard, în şoaptă. Ty nu poate rămâne acasă nesupravegheat, cât timp mama lui e la lucru. Sunteţi acasă în timpul zilei?

— Da, dar… ezită Miliard.

— Uitaţi cum stă treaba. Judecătorul are să-l bage la închisoare timp de trei luni şi jumătate dacă nu găsim o soluţie.

Miliard rămase cu gura căscată. Privirea îi căzu pe faţa inexpresivă a lui Tyson.

— Precis e altcineva care…

Sidney scutură din cap.

— Iertaţi-mă, domnule Bradbury. Millard. Iartă-mă că te pun într-o asemenea situaţie!

Ochii lui erau suficient de grăitori. Era limpede că nu dorea să fie amestecat, iar ea nu-l putea blama pentru asta. În cele din urmă, el scutură din cap.

— În regulă, spuse Leonard. Are cineva vreun plan B?

Sidney îşi privi fiul disperat.

— Îmi pare rău, Ty.

— Domnule Eggebraten, interveni judecătorul, putem relua şedinţa?

Miliard se întoarse anevoie la locul său, cu umerii căzuţi. Sidney rămase pe locul unde se aşezase. Leonard oftă şi se ridică.

— Da, domnule judecător.

— Există vreo problemă aici?

— Da, domnule judecător. Doamna Walker lucrează cu normă întreagă, iar Tyson a fost exmatriculat pe semestrul acesta.

— Aşadar, ne-am lămurit, replică judecătorul şi se uită direct la Tyson. Tinere, nu am încotro, trebuie să te întorci în detenţiune, la Centrul de Detenţie pentru Minori ca să-ţi execuţi pedeapsa de cincisprezece săptămâni. Poţi continua şcoala acolo.

Tyson îşi lăsă capul în pământ, iar bărbia începu să-i tremure. Ochii i se inundară de lacrimi, iar Sidney încercă să-i pună mâna pe braţ. Ofiţerul în uniformă se îndreptă spre băiatul rebel, născut să calce pe muşchi şi frunze şi să aibă doar cerul deasupra capului. Avea să fie închis ca un animal, într-o cuşcă din beton. Sidney izbucni în hohote tăcute de plâns, iar umerii începură să-i tremure.

— Domnule judecător! Îmi permiteţi să mă adresez instanţei?

Sidney întoarse capul. Domnul Bradbury se ridica în picioare, sprijinindu-se de spătarul băncii din lemn de stejar din faţa lui. Judecătorul dădu din cap.

— Mă numesc Millard Bradbury. Locuiesc vizavi de familia Walker.

— Nu sunteţi bunicul lui Tyson?

Leonard Eggebraten se ridică brusc.

— Domnule judecător, am comis o eroare în această privinţă, îmi cer scuze. S-a dovedit că domnul Bradbury este doar un prieten apropiat al familiei.

Judecătorul aruncă o privire cruntă către avocat, apoi, către Miliard.

— Continuaţi, domnule Bradbury.

— Aş putea avea grijă de băiat, spuse el, cu ochii ţintă la Sidney, apoi la Tyson. Ar putea sta la mine în timpul zilei. I-aş putea şi preda pentru şcoală, cu asta m-am ocupat înainte de pensionare. Am predat istorie şi am fost antrenor la lupte aici, în Dunbar, la liceu.

Ce om minunat! Sidney l-ar fi sufocat cu sărutări. Judecătorul bătu cu stiloul pe masă, într-un ritm lent.

— Domnule Walker, accepţi să te supui autorităţii domnului Bradbury cât timp este plecată mama dumitale?

— Da, domnule, răspunse Tyson.

— În regulă. Domnule Walker, poţi pleca astăzi de aici, sub paza mamei dumitale şi a domnului Bradbury. Consilierul va avea o întâlnire cu dumneata,

ca să treceţi în revistă cerinţele instanţei, care vor cuprinde şi obţinerea rezultatelor şcolare satisfăcătoare. Nerespectarea prevederilor va atrage detenţiunea. Instanţa se retrage, anunţă el şi se ridică.

La ieşirea din tribunal, Miliard abia deschise gura. Descuie portierele vechiului său Lincoln roşu, iar Tyson se strecură pe bancheta din spate. Sidney se aşeză în faţă şi îşi exprimă recunoştinţa.

Simţea nevoia să sară în spate, ca să fie lângă fiul ei, dar se abţinu. Fusese plecat atâta vreme, iar ea se temuse că l-ar putea pierde pentru totdeauna. Dar era aici, teafăr.

— Cum a fost acolo, Ty? întrebă ea.

— Nasol, mormăi el. N-au nici măcar nişte nenorocite de ferestre.

— Aha. Altceva?

— Mâncarea e proastă, e multă gălăgie şi plictiseală.

Millard nu-şi putu ţine gura.

— De aceea se numeşte închisoare, nu Holiday Inn.

Sidney privi la timp în oglinda retrovizoare ca să vadă încruntătura de pe faţa lui Ty. Of, Doamne! Zilele în compania domnului Bradbury riscau să fie mai greu de suportat decât o celulă umedă şi un regim constând din pâine şi apă.

Pe măsură ce se apropiau de casă, lui Sidney i se făcu dor de fete, care veniseră de la şcoală, între timp. Oftă uşurată când maşina lui Miliard urcă dealul spre casele lor. Aproape că ajunseseră. Totul avea să fie bine de acum înainte. Urmărea cu privirea gardul de sârmă ce mărginea şoseaua până în dreptul cutiei ei poştale – şi maşina de pe aleea garajului. DEPARTAMENTUL DE POLIŢIE AL DISTRICTULUI WINGER, scria pe portieră. Înăuntru şedea ofiţerul Estrada şi nu era singur.

Tyson înjură.

— Ce naiba vor? întrebă Miliard. Opri la capătul aleii.

— Nu ştiu, dar cred că sunt pe cale să aflu, răspunse Sidney şi deschise portiera. Domnule… Miliard, îţi mulţumesc încă o dată, zise, văzându-i pe cei doi poliţişti cum ies din maşină. Ty şi cu mine vom fi la tine acasă mâine dimineaţă, pe la opt şi jumătate. Sper că e în regulă.

— E bine aşa, răspunse el, hotărât.

După ce Sidney şi Ty coborâră, Miliard îşi conduse maşina spre propriul garaj, peste drum.

Sidney se îndreptă spre Estrada, care se rezemase de capota maşinii cu

însemn oficial.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Am mandatul de percheziţie pe care mi l-aţi cerut, zise el şi scoase o hârtie din buzunar. Fiicele dumneavoastră sunt acasă, aşa că ne-am gândit să vă aşteptăm. Dânsul e ofiţerul Shingle.

Ty înaintă spre ei, privindu-i cu pleoapele îngustate.

— Ce căutaţi?

— Cred că ştii răspunsul la întrebarea asta, răspunse Estrada, cu aceeaşi privire ostilă, apoi i se adresă lui Sidney, arătând spre uşa casei. Intrăm, doamnă Walker?

De astă dată, ea nu avu încotro, aşa că intrară cu toţii.

— Fetelor, am venit acasă!

Fetiţele veniră în fugă din bucătărie, urmate de Duke. Câinele lătră, apoi îşi lansă corpul uriaş înainte. Mâna dreaptă a lui Estrada zvâcni spre arma de la şold, dar Duke sări pe Ty şi începu să-l lingă de parcă era un cornet cu îngheţată.

Sidney se încruntă la poliţist. Ar fi fost culmea! Dragul lor Duke, spulberat chiar sub ochii copiilor ei. Estrada lăsă stângaci mâna în jos.

— Ty! strigă Sissy şi îşi îmbrăţişă fratele.

— Salut, Ty, zise Rebecca, privindu-l pe fratele ei aproape cu timiditate.

— Fetelor, vreau să scoateţi puţin câinele afară, le ceru Sidney. Puneţi-i lesa şi ţine-l bine, Rebecca.

De cum se trânti uşa în urma fetelor, cei doi poliţişti se apucară să scotocească prin camera de zi. Pe urmă, Estrada se îndreptă spre hol. Împinse prima uşă şi intră în baie. Sidney îl auzi cum scoate capacul de porţelan al rezervorului de la closet, deschide şi închide sertarele măsuţei de toaletă, apoi cum deschide şi închide uşi. Se îndreptă spre camera lui Ty. Sidney şi Ty îl urmară şi-l supraveghează din uşă; pipăia cu mâinile prin etajeră, în dosul obiectelor de pe rafturi. Ceea ce căuta era un obiect foarte mic.

— Doamnă Walker, aş dori să mă uit în dormitorul dumneavoastră, spuse Estrada.

Sidney roşi de furie.

— De ce naiba…

— Nu fiindcă v-aş suspecta de ceva. E doar o intuiţie pe care vreau s-o verific, asta-i tot. Sunt sigur că n-aţi dori să revin.

Ea izbucni în râs. El se întoarse şi o privi.

— Nu e ceva personal, explică ea.

El se duse direct la scrinul cu sertare şi deschise caseta italienească din lemn pentru bijuterii, primită ca dar de nuntă. Estrada dădu la o parte medalionul ei din argint şi inelul cu safire şi diamante de la mătuşa Louise şi culese inelul de cununie de pe căptuşeala din pluş. Habar n-avea de ce îl păstrase. Poate că Dodge îl furase.

— Drăguţ, zise poliţistul, pipăind inelul de aur.

— Pune-l la loc, îi porunci Sidney. E inelul de cununie al mamei mele.

El îi săgetă pe amândoi din priviri.

— Chiar aşa, doamnă Walker?

— Chiar aşa, domnule ofiţer. Aşadar, căutaţi un inel.

El dădu din cap, încruntat.

— Aş vrea să iau pentru un timp obiectul, ca să mă asigur că nu face parte din bunurile furate. Vă dau o chitanţă.

Vorbele lui Ty o şocară pe Sidney.

— N-am furat niciun inel! De ce n-o lăsaţi pe mama în pace?

— Nu eu am implicat-o în treaba asta, răspunse poliţistul, privindu-l fix pe Ty. Nu ştiu ce înţelegere avantajoasă ai încheiat azi la tribunal, dar crede-mă, n-ar fi bine să calci pe de lături, nici măcar o dată. Am să fiu umbra ta. Iar data viitoare când o dai în bară, n-ai să scapi aşa uşor! Nu dacă mă ocup eu de tine.

CAPITOLUL CINCI

Millard şedea neliniştit în fotoliul său uzat albastru şi se străduia să dezlege jocul de cuvinte încrucişate de dimineaţă, intuind că, la urma urmei, iadul nu era un loc atât de încins precum camera lui de zi, în prezenţa unui adolescent îmbufnat. Încercă să ignore privirea duşmănoasă ce venea dinspre canapeaua pe care şedea pleoştit Tyson Walker, cu mâinile încrucişate pe piept.

Cincisprezece săptămâni. Miliard nu mai prea ieşea în oraş, dar acum se simţea dintr-odată prins în capcană. Ce naiba îşi închipuise când se ridicase la proces şi îşi oferise sprijinul benevol? O făcuse pentru mama băiatului, Sidney. Era atât de disperată, încât voise s-o salveze. El se trezise deodată în picioare, rostind acele cuvinte fatale. Drace!

Miliard lăsă ziarul în poală. Nădăjduia că mama puştiului avea să-i aducă mâine caietele şcolare.

— Tinere, ai şi alte planuri în afară de a sta acolo, ca un cucui pe o buturugă?

Tyson se uită pe fereastră, dând din umeri.

— Credeam că aveţi un calculator. *Toată lumea* are calculator.

— Toată lumea, în afară de mine, răspunse Miliard. De ce mi-ar trebui un calculator? Nu sufăr fiindcă trebuie să deschid câte o carte uneori, când am nevoie de un răspuns.

— Dar jocuri aveţi?

Miliard îl cercetă pe băiat din priviri, peste ochelarii de citit.

— Vrei jocuri? Am Scrabble, şah, Monopoly.

Puştiul râse zeflemitor.

— Ce fel de jocuri îţi plac? Alea cu curse de maşini?

Nepotul lui, Pete, îl înnebunise cu acele jocuri video zgomotoase despre cursele din Indianapolis, cu care se distrase de Crăciunul trecut.

— Îmi plac. Dar alea de război sunt mai bune.

Miliard dădu din cap.

— Dacă ai să nimereşti vreodată într-un schimb de focuri autentic, e posibil să consideri că un Scrabble paşnic e foarte bun.

Pentru prima dată în dimineaţa aceea, băiatul îl privi direct.

— Ce vreţi să spuneţi? Aţi fost vreodată într-un schimb de focuri?

— Desigur. În zbor, deasupra Coreei de Nord. Pilotam un F-86 Sabre. Era un bombardier cu un singur loc, cu un singur motor.

Băiatul se aplecă înainte.

— Aţi doborât vreun MiG?

Ia te uită, cugetă Miliard. Poate că era totuşi cineva „acasă” în dosul acelor ochi întunecaţi şi mohorâţi. Încuviinţă din cap.

Chiar atunci, uşa se deschise brusc. Rita, cu o sacoşă plină în braţe, încremeni în prag, cu ochii aţintiţi la Tyson. Era momentul de care Miliard avea oroare şi, în acelaşi timp, îl aştepta cu o plăcere rebelă. Se ridică din fotoliu şi îi luă sacoşa din braţe.

— Rita, el e Tyson Walker, vecinul de peste drum, spuse el, apoi arătă spre ea. Fiica mea, Rita.

— Salut, zise ea.

— Bună, murmură Tyson, fără a se clinti.

Rita îl urmă pe Miliard la bucătărie.

— Ce caută aici? întrebă ea în şoaptă.

— Hmm? A, puştiul? O să stea aici, o vreme. De fapt, în următoarele cincisprezece săptămâni, câtă vreme mama lui e la lucru.

— Eşti babysitter-ul unui adolescent? De ce nu e la şcoală?

Miliard trase cu ochiul sub capacul unui castron acoperit şi etichetat: TOCANĂ.

— L-au dat afară.

— Tată, ce se întâmplă aici?

El se întoarse cu faţa la fiica lui.

— Puştiul a încercat să-l jefuiască pe Mitch Graber la magazin. A fost condamnat la arest la domiciliu, dar trebuie să fie supravegheat, iar maică-sa lucrează cu normă întreagă. Aşa că vine aici în timpul zilei, până se întoarce ea acasă.

— O, Doamne! exclamă ea, dându-şi ochii peste cap. A fost cât pe ce să-l împuşte pe Mitch! Am aflat totul despre tărăşenia asta la coafor, la Hair Affair. Ce-ţi închipui? Ce te face să crezi că n-are să te jefuiască şi *pe tine*? şuieră ea. Sau mai rău, să te omoare?

Miliard chicoti.

— Nu e de glumă, tată. Lumea profită de tine doar fiindcă eşti un bătrân bun la suflet.

El simţi cum îi creşte tensiunea.

— Iar începi, mârâi el. Insişti să mă bagi în categoria moşilor care nu mai au ce-i oferi acestei lumi.

— Tată, nu gândeşti logic. Nu spun că ai fi senil, crede-mă. Dar acum eşti mai vulnerabil ca înainte. De ce crezi că oamenii mai în vârstă cad pradă atâtor înşelătorii? Uneori, bătrânii sunt influenţaţi, de pildă, să-şi cedeze cu semnătură întreaga avere unor străini. Se întâmplă mereu.

— Deci asta e? Ţi-e teamă că îţi risc moştenirea?

Ea îl privi uimită şi ofensată, iar el regretă imediat cele spuse. Fiul său, Jefferson, murise. Rita şi nepoţii lui aveau să moştenească totul. Discuţia lua o întorsătură greşită.

Ea ridică bărbia, sfidătoare.

— Cred doar că eşti prea implicat în treaba asta, atâta tot.

— E doar un puşti, zise el, punându-i o mână pe braţ. Încă mă mai pricep un pic la puşti.

— Tată, m-am speriat când l-am văzut pe băiatul ăsta, mărturisi ea, trecându-şi mâna prin părul tuns scurt. Nu inspiră încredere. E ceva în ochii lui, ceva care-mi spune că ai să regreţi ceea ce faci.

Unt de arahide, faină integrală, hârtie igienică. Aşezată la biroul ei, Sidney îşi completa lista de cumpărături, pe măsură ce produsele îi veneau la întâmplare în gând. Dacă putea trece pe la magazin în pauza de prânz, avea să ajungă acasă mult mai devreme, ca să-l elibereze pe Miliard de prezenţa lui Tyson şi invers. Tocmai îşi luase geanta când o auzi pe Micki salutând pe cineva care intrase în firmă.

— Sidney Walker mai lucrează aici?

Sidney tresări. Împinse scaunul în afara perimetrului delimitat al biroului şi făcu semn cu mâna.

— Bună, Jack!

Îi veni în întâmpinare, la biroul recepţiei.

— Salut, răspunse el. Ai fost deja la masă?

— Nu, răspunse ea zâmbind. Ai picat la ţanc, adăugă, îşi luă haina şi poşeta şi îl urmă pe Jack afară. Mă bucur că ai dat de mine.

— Da, şi eu. Când ne-am întâlnit la magazin, am uitat să te întreb dacă mai lucrezi aici. A trebuit să vin la Ham Bone azi, la o întrevedere, aşa că m-am gândit să te caut. Vrei să mergem la Clara’s?

Sidney se gândi la meniurile vegetariene oferite la localul Clara’s Cafe Slim.

— Sigur!

După ce parcurseră trei străzi către vestul oraşului în SUV-ul lui negru şi lustruit, se aşezară la o masă, la perete. Jack deschise imediat meniul. Sidney rămase cu ochii aţintiţi la tapetul înflorat, până când el puse meniul la oparte.

— În regulă, zise el, uitându-se după o chelneriţă. Tu ştii ce vrei?

— Da, răspunse ea, sprijinindu-se relaxată pe scaun. Ce întrunire te-a adus până la Ham Bone?

— E vorba despre antrenamentul de fotbal. Antrenorul locuieşte sus, pe Sparrow Hill.

Apăru chelneriţă, să le ia comanda, şi se întoarse repede, cu un Pepsi pentru Jack şi cu o cană de ceai aburind de muşeţel. Sidney simţi ochii lui Jack

aţintiţi asupra ei în timp ce-şi înmuia plicul cu ceai, dar când ridică privirea, el se uită pe fereastră, spre dealurile ce răsăreau precum nişte spinări de dinozauri dincolo de Center Street.

— Am îndrăgit dintotdeauna toamna, zise ea. Poţi adulmeca zăpada din munţi cu mult înainte să cadă aici, jos.

— Da, numai că de cum acoperă terenurile de fotbal, s-a terminat. Nu-ţi mai rămâne decât să comanzi un teanc de pizza şi să te uiţi la sport, la televizor.

— Tu şi sportul tău! îl ironiză ea. Tot aşa ahtiat eşti?

— Nu te lua de mine. Ce-ai vrea să fac? Să pictez păsărele pe mobile pricăjite, ca tine? Încă te mai ocupi cu chestia asta?

— Oho, dacă ai şti! răspunse ea, mândră. Lumea cumpără lucrurile astea de la mine, Jack! Hannie Mays a pus unul dintre cuferele mele la intrarea magazinului ei de cadouri şi a aşezat o lampă pe el. Trebuie mereu să le spună oamenilor că nu e de vânzare. Hannie e de părere că ar trebui să intru în afaceri.

— Păi, de ce n-o faci?

— Din pricina capitalului. Mai precis, lipsa lui.

Dacă ar fi putut economisi nişte bani sau dacă Dodge ar fi plătit pensia alimentară, şi-ar fi pornit propria afacere şi ar fi trântit uşa biroului de asigurări Leon Shuman în urma ei.

— Nu ţi-e dor de bătrânul Ham Bone? întrebă ea.

— Ha! Nu tocmai. Dunbar nu e tocmai o metropolă, dar măcar avem o echipă semiprofesionistă de baseball şi un stadion, o pistă de bowling cu zece culoare şi o mulţime de locuri unde poţi mânca o friptură după ora nouă seara.

Ea zâmbi îngăduitoare.

— Principalele lucruri în viaţă.

— Şi serviciul meu e acolo, dacă-ţi aminteşti. Câştig aproape dublu faţă de cât aveam la Graber’s. Aş putea face naveta, dar de ce? Nu, am luat hotărârea asta după ce ne-am despărţit. Plecarea din Ham Bone e unul dintre cele mai inspirate lucruri pe care le-am făcut vreodată.

Jack tăcu. O privi lung şi, în cele din urmă, întrebă:

— Ce mai face Ty? Se descurcă bine la şcoală?

Ea trase adânc aer în piept şi lăsă capul în jos. O, *Doamne*! *A venit momentul*!

— Are necazuri, Jack.

— Ce fel de necazuri? întrebă el, încruntat.

— Pe scurt, a şterpelit ceva de la Graber’s, iar când Mitch l-a prins, Ty l-a ameninţat cu un pistol cu bile. Din cauza asta, fapta e considerată infracţiune. E în arest la domiciliu timp de cincisprezece săptămâni.

— Nu mi-l pot închipui pe Ty făcând aşa ceva.

— S-a schimbat, Jack.

Spunea prea multe, prea curând. Simţi o uşurare când apăru chelneriţa cu mâncarea. Burgerul lui Jack era gros. Sidney stoarse lămâie în salata ei şi dădu drumul cojii în paharul ei cu apă. Jack continuă discuţia cu gura plină.

— Cum s-a schimbat?

— Pare nefericit, atâta tot.

— Şi eu aş fi nefericit dacă ar trebui să stau în casă vreme de cincisprezece săptămâni. Din câte îmi amintesc, Ty nu ieşea din pădure decât când îi era foame. Vâna broaşte ca un bâtlan. Cum funcţionează arestul ăsta la domiciliu?

Ea îi povesti cum bietul şi bunul domn Bradbury ajunsese „deţinut” în spatele propriului gard de ţăruşi, timp de cincisprezece săptămâni.

— Vasăzică, Ty nici nu-l cunoştea pe bătrân înainte de tărăşenia asta?

— Nu.

— Ce zice de aranjamentul ăsta?

— Îl detestă. Dar merită o pedeapsă mai aspră pentru ceea ce a făcut. Mă simt doar prost faţă de Miliard. Nu e amuzant să fie în preajma lui Ty, acum. Pare că vrea să-i facă pe toţi cei din jurul lui la fel de nefericiţi cum e el. O, exclamă ea, uitându-se la ceas. Pauza mea de prânz a trecut de cinci minute!

Jack plăti nota, în timp ce ea îşi puse haina. Câteva momente mai târziu, maşina oprea la intrarea biroului de asigurări.

— Mă bucur că te-am revăzut, doamnă cu ochi verzi!

— Idem, tipule! răspunse ea şi îi aruncă un zâmbet fugar. Mulţumesc pentru masa de prânz. Mi-ai făcut o surpriză plăcută.

După ce Sidney coborî din maşină şi închise portiera, el îi făcu semn cu mâna şi demară. Ea se îndreptă spre intrare.

Îl văzu la fereastră pe Leon Schuman; o privea fix, cu mâinile încrucişate la piept.

Frunzele îngălbenite se desprindeau de mărul lui Molly, dar fructele roşii

de iarnă atârnau ca nişte ornamente de crengile fusiforme. Miliard luă o ultimă îmbucătură dintr-un măr rece, lăsând zeama să i se scurgă pe bărbie. Apoi continuă să adune cu grebla frunzele moarte. Era bine afară, în ziua aceea. Puştiul părea să absoarbă tot oxigenul din casă.

O pală de vânt îi răscoli grămada de frunze, risipind câteva în iarbă, ca pe nişte păsări. Apoi, îl auzi din nou – râsul copilăresc al lui Jefferson. Sunetul acesta îi răsuna în minte pe neaşteptate; se uita de fiecare dată în jurul lui şi îşi aducea aminte. Era o zi de octombrie, ca aceasta. Se sprijini în greblă şi clipi, simţind durerea provocată de amintire.

Miliard petrecuse toată după-amiaza greblând frunzele din toată curtea; le adunase într-o singură grămadă, apoi se dusese în garaj, să aducă nişte chibrite. Auzi strigătele vesele ale fiului său, dar nu le băgă în seamă, la început. Jefferson sărbătorea mereu câte ceva. În acea zi, era vorba despre grămada de frunze. Când ieşi din garaj, văzu fulgii roşii şi aurii dansând spre cerul rece; Jeff risipea un nou vraf de frunze în aer, cu un strigăt de bucurie. Faţa lui radioasă era îndreptată în sus, ţinea braţele întinse în lături, ca o statuie în parc, invitând păsările de toamnă să se aşeze acolo.

Jefferson împlinise paisprezece ani în acea toamnă. Miliard se înfiora când îşi aducea aminte. La paisprezece ani, rămăsese un copil. Miliard tunase şi fulgerase fiindcă Jefferson îi răvăşise grămada ordonată de frunze. Doamne, ce lucruri îngrozitoare putuse să-i strige, făcându-l să fugă în casă, plângând! De ar fi putut să ia ziua aceea de la capăt – toate, de fapt – ar fi procedat altfel. Dar era prea târziu. Miliard se aplecă, luă un braţ de frunze moarte şi le azvârli cu putere în sus.

Îşi aminti deodată de puştiul din casă şi se simţi ridicol. Aruncă o privire furişă spre fereastra din faţă. Tyson nu mai şedea la masa din sufragerie, trişând la un joc de solitaire. Ce făcea oare? Simţind o uşoară nelinişte, se îndreptă spre grădină, să vadă mai bine. Era acolo, la fereastra laterală. Privea către vest, la câmpul sălbatic ce se întindea dincolo de gard, pe două hectare. Miliard observă atunci ceea ce văzuse băiatul: un cerb cu patru pete, ieşind din pădure. Îşi săltă botul în vânt, apoi îşi lăsă gâtul puternic în jos şi începu să pască.

Miliard o porni spre garaj, răscolind cu picioarele frunzele împrăştiate. Agăţă grebla pe peretele din spate, apoi urcă treptele spre tindă cu paşi apăsaţi, ca să-şi anunţe intrarea în casă, şi îşi scoase pantofii murdari.

Îl găsi pe Tyson aşezat din nou la masă, cu spatele la el, întorcând cărţile de joc din pachetul pe care-l ţinea în mână.

— E un cerb mare acolo, spuse Miliard. Nu l-am mai văzut niciodată.

— Eu l-am văzut.

— Eşti sigur? Nu e unicul cu patru pete din pădure.

— Îl cunosc. Şi el mă cunoaşte.

— Te-ar lăsa să te apropii de el?

— Nu mă mai lasă. Pleacă dacă mă apropii prea mult. Cineva l-a nimerit. Are o crestătură pe ureche. Cred că a fost împuşcat.

Miliard scoase un binoclu dintr-un sertar.

Cerbul îşi săltă capul.

— Să fiu al naibii, exclamă Miliard, lăsând binoclul deoparte. Ăla e semn de glonţ.

— Are culcuş la poalele dealului, lângă Sparrow Creek.

Millard se răsuci ca să-l privească.

— Ştii pe unde se aciuează şi alte animale?

Tyson încuviinţă din cap. Miliard se lăsă pe un scaun, la masă.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi sconcşii, coioţii şi şoarecii. E o familie de coioţi dincolo de păşunea asta. Puii s-au născut primăvara trecută.

Opri jocul de solitaire. Deodată, Ty adună toate cărţile grămadă, cu un oftat.

— Ce proşti sunt oamenii, să trăiască închişi în case! Şi şcoala! Nu înţeleg de ce toată lumea crede că e normal să trăim aşa, înconjuraţi de pereţi.

— Un tânăr are nevoie de educaţie. Acuşi ai să devii bărbat în toată firea. Ce planuri de viitor ai?

Băiatul dădu ochii peste cap.

— Trebuie să fac pipi, răspunse el, îşi împinse scaunul şi se duse la baie.

Miliard spumega de furie. Copil lipsit de respect! De ce se-ncurcase cu el?

Telefonul sună. Miliard răspunse.

— Alo!

— Domnul Bradbury? Sunt Mark Dane, ofiţerul responsabil cu eliberarea sub control judiciar al lui Tyson. Cum se descurcă?

— Cred că bine. Vine şi pleacă după orarul stabilit.

— Ţine pasul cu şcoala?

— Merge bine cu învăţatul, răspunse Miliard, cu ochii pe teancul neatins de cărţi de pe jos; îl uimi propria minciună grosolană.

— Spuneţi-i mamei lui să ducă lista cu temele şcolare, până vineri. Ţin permanent legătura cu directorul Weston, spuse Dane. Acum, alt aspect: munca lui Tyson în folosul comunităţii. Spuneţi-i că şeriful adjunct Estrada are ceva planificat în acest sens.

Miliard auzi uşa de la baie deschizându-se.

— Tyson e aici. Puteţi vorbi direct cu el.

Îi pasă telefonul lui Tyson şi-i urmări răspunsurile monosilabice.

— Înî. Mda. Bine, mormăi el şi închise telefonul iară să-şi ia la revedere.

— Muncă în folosul comunităţii? Ce trebuie să faci?

— Să repar o tindă şi să fac o rampă pentru cărucioare cu rotile.

— Bun. Oamenii ăştia consideră că astfel îţi consumi cele patruzeci de ore?

— O să-mi consum patruzeci de ani. Habar n-am cum să fac treburile astea.

— Ai să înveţi, răspunse Miliard şi adună manualele răspândite pe jos. Istoria Americii, geometrie, limba engleză… enumeră el, lăsându-le unul câte unul pe măsuţa de cafea, împreună cu un vraf de hârtii prinse cu o agrafa. Astea sunt materiile pe care trebuie să le înveţi. Te-ai uitat pe ele?

— Mda.

— Cât ai lucrat?

— Nimic, răspunse puştiul şi se trânti în fotoliul albastru al lui Miliard.

Miliard se încruntă, frunzărind foile de hârtie.

— Aici scrie că tema la engleză este analiza literară de o pagină a unei poezii care-ţi place.

— Poeziile sunt nasoale, pufni Tyson, dispreţuitor.

— Asta nu e în regulă, replică Miliard şi lăsă teancul de foi pe masă. Fie înfrunţi bărbăteşte situaţia asta, fie îţi execuţi pedeapsa după gratii.

— N-o să mă bage nimeni după gratii. Ar trebui să mă găsească mai întâi, dar nu mă vor găsi niciodată.

— Ce-i cu tine? Crezi că toată lumea e împotriva ta. Toţi cei din jurul tău sunt nişte proşti, pe când tu ştii absolut totul. Eşti caraghios! Şi eşti pe fotoliul meu! exclamă Miliard, agitând ziarul în direcţia lui Tyson.

Uşa casei lui Bradbury se deschise violent, înainte ca Sidney să apuce să ciocănească. În prag apăru Tyson cu rucsacul în spate şi cu acea înfăţişare furioasă care devenise atât de obişnuită. Ea îşi strecură capul pe uşă.

— Bună, Millard, cum a mers azi?

Bătrânul şedea în fotoliul său albastru, cu ambele mâini încleştate pe rezemători.

— Splendid! Ca o petrecere la morgă.

— Mamă, eu mă duc acasă, zise Ty, zbughind-o pe scările tindei.

— Vasăzică, n-a mers bine, constată ea, păşind înăuntru. Ce a făcut?

— Nimic. Am încercat să-l pun la lecţii, dar e hotărât să renunţe. Nu face altceva decât să zacă pe aici şi să se uite la televizor.

— Îmi pare rău, răspunse ea, lăsând capul în pământ.

— Nu, te rog! Nu fac decât să-mi vărs puţin focul, explică el şi se ridică din fotoliu. Stai să-ţi aduc vasele de mâncare.

Ea îl urmă în bucătărie.

— Aţi terminat deja pâinea?

— Aia a fost cea mai bună de până acum. Eu am mâncat puţină la micul dejun şi mi-am făcut un sendviş la prânz. Tyson a mâncat restul. A fost bună şi supa. Fiica mea, Rita, a devenit geloasă. Găteşti mult mai bine ca ea.

— O, acum mi-ai dat un motiv serios! exclamă Sidney şi râse. Să mă anunţi când mai vine. Am să pregătesc un festin.

El chicoti. Apoi, deveni serios.

— Azi a sunat ofiţerul responsabil cu eliberarea lui Tyson.

— M-a sunat şi pe mine, la birou. În legătură cu proiectul de muncă pentru comunitate, răspunse Sidney, îndesând o cutie de plastic pentru alimente în sacoşă, apoi se îndreptă spre ieşire, însoţită de Miliard. Ofiţerul Estrada o să vină sâmbătă să-l ia pe Ty şi o să lucreze împreună cu el la proiect.

Ideea o înfiora. Abia aştepta ziua în care să nu mai aibă de-a face cu bărbatul acela încrezut. Se opri la uşă şi oftă, ostenită.

— Ne vedem mâine dimineaţă, Miliard.

Traversă în fugă strada; în uşă o întâmpină Rebecca.

— Mami, spune-i lui Sissy să nu se mai atingă de patul meu! Mi-a murdărit toată cuvertura!

— Am avut o zi bună, mulţumesc de întrebare. Dar tu?

Rebecca îşi dădu ochii peste cap.

— Mami! strigă Sissy, care se repezi în fugă spre ea şi o îmbrăţişă, mai s-o dărâme.

— Asta îmi place! Un pic de entuziasm! zise ea, se aplecă şi îşi sărută fiica pe creştetul capului. Unde e fratele vostru?

— În camera lui, la calculator. E afurisit. Am vrut să vorbesc cu el, dar mi-a trântit uşa în nas.

Sidney puse sacoşa jos şi îşi scoase haina. Telefolul sună; îl luă de pe tejgheaua barului din bucătărie şi răspunse veselă.

— Alo!

— Doamnă Walker, sunt ofiţerul Estrada. Nu mai avem nevoie de inelul dumneavoastră. Victima furtului a declarat că nu-i aparţine. Vi-l pot aduce în seara asta, dacă doriţi.

— Nu, mulţumesc. Am să-l iau eu de la sediul Poliţiei, mâine, răspunse pe un ton glacial, care o surprinse până şi pe ea.

— În regulă. Foarte bine. Bănuiesc că v-a sunat azi Mark Dane, în legătură cu proiectul comunitar.

— Da, m-a sunat. Am fost mirată să aflu că veţi participa.

— Păi, Mark – domnul Dane consideră că, atâta vreme cât oricum supraveghez cazul, ar fi un lucru bine-venit pentru toată lumea.

— Cât este de bine-venit pentru dumneavoastră, domnule ofiţer?

Urmă o pauză îndelungată.

— Voi avea satisfacţia să-l văd pe fiul dumneavoastră plătindu-şi fapta.

— Tyson este încă suspect în furtul acela din oraş?

O nouă pauză.

— E principalul suspect.

Convingerea din vocea lui o înfiora. Şi dacă avea dreptate?

— Înţeleg că veniţi să-l luaţi sâmbătă, la ora nouă. Ne vedem atunci.

Închise telefonul şi-l duse la piept, poruncindu-i inimii să-şi domolească bătăile. Nu se putea gândi la asta în seara aceea. Ca să-şi păstreze sănătatea, nu avea s-o facă.

Se hotărî să gătească cartofi la cuptor cu chili pentru masa de seară. În timp ce cartofii erau la cuptor, prepară sosul de chili, sporovăind cu fetele despre şcoală. Aceste adunări la bucătărie, în care copiii se roteau pe scaunele de bar în timp ce ea gătea, erau un ritual de fiecare seară.

La cină, Tyson nu deschise gura. Când termină, se retrase. Sidney îl privi îndepărtându-se, iar inima i se strânse la vederea umerilor lui căzuţi.

Sună telefonul. Sissy se repezi să răspundă.

— Mami, e pentru tine! Un bărbat!

Sidney oftă. Ce mai putea fi? Luă telefonul din mâna fiicei ei şi se duse în camera de zi.

— Alo!

— Bună, Sid, sunt Jack. Cum îţi merge?

— Jack, bună! răspunse ea, bucuroasă. Toate bune pe aici. Care-i treaba?

— Am un meci de juniori la Ham Bone, sâmbătă. Vrei să vii să-l vezi? Am putea merge la o pizza după aceea.

— Sunt cu fetele, sâmbătă.

— Adu-le şi pe ele. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Meciul începe la unu, dar va trebui să ajung ceva mai devreme. Vrei să ne întâlnim acolo?

— Sigur. Ce-ţi face micuţa echipă?

— Puştii sar pe teren ca bilele de pinball, răspunse el chicotind. Nu ştiu dacă au reţinut regulile jocului, dar oricum, le place.

— Super, îmi place râsul ăsta al tău. A, păcat că Ty nu poate veni.

— Spune-i că o să mergem să jucăm o minge după ce după ce se eliberează.

— Am să-i spun, răspunse ea şi zâmbi, simţind cum viaţa începe să i se însenineze.

După ce duse fetele la culcare, aruncă o privire în camera lui Ty. Stinsese lumina, deşi abia trecuse de ora nouă. Se sprijini de tocul uşii.

— Dormi? şopti ea.

Nu primi niciun răspuns, aşa că ieşi, închizând uşa.

Îşi pregăti o baie şi presără cristale cu aromă de lavandă în apa fierbinte. Dădu drumul la muzică; în timp ce asculta cântecele romantice ale lui Ray Charles, aprinse trei lumânări şi intră în apă, oftând. „Ah, iubire, mi-a fost atâta dor de tine!” Discuţia la telefon cu Jack trezise femeia din ea. Vorbiseră aproape o jumătate de oră până încheiase conversaţia, ca s-o ajute pe Rebecca la lecţii. Ştia acum că Jack încă o mai iubea; era sigură, „îţi mulţumesc, Doamne.” îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. „Mulţumesc, mulţumesc!”

Ieşi din cadă, se şterse şi îşi puse pijamaua galbenă de flanel. În timp ce îşi trăgea bluza peste cap, cruciuliţa de aur pe care o purta întotdeauna la gât

se prinse în nasturele de sus. Auzi un pocnet slab; i se rupsese lanţul fin de aur. Cruciuliţa căzu pe jos, la picioarele ei. „A, nu!” Se aplecă şi o ridică. Se putea repara. Se duse s-o pună în caseta cu bijuterii de pe comodă. Privi în casetă, uimită. Lipseau lucruri. Inelul cu safir şi diamant pe care-l moştenise dispăruse. Unde era brăţara de aur de la tatăl ei? Dar setul cu strasuri compus din brăţară şi cercei? Şi medalionul de argint?

I se strânse inima. Estrada părea atât de sigur că Tyson furase bijuteriile cuiva, iar acum lipseau şi ale ei. Dar ce putea face Ty cu ele? Era în arest la domiciliu, era imposibil să le transforme în bani lichizi. Şi ce nevoie stringentă avea de bani, în situaţia în care era? Mintea ei era în alertă. Se duse mai întâi în camera fetelor. Nu se clintiră când ea aprinse o lampă şi începu să cerceteze sertarele. Nu căută prea mult. Ştia că bijuteriile nu se aflau acolo.

La uşa lui Ty, se opri.

— Tyson, şopti ea, dar el nu se mişcă. Tyson, trebuie să vorbim, spuse ea, pe un ton mai ferm, de astă dată.

Cum el nu răspunse, aprinse lumina. Se îndreptă spre pat şi întinse mâna; ştiu că fiul ei nu era acolo înainte de a atinge grămada de perne de sub cuvertură.

CAPITOLUL ŞASE

Millard era în pat, gândindu-se ba la problema cu cârtiţa, ba la băiatul acela furios care-i invadase casa. Tyson începuse să fie deschis faţă de el în ziua aceea, dar se închisese la loc, precum o anemonă-de-mare aflată în pericol. Miliard nu mai cunoscuse vreun copil atât de pasionat de natură. Iar puştiul ăsta nutrea pasiune; o descoperise în ochii lui, pe când se uita la cerbul cu patru pete şi la pădure.

Când sună telefonul, Miliard clipi buimac şi se ridică în capul oaselor, căutând butonul veiozei. Era unsprezece şi jumătate. Niciunul dintre cunoscuţii săi nu l-ar fi sunat atât de târziu, dacă n-ar fi fost vorba despre ceva urgent.

— Alo?

— Millard, sunt Sidney. Iartă-mă că te-am trezit. Dar… Tyson a dispărut. Mă gândeam că poate a venit la tine.

— Nu, răspunse el, aprinzând veioza. L-ai sunat pe şerif?

— Nu. N-ar fi o idee prea bună, după cum arată situaţia.

— Poate că nu. Probabil, o fi pe undeva, prin pădure.

— Asta sper şi eu. Am crezut că, poate, şi-a luat o scurtă pauză, după cât a stat închis în casă. Dar pe urmă am găsit biletul de la el: „Mamă, te rog, nu-ţi face griji pentru mine”, zise Sidney şi izbucni în plâns.

— Ei, nu fi aşa disperată, zise el, deşi reacţia ei îi părea justificată. Ce a luat cu el?

— Sunt sigură că unul dintre sacii de dormit a dispărut. Au dispărut şi nişte bijuterii, adăugă ea, după o scurtă ezitare.

Miliard cugetă. Ce nevoie avea un băiat de cincisprezece ani din Ham Bone să fure bijuterii?

— Dar bani cash?

— Nici măcar nu m-am gândit la asta, exclamă ea şi lăsă telefonul deoparte, în timp ce scotocea în poşetă. Am încă bancnota de douăzeci de dolari cu care am venit acasă. Mai trebuie să caut într-un loc: în cutia mea secretă. Mă poţi aştepta un minut?

O aşteptă cel puţin două minute.

— Miliard, fondul meu de rezervă s-a dus – două sute douăzeci şi cinci de dolari, îl informă ea, cu voce stinsă.

El se încruntă. Copil prost şi egoist!

— Din câte se vede, cutia ta secretă nu era chiar aşa secretă.

— O am de când era Ty bebeluş. E o cutie orientală, cu închizătoare secretă. Credeam că doar un geniu ar reuşi s-o deschidă fără să afle cum.

— Nu cred că poate ajunge prea departe. Ar trebui să facă autostopul până la Dunbar, ca să se urce de acolo într-un autobuz, dar cred că e mai isteţ de-atât. Pentru forţele de ordine ar fi floare la ureche să-l prindă pe autostradă.

— Miliard, scuză-mă că te-am deranjat, zise ea, cu un râs jalnic. Pun pariu că regreţi ziua în care m-ai cunoscut.

Îşi luară la revedere, iar Miliard se culcă la loc. Se întinse pe spate, cu ochii închişi. Nu era problema lui. Nu avea cum s-o rezolve. Puştiul putea fi oriunde. Îşi propuse să nu se mai gândească la asta. Băiatul n-avea decât să fugă. Va supravieţui. Dacă exista cineva care să ţină piept nopţilor reci de octombrie, pe dealurile de la Cascade, Tyson era acel cineva.

Nu-i reuşise nicicând trucul cu număratul oilor. În cele din urmă, se enervă şi azvârli cuvertura deoparte.

„Până aici mi-a fost”, mormăi el. Îmbrăcă pantalonii kaki, o cămaşă şi

jacheta cea gri, decolorată. Îşi puse o haină, luă cheile şi se năpusti pe uşă.

Maşina lui Lincoln nu mai ieşise din garaj, de o vreme. Miliard aştepta tremurând să se încălzească; se gândea la un plan. Dar nu-i venea în minte niciun plan. Băgă încet maşina în marşarier şi traversă şoseaua, îndreptându-se spre aleea de garaj a lui Sidney. Lăsă motorul pornit, bâjbâi pe lângă casă până la intrarea din spate şi bătu la uşă.

— O, Miliard! exclamă Sidney.

— M-am gândit să te ajut cumva, zise el.

— Îţi mulţumesc, Doamne! spuse ea şi oftă.

Miliard considera că lui ar fi trebuit să-i mulţumească fiindcă stătea acolo, în frig, în loc să-şi vadă de somnul de frumuseţe.

— Te rog, intră! îl invită ea şi îl conduse în bucătărie. Am vrut s-o pornesc cu maşina pe autostradă, să-l caut. Dar nu vreau să las fetele singure în casă.

În timp ce cugeta, Miliard zări pe tejgheaua barului o farfurie cu brioşe, acoperită cu folie de plastic. Ea o împinse spre el.

— Ia una, dacă vrei.

— Ei, bine, fie – brioşa era moale, umplută cu stafide şi fâşii de morcov. Stai acasă, propuse el, după ce luă o îmbucătură. Eu am să dau o raită prin zonă. Puştiul ar recunoaşte zgomotul maşinii tale de la un kilometru depărtare.

— Asta nu mi-a dat prin gând. Ai absolută dreptate.

Fără tragere de inimă, Miliard puse jos jumătatea de brioşă rămasă şi se şterse la gură cu un şerveţel.

— Păi, cred că e vremea s-o iau din loc.

Ea încuviinţă, entuziasmată, mai să-l împingă afară pe uşă.

Se încălzise în maşină când conducea pe Boulder Road, către oraş. Luă lanterna de sub bancheta sa şi o puse pe cea de alături; aprinse faza lungă pe toată panta dealului. Când trecu podul peste râu, chiar înainte de periferia oraşului, ceasul de pe bord arăta ora 12:55 a.m. Se hotărî s-o ia spre autostradă, deşi bănuia că băiatul se ascunsese de mult. Cel puţin, Miliard putea să-i spună cinstit lui Sidney că încercase. Abia după ce ajunse pe autostradă, îi veni o altă idee. Fabrica de cherestea şi Uzina de îngrăşăminte Lipman transportau încă marfa pe calea ferată. Îşi amintea şuieratul mărfarelor în primele ore ale multor dimineţi. Se uită la ceasul de bord: 1:20. Oare puştiul cunoştea orarul marfarelor? Doar petrecuse atâta timp pe afară, înainte de a fi arestat. Cu siguranţă, auzise limpede fluieratul trenurilor.

Miliard încercui zona de nord-est a oraşului. La capătul Digby Street, intră pe o alee de pietriş; maşina trepidă, avansând către depou. Dacă trenul ar fi ajuns deja în seara aceea, l-ar fi auzit. Traversă câteva şine de cale ferată până ajunse într-o zonă cu iarbă şi tufişuri ce mărginea poalele Sparrow Hill. Acolo se termina drumul pietruit. La vreo sută de metri depărtare era un şir de vagoane răzleţ, tras pe o şină lăturalnică. Miliard întoarse maşina, măturând terenul accidentat cu farurile. Niciun semn de viaţă. Reuşi să-şi direcţioneze maşina către un pâlc de pomi, săltând ca un cowboy la rodeo, până intră cu botul atât de adânc într-un şanţ, încât îşi zgârie bara de protecţie din crom. Fir-ar să fie! Nu se cuvenea să se poarte astfel cu un automobil clasic! Nu-l zgâriase niciodată până atunci.

Fluieratul trenului îl surprinse. Îşi coborî geamul şi ascultă. Trenul părea să se apropie dinspre fabrica de cherestea Bodle, aflată în sudul oraşului. Nu era timp de pierdut. Opri motorul, scoase cheile din contact şi coborî din maşină, cu lanterna în mână.

— Tyson! strigă el. Tyson Walker! Vreau să-ţi vorbesc!

Ca răspuns primi doar un nou fluierat al trenului. Miliard mătură atent zona cu raza lanternei, îndreptând-o mereu spre pâlcul de copaci. Acolo trebuie că era băiatul. Ascuns, dar destul de aproape de calea ferată încât să prindă un tren care trecea.

Îşi îndreptă lanterna spre posibile ascunzători, tufişuri de afin şi ferigi. Din pricina zgomotului trenului care se apropia, simţea cum îi vibrează tălpile pantofilor.

— Tyson! Haide, băiete! Hai să stăm de vorbă de la om la om!

Înţelese că striga de unul singur, în noapte, nimic mai mult. Stinse lanterna şi se rezemă de un copac, în timp ce trenul marfar intră cu viteză redusă în curtea depoului, luminând puternic şinele cu farurile.

Auzi un foşnet în frunziş, la aproape douăzeci de metri distanţă. Poate era un animal. Rămase nemişcat. Apoi zări o umbră, furişându-se în lumina slabă. Silueta gârbovită a băiatului, cu un bagaj voluminos în spinare. Tyson privi în ambele direcţii, se opri şi aşteptă. Apoi acţionă, luând-o la goană spre calea ferată. Miliard îl urmă, fără să-i pese de genunchii săi înţepeniţi.

— Aşteaptă! strigă el.

Tyson întoarse capul îndărăt, auzind vocea lui Miliard, apoi se uită din nou spre tren. Merse alături de el, în ritm alert, până găsi ceva de care să se

agaţe, la capătul din spate. Alţi câţiva paşi şi făcu un salt vertical; flutură puţin din picioare până găsi o traversă de metal ca punct de sprijin. Miliard îl prinse din urmă, recunoscător pentru faptul că trenul încetinise.

— Ai să îngheţi de tot pe chestia aia! strigă el.

— M-am să păţesc nimic! răcni Ty, ca să fie auzit. Lasă-mă în pace, moş inutil!

Până aici! Miliard întinse un braţ lung şi îl apucă pe puşti de un crac al pantalonilor. Tyson încercă să se scuture, prin lovituri violente cu piciorul, dar Miliard ţinea strâns pantalonul. Tyson se agăţă de o scară prinsă pe o latură a vagonului, luptându-se cu rucsacul şi sacul de dormit pe care le căra în spate. Deodată dădu drumul scării şi se prăvăli.

Instinctiv, Miliard se prinse de o bară metalică şi se aruncă pe o treapta mai joasă a scării, cu o forţă care îl uimi. Se lipi de picioarele băiatului, susţinând pe umeri povara din spinarea lui Tyson, până când el apucă din nou scara. Cu mişcări abile, Miliard reuşi să urce până la nivelul puştiului.

— Poţi fugi din oraş, îi vorbi el la ureche, dar nu poţi fugi de propriile tale belele. Crezi că şeriful are să te uite? Dacă iei trenul ăsta, ar fi bine să nu te mai întorci niciodată.

— Ce-ţi pasă ce fac? strigă Tyson.

— Îmi pasă de mama ta, haimana egoistă! Îţi aduci aminte de ea? Ţi-a şters nasul mucos şi te-a ţinut de cap când vomai!

— Taci!

Vagonul se apropia de zona puternic luminată din incinta depoului.

— Hai, băiete, să ne dăm jos din trenul ăsta care nu duce nicăieri! strigă Miliard, apoi se desprinse de trupul lui Tyson şi începu să coboare scara.

Băiatul privi nesigur în jur, agăţat de tren.

— Du-te dracului! strigă el în cele din urmă, încercând să urce mai sus.

Dar până să mai urce o treaptă, Miliard îl trase înapoi. Băiatul se clătină. Miliard îl apucă, împinse din picioare şi îl îndepărtă de tren. Lovi cu umărul un smoc de iarbă; se rostogoli, aşa cum învăţase să cadă în armată. Îl auzi pe băiat ţipând. Îl cuprinse groaza. Sări în picioare. Puştiul zăcea grămadă lângă şine, cu tot cu bagaje.

— O, Doamne! strigă el, înaintând anevoie spre Tyson. Tyson! Eşti teafăr, băiatule? întrebă el, îngenunchind lângă el.

— Nebun bătrân! Vrei să mă omori? Lasă-mă în pace! strigă Tyson şi-l

împinse pe Miliard.

Miliard apucă o curea a rucsacului, care alunecă din spatele băiatului, iar bătrânul îl aruncă cât colo. Tyson se repezi să-l recupereze, dar Miliard îl apucă de partea din faţă a hainei.

— N-am de gând să te las singur. Rămân lipit de tine ca ghimpele de porcul spinos. Ce părere ai de chestia asta?

Tyson încercă să se smulgă din strânsoare, dar Miliard era mai înalt, iar asta îi fu de folos. Îl trânti pe băiatul cel subţirel la pământ şi-l întinse lat în cinci secunde. Era la fel de uimit de ceea ce făcuse cum era, probabil, şi puştiul. Era uimitor ce putea face un antrenor bătrân de lupte, odată ce-şi părăsea fotoliul.

Ceea ce-l uimea şi mai tare era faptul că Tyson plângea. Îşi întorsese faţa, în timp ce hohotele furioase de plâns îi ţâşneau din gât. Miliard slăbi cu blândeţe strânsoarea şi, de astă dată, Tyson nu mai încercă să scape.

Rămase acolo, cu faţa lipită de pământ, şi plângea de parcă nu avea nicio speranţă pe lume.

Bătrânul vru să-i atingă părul, să-l şteargă pe obrazul umed, dar ceva îl împiedică. Aşteptă ca spatele şi umerii lui Tyson să nu mai fie scuturaţi de plâns. În sfârşit, hohotele se domoliră şi puştiul rămase nemişcat.

— Haide, băiete, spuse el, punându-o o mână pe umeri. Hai acasă.

Sâmbătă de dimineaţă, un plafon de nori pestriţi, cenuşii, se întinse peste dealuri. Sidney privea pe fereastra dormitorului său, cu o ceaşcă de ceai din zmeură în mână, întrebându-se dacă meciul de juniori al lui Jack avea să fie anulat, în caz de ploaie. Atunci s-ar fi contramandat şi întâlnirea lor? Pe vremuri, l-ar fi sunat. Dar acum, era o situaţie diferită. Jack era diferit. Puţin distant. Poate, avea alte variante şi se străduia să le menţină.

O porni pe hol, încă în halat de baie. Fetele mai puteau dormi o vreme, dar trebuia să-l trezească pe Ty. Intră uşor în camera lui şi se aşeză pe marginea patului său.

Neaţa, Ty, şopti ea. O sâmbătă fericită! Ofiţerul Estrada va fi aici în patruzeci şi cinci de minute.

El mormăi.

— Ouă şi pâine prăjită?

— Bine, murmură el.

Se duse în bucătărie şi începu să spargă ouă într-un bol. Discuţiile ei cu

Ty curgeau la fel de uşor ca lava răcită, de când îl adusese Miliard acasă, în zorii zilei de joi. El intrase în casă cu capul în pământ şi se dusese direct în camera lui. Nici „Iartă-mă, mamă”, nicio explicaţie. Întregul lui plan idiot sau lipsa unuia o îngrijora. Refuza să creadă că fiu-său îl moştenise genetic pe tatăl lui – că fusese cumva programat să-i fie un urmaş mincinos şi hoţ. Totuşi, Ty arăta toate aceste semne.

Nu-l întrebase despre banii şi bijuteriile lipsă până joi seară. Fusese încă o seară nefericită. În primul rând, Miliard o informase că Ty nu deschisese încă nicio carte. În schimb, dormise aproape toată ziua pe canapea. Ea deschisese discuţia abia după cină.

— De ce mi-ai furat lucrurile, Ty?

— N-am furat nimic, răspunsese el, îngustându-şi ochii.

— Foarte ciudat. La începutul săptămânii, bijuteriile mele erau în casete lor. Pe urmă, în seara în care te-ai furişat afară pe geamul camerei tale, toate au dispărut. Chiar şi banii din cutia mea secretă. Mi-a trebuit multă vreme ca să-i economisesc, Ty.

El se înfuriase.

— Nu ţi-am luat nici bijuteriile alea idioate, nici altceva! Mă crezi sau nu, e treaba ta.

Sidney tăie pâinea integrală şi puse două felii în toaster. Apoi, strigă:

— Tyson! Micul dejun e gata.

El nu apăru; ea reveni în camera lui şi îl găsi dormind buştean.

— Hei! Vine şeriful în douăzeci de minute.

De astă dată, el se ridică, frecându-se la ochi. Ea se duse în camera ei şi scoase nişte haine din dulap, dar înainte de a le îmbrăca, auzi un ciocănit în uşa de la intrare.

— Tyson, deschizi tu?

— Sunt în baie, strigă el.

— Of, Doamne! exclamă ea.

Îşi puse în grabă capotul, îl înfăşură pe trup şi se repezi spre uşă. Se uită pe vizor. Ofiţerul Estrada. Îi deschise încet uşa, încruntată.

— Aţi venit devreme, spuse ea.

— Tyson e gata? întrebă el, privindu-şi ceasul.

— Nu tocmai, răspunse ea şi ezită înainte de a deschide larg uşa. Nu doriţi să intraţi? Se pregăteşte.

Ofiţerul dădu din cap şi intră timid. Arăta foarte diferit în blugi, în locul uniformei rigide. Părea un bărbat obişnuit – însă cu bicepşi proeminenţi ce se profilau pe sub mânecile tricoului. Felul în care o privi o făcu să-şi strângă marginile capotului la piept.

— Aşezaţi-vă. Încerc să-l grăbesc pe Ty.

Aşezat pe pat, Ty îşi lega şireturile la pantofi.

— Du-te şi mănâncă-ţi ouăle, îl îndemnă ea. Nu-l lăsa pe omul ăla să te aştepte.

Sidney o porni grăbită pe hol. Trase nişte jeanşi şi un tricou cu mâneci lungi pe ea şi îşi trecu pieptănul prin păr. Când reveni în bucătărie, Ty era în picioare, lângă chiuvetă, devorând un ou şi o felie de toast. Sidney îi spuse ofiţerului din camera de zi:

— Scuze pentru aşteptare. E aproape gata.

— Mulţumesc, răspunse el, relaxat. Nu e nicio grabă. Doar că pare să vină ploaia. O să lucrăm afară.

— Lucraţi împreună cu el? Asta face parte din atribuţiile dumneavoastră?

El scutură din cap.

— Nu, de fapt, azi am zi liberă.

Sidney fu uimită de răspuns.

— Zi liberă? N-ar fi trebuit să fiţi cu familia, să lansaţi un zmeu sau aşa ceva?

El schiţă un zâmbet.

— Azi mă duc pe la tatăl meu. Am renunţat să lansez zmeie. Sunt prea mulţi copaci pe aici.

— E adevărat. Înţeleg că proiectul lui Ty constă în construirea unei rampe pentru cărucioare cu rotile, zise ea, într-o doară.

Sidney observă o tresărire pe faţa poliţistului când apăru Ty în cameră.

— Da, e pentru o femeie infirmă care locuieşte pe Digby Street. Cea care a fost jefuită de curând.

Vorbele lui îşi atinseră ţinta. Ty îi aruncă o privire îngheţată.

Ofiţerul Estrada se ridică în picioare.

— E timpul s-o luăm din loc.

Sidney îşi simţi bătăile inimii pulsând în urechi. O femeie infirmă! Estrada era încă încredinţat că Ty era vinovat pentru acel furt; acum, ea avea motive să creadă că el avea dreptate.

— Unde mai exact, pe strada Digby? Aş vrea să-i aduc lui Ty de mâncare, la prânz.

Poliţistul o privi pieziş.

— E o casă roz, la numărul 2128, pe Digby. E o moară mică de vânt în curte.

— Cât o să dureze? întrebă Tyson, când ieşiră din casă.

— Am să te informez, replică poliţistul pe un ton aspru, arătând din cap spre maşină. Urcă!

Tyson îi răspunse cu o căutătură furioasă. Estrada îi aruncă o privire lui Sidney, rămasă în tindă, o salută dintr-o mişcare scurtă a capului, apoi se aşeză la volan şi trânti portiera maşinii.

Rebecca şi Sissy se numiră din proprie iniţiativă majorete la meciul de fotbal pentru juniori. Rebecca avea deja pampoane; Sissy îşi exersa zgomotos rolul în maşină, pe bancheta din spate, cu două pămătufuri de şters praful din pene colorate. După o repriză de strănutat, Sidney o rugă să nu le mai scuture până aveau să ajungă la stadion, unde urmau să-l întâlnească pe Jack.

— De ce trebuie să-i ducem prânzul lui Ty, mami? Trebuia să şi-l luat singur.

— Să şi-l fi luat, o corectă Sidney.

Sissy avea dreptate. Ty era destul de mare încât să-şi poarte singur de grijă. Trebuia să-l lase.

Ajunseră pe strada Digby. Casa era uşor de reperat, singura de culoare roz din zonă. Sidney opri pe aleea garajului; Tyson şi ofiţerul Estrada o priviră din tindă, unde lucrau.

— Durează doar un minut, fetelor. Aşteptaţi-mă aici, vă rog.

Se îndreptă spre ei.

— Cum merge, băieţi?

— Bine, veni răspunsul.

Păreau aşa entuziasmaţi s-o vadă, de parcă era un nor de ploaie.

— Uite-ţi masa de prânz, Ty, spuse ea, apoi i se adresă poliţistului: la ce oră să-l aştept acasă?

— Pe la trei, zise el, ştergându-şi rumeguşul de pe frunte.

Uşa casei se deschise.

— Bună ziua.

Sidney văzu în prag o femeie căruntă, cu un aspect plăcut.

— O, bună ziua! Sunt Sidney Walker, spuse ea şi îi întinse mâna femeii, apoi făcu un semn către fiul ei. Sunt mama lui Tyson.

— Îmi cer scuze, răspunse femeia, dar trebuie să mă sprijin cu mâinile de uşă. Sunt Amilia. Amilia Vargas. Vă rog, intraţi.

Poliţistul pufai, vizibil indispus.

— Mă aşteaptă fetele mele în maşină. Am trecut doar ca să-i aduc prânzul lui Ty.

Amilia îi întorsese deja spatele, lăsând uşa deschisă; apucase mânerele unui cadru cu rotile şi înaintă cu mers târşâit în casă. Sidney privi peste umăr. Maşina trepida, înăuntru se scuturau cu frenezie pampoane şi pămătufuri de şters praful. O urmă pe Amilia în casă.

— Ia loc, ia loc, o invită Amilia, dându-şi drumul într-un fotoliu maro, înconjurat de coşuri cu reviste şi cărţi. Probabil că nu aveţi timp să beţi un ceai.

Purta nişte blugi şi o cămaşă bărbătească. Sidney îi zâmbi femeii cu bujori în obraji.

— Nu, îmi duc fetele la un meci de fotbal pentru juniori. Ne întâlnim cu un prieten care antrenează echipa.

Privi în jur, la încăperea mobilată modest. De ce ar fi ales un hoţ tocmai casa asta?

— Amilia, înţeleg că ai fost jefuită.

— Acum câteva săptămâni.

— Ofiţerul Estrada crede că fiul meu, Tyson, e autorul. Sunt sigură că de aceea l-a adus aici.

— Da, aşa susţine. Alex vrea ca băiatului să-i pară foarte rău pentru asta, zise femeia şi chicoti. Mă ocroteşte foarte mult.

— Alex? Eşti rudă cu ofiţerul Estrada?

De afară răzbătea răpăitul ciocanelor.

— Nu suntem chiar rude. Tatăl lui locuieşte alături. Rosa Estrada a murit de cancer când Alex avea opt ani. Mi-a fost cea mai bună prietenă. Eram tot timpul ba la ea, ba la mine.

Sidney fusese îngrijorată la început. Asta era femeia pe care ar fi jefuit-o Ty. Afară, în tindă, zburau scântei duşmănoase, dar femeia asta îi stârnea curiozitatea. Se ridică, privind pe fereastră.

Alex Estrada se uită în sus şi ochii li se întâlniră. El îşi întoarse privirea, iar în acel moment, ciocanul i se abătu pe degetul mare. Se auzi o lungă

înjurătură. Sidney chicoti involuntar. Se răsuci spre gazda ei, ducând mâna la gură ca să-şi înăbuşe râsul. Amilia ridică din sprâncene. Sidney râse făţiş.

— Scuze. Ofiţerul – Alex tocmai şi-a nimerit un deget cu ciocanul.

— Chiar aşa? întrebă femeia, amuzată. Cred că trebuie să-i dau nişte ciocolată. Asta-i tot ce-i trebuia ca să-şi trateze loviturile, explică ea, apoi scotoci într-un coş de lângă fotoliu şi scoase o mână de bomboane învelite în ciocolată, pe care i le întinse lui Sidney. Spune-le băieţilor că Amilia decretează pauză de prânz.

— Amilia, aş putea să te mai vizitez?

— Mi-ar plăcea, răspunse ea şi zâmbi. Data viitoare, să mă anunţi dinainte, am să-ţi pregătesc nişte tamales.

Ajunsă afară, Sidney observă uimită că sunetul loviturilor de ciocan erau acum produs doar de Tyson. Încerca să dubleze ritmul poliţistului, un-doi, un-doi. Sydney zâmbi şi coborî scările, spre Alex, întinzându-i bomboanele de ciocolată.

— Astea sunt pentru bubă, zise ea, străduindu-se să afişeze o mină serioasă. Amilia a spus că e ora mesei.

Alex Estrada o studie. O văzuse râzând; era sigură.

— Îmi închipui ce a mai spus Amilia.

Sidney îi puse bomboanele în palmă.

— N-am să spun nimănui.

La jumătatea meciului, începu să plouă torenţial, de parcă din cer cădea o pădure de suliţe. Jack suflă în fluier şi toţi micuţii jucători de pe teren o zbughiră spre parcare. Sidney şi fetele se ridicară de pe micile scaune pliante şi, râzând, se repeziră împreună cu mulţimea spre maşini, la adăpost de ploaie.

Fetele se cocoţară pe bancheta din spate, în maşina ei. Sidney îşi aţintise privirea pe parbriz, încercând să-l zărească pe Jack prin şuvoaiele de apă. Fetele arătau ca nişte pisici îmbăiate. Sidney trase oglinda retrovizoare, ca să-şi examineze înfăţişarea. Rimelul îi cursese, iar părul era lipit de cap şi închis la culoare.

Ciocăniturile din geam o făcură să tresară. Apa şiroia pe faţa lui Jake. Ea lăsă geamul în jos.

— Bună, spuse el. Noi mergem la pizzerie, la Jimmy's. Vreţi să mergem cu maşina mea?

Ea îşi aduse aminte că Ty urma să ajungă acasă pe la ora trei.

— Ne vedem acolo.

Îi urmă maşina de teren pe distanţa de trei străzi, până la Jimmy’s Pizza. Parcară în spate, se năpustiră înăuntru şi se îndreptară ţintă spre şemineul circular din centrul restaurantului. Sidney îşi scoase geaca.

— Fetelor, agăţaţi-vă hainele în cuier, să se usuce. Revin imediat, îi zise lui Jack şi îi zâmbi.

La toaletă, se pieptănă şi se rujă. Când se întoarse la masă, observă că Jack îi păstrase un scaun liber lângă el. Restaurantul zumzăia de vocile copiilor, a căror bună dispoziţie nu fusese inundată de ploaie.

Jack zâmbi către ea. Îşi tunsese recent părul blond, avea un aer sportiv.

— Am comandat pizza vegetariană pentru tine şi fete. Nu-mi vine să cred cât au crescut. Lui Sissy îi căzuseră dinţii din faţă când am văzut-o ultima oară.

Sissy şi Rebecca se roteau în faţa focului din cămin ca doi pui la rotisor.

— Are aproape opt ani acum; Becea are zece.

— Cum se descurcă la fotbal?

— Sissy e foarte bună. Nu se teme de nimic. Becea ar putea fi mai bună dacă n-ar avea grija că se umple de noroi.

— Asta nu e bine, zise el, încruntându-se.

— Ei, nu te agita aşa. Există şi altele în viaţă, pe lângă sport. Nu mă interesează ca fetele mele să fie campioane. Îmi pasă doar ca ele să se simtă bine.

— N-ai spirit de competiţie, constată el, scuturând din cap.

Nu era un compliment. De la tejghea se strigă un număr.

— Nouăsprezece, asta e comanda noastră… Nu e totul să câştigi, dar dacă nu încerci, eşti perdant, spuse el, apoi se aplecă şi îi repetă cuvântul şoptit, la ureche: perdant.

Ea râse şi îl plesni peste braţ. Era tare ca un buştean.

— Ce-ar fi să aduci pizza până nu se răceşte?

Ce fel minunat de a petrece o sâmbătă după amiază ploioasă, gândi Sidney şi îşi propti picioarele de căminul din cărămidă. Oare de ce întârzia Jack? Se ridică şi se uită dincolo de jardiniera cu ferigi din spatele ei. Jack era încă la tejghea, cu două pizze în mâini, discutând cu o femeie tânără. Sidney avu un sentiment neplăcut. Femeia era toată numai un zâmbet şi îl atingea mereu pe braţ. Sidney îi studie faţa. Era cu totul implicat în conversaţie, nu doar de formă; nu-i aruncă nicio privire lui Sidney.

Sidney nu mai suportă să asiste la scenă. Se întoarse la masă şi răspunse fluturării din mână a Rebeccăi, aşezată la o altă masă, cu sora ei şi alţi copii. Era oare o întâlnire romantică? Nu-şi putea da seama. Jack era probabil visul oricărei mămici celibatare. Oare câte mai erau în localul acela, dornice să guste o felie de pizza din cutia lui?

Se sculă şi privi din nou; tânăra întindea tocmai mâna şi îl atingea pe braţ. Sidney îi citi de pe buze: „Sună-mă!” îl văzu pe Jack încuviinţând discret din cap. Schiţă un salut cu mâna, apoi se îndepărtă de ea.

CAPITOLUL ŞAPTE

Luni dimineaţă, Ty sosi cărând o oală electrică plină de tocană cu chili, pregătită de mama lui. Îşi lăsă rucsacul pe canapea şi intră în bucătărie, să bage oala în priză.

— Cred că am să-ţi stau pe cap până pe la opt jumate, anunţă el. Mama trebuie să meargă în seara asta la şedinţa cu părinţii, la şcoală.

— Ştiu, zise Miliard, care şedea în fotoliul său, cu ziarul *County Herald*. Mi-a spus săptămâna trecută. Am văzut un bărbat care le aducea pe surorile tale acasă, sâmbăta trecută. Era tatăl tău?

— Nu, răspunse băiatul, pe un ton amar. Era Jack, un fost iubit de-al mamei. Cred că s-au întâlnit la Jimmy’s fiindcă ploaia a întrerupt meciul. E antrenor la fotbal de juniori. Oricum, mama a trebuit să se întoarcă acasă pentru mine, dar Jack le-a dus pe Sissy şi pe Becea să joace popice.

— O, e un tip de treabă?

— Cred că e în regulă, răspunse Ty, îşi scoase pantofii şi se trânti pe canapea. Dar e obsedat de sport, numai asta-l interesează.

Miliard îşi potrivi ochelarii pe nas.

— Cum a decurs prima zi de lucru la proiectul tău comunitar?

— Şeriful ăla prost m-a pus să muncesc în ploaie, se plânse puştiul şi se întinse pe spate, cu ochii aţintiţi spre tavan şi cu mâinile sub cap.

— Pe potopul ăla? se miră Miliard şi se înfioră fără să vrea.

— Estrada e un nemernic. Mă urăşte.

— De ce crezi asta?

— Zice că am furat inelul de cununie al bătrânei ăleia, un fel de prietenă apropiată de familie care de-abia poate să meargă.

— Păi, ai luat inelul acela?

— Nu! exclamă Ty ridicându-se în capul oaselor, cu o privire jalnică. Nimeni nu mă crede, dar n-am luat nici bijuteriile ei, nici pe ale mamei, mărturisi el, iar faţa i se întunecă. De asta trebuie să plec. Toată lumea o să mă condamne, toată viaţa mea, pentru tot ceea ce are să se întâmple de acum înainte.

Miliard fu impresionat de ceva anume din figura băiatului, din vocea lui. Împotriva oricărei logici, simţi că Tyson era sincer.

— Dar banii mamei tale?

Tyson scutură din cap.

— Dacă voiam să-i fur banii, aş fi făcut-o demult. M-am prins cum se deschide cutiuţa aia idioată pe când aveam opt ani. Părea un comentariu cinstit, gândi Miliard, iar privirea îi căzu pe ceas. Opt cincizeci şi cinci. La naiba! sări în picioare.

— Ajută-mă, fiule. Rita trebuie să vină în cinci minute! Trebuie s-o fac să creadă că am mâncat toată săptămâna din felurile mizerabile, congelate, pe care mi le-a adus!

Tyson veni după el în bucătărie.

— Ce vrei să fac?

Miliard scotea în grabă cutiile de plastic din frigider.

— Aruncă toate astea la gunoi. Eu am să clătesc cutiile.

Tyson trase containerul de gunoi şi începu să-l umple cu bulgări de broccoli şi cărămizi de tocană din cutiile de plastic. Miliard smulse o cutie din mâna lui Tyson şi o puse la loc în frigider.

— Nu şi terciul de fructe! O să intre la bănuieli.

Chiar în momentul în care maşina Ritei intra pe aleea garajului, Miliard se aşeză în fotoliu şi luă ziarul.

— Ce-ar fi să scoţi şi tu nişte cărţi din rucsac şi să pari ocupat?

Rita intră zorită şi închise uşa în urma ei cu piciorul. Miliard se ridică, s-o ajute.

— Dă-mi pungile alea, se oferi el.

Ea îi aruncă o privire încruntată lui Tyson, care şedea cu spatele, la masa din sufragerie, cu o carte deschisă în faţă.

— Bună, tată. Ce e cu mirosul ăsta?

Urmă aroma până în bucătărie şi deschise capacul oalei electrice. Scoase

o lingură din sertar, gustă şi puse capacul de sticlă la loc, clătinând încet din cap.

— Femeia aia încearcă să te omoare? Prea multe condimente pentru un om de vârsta ta, constată ea şi închise uşa bucătăriei. Cum merge? şopti ea.

— Bine, bine, răspunse el, scoţând dintr-o sacoşă noua provizie din resturi congelate de mâncare.

— Ai avut probleme cu el?

Îi reveni în minte scena de miercurea trecută, la depoul de cale ferată. Miliard îşi aminti groaza simţită când se desprinsese împreună cu Ty de trenul aflat în mişcare.

— Nicio problemă, doar că trebuie să-l motivez să înveţe.

Buzele Ritei se uniră, exprimând nemulţumirea.

— Fii cu ochii pe el, tată. Crede-mă, există mulţi oameni puşi pe înşelăciuni. Femeia aia, Sidney, locuieşte într-o casărulotă; conduce o rablă de maşină; nu-şi poate stăpâni copiii. Se uită pe fereastră la casa ta frumoasă şi e ca şi cum s-ar uita direct în contul tău bancar. Nu ţi-a cerut încă bani?

Miliard îşi lăsă dezamăgit capul în pământ. Se aşeză la măsuţa de bucătărie pentru două persoane. O educase să gândească astfel? Cu siguranţă, nu moştenise atitudinea aceea suspicioasă şi critică de la mama ei. Molly avea câte o vorbă bună chiar şi despre un criminal. Poate că pe el îl moştenise Rita.

Rita îi interpretă greşit tăcerea.

— Of, tată, i-ai dat bani, nu-i aşa? întrebă ea, oftă şi se sprijini cu mâinile pe bufetul din bucătărie. Dan şi cu mine credem că ar fi o idee bună să stăm toţi trei de vorbă despre situaţia ta financiară. Doamne fereşte, dacă ţi s-ar întâmpla ceva – dacă sănătatea sau starea ta mentală s-ar deteriora…

Evident, fiică-sa credea că, deja, capacitatea lui mentală se deteriorase. Nu-i dădu una din replicile lui obişnuite. Aşteptă, ştiind că adevărul va ieşi la iveală, dacă o lăsa să vorbească.

— Ar trebui să fiu reprezentanta ta legală, tată.

Îşi examină mâinile cu degete lungi, ridate, întinse pe masă. Era vorba despre banii lui.

Rita era îngrozită la gândul că i-ar putea pierde. Hotărâse că zilele lui erau numărate, aşa că îşi făcuse planuri în consecinţă.

Se ridică de la masă.

— Cutiile tale de plastic sunt în maşina de spălat vase. Sâmbătă mă duc

la piaţă. Nu te osteni să-mi aduci ceva săptămâna viitoare.

După plecarea Ritei, Miliard se aşeză în fotoliu, cu jocul de cuvinte încrucişate în poală. Ea încă îl dăscălea, când o condusese la uşă, nervoasă şi descumpănită de tăcerea lui sumbră. Şi el era descumpănit. Să fi avut ea dreptate? Devenise contul lui mai preţios decât el însuşi?

— Ce ţi-a spus?

Vocea lui Tyson îl surprinse. Băiatul nu se mai afla la masa din sufragerie, ci era întins pe burtă pe canapea; îşi balansa un braţ, ca să deschidă o carte de pe jos.

— De ce mă întrebi?

— Fiindcă nu faci decât să stai acolo. Eşti trist sau furios?

Miliard se pomeni râzând.

— Puţin din amândouă. Cred că mai degrabă trist.

Puştiul dădu din cap, în semn că-l înţelege. Rămaseră cufundaţi într-o tăcere respectuoasă aproape un minut, simţindu-se cumva de aceeaşi parte a baricadei.

— Ce citeşti acolo?

— Poezie. O prostie! Trebuie să aleg una care-mi place şi să inventez ceva asemănător. Dar nu-mi place niciuna. Toate sunt despre iubire.

Miliard închise ochii şi îşi sprijini capul pe spătar. Oare mai putea recita? Primul vers îi veni în minte, apoi, următoarele.

Sunt făptuite lucruri ciudate în soarele de miezul nopţii De către cei ce trudesc pentru galbeni; Căile Arcticii au legende tainice Care îţi îngheaţă sângele în vine; Luminile Nordului au văzut privelişti stranii, însă cea mai stranie pe care au văzut-o vreodată A fost noaptea aceea, la malul lacului Lebarge Când l-am incinerat pe Sam Megee.

Miliard se opri şi observă că ochii băiatului erau pironiţi asupra lui.

— E începutul unei poezii scrise de un om pe nume Robert Service. A scris multe şi le-a adunat într-o carte numită *The Spell of the Yukon* (*Vraja din Yukon*).

— Spune-o mai departe.

Miliard îşi frecă gânditor bărbia.

— Mi-aş dori să mi-o pot aminti pe toată. Am cartea pe aici, pe undeva, zise el, iar privirea i se opri la ceas. Ia te uită! E aproape ora prânzului şi nici n-am apucat să rezolv cuvintele încrucişate. Poate vrei să mănânci ceva, adăugă

el, deschizându-şi ziarul.

Ty se ridică şi se întinse, apoi o porni către bucătărie.

— Vrei să-ţi aduc nişte tocană cu chili?

Millard se uită la el, surprins de ofertă. Dezgheţ de primăvară. Gheaţa începuse să se topească în noaptea în care se luptase cu băiatul, în curtea depoului.

— Da, aş vrea, răspunse el. Ce-ar fi să prăjeşti tu două felii din pâinea de la mama ta, iar eu o să caut cartea aia.

După cina din seara aceea, Miliard duse gunoiul afară şi aruncă sacul într-un container din spatele tindei. Temperatura scăzuse la zero grade, iar stelele străluceau pe cerul negru asemenea unor cristale de gheaţă. O bufniţă strigă din pădure.

Miliard duse palmele căuş la gură şi mimă sunetul. Câteva clipe mai târziu, bufniţa îi răspunse. Miliard urcă până la uşa din spate.

— Hei, Tyson, vino puţin până aici.

Puştiul veni în tindă, tremurând.

— Care-i treaba?

— Ascultă, îl îndemnă Miliard şi imită din nou strigătul bufniţei; răspunsul veni din întuneric, de astă dată, mai aproape. Vine încoace. Acum e în mijlocul păşunii, probabil, în arţarul acela singuratic.

— Mai fă-o o dată.

Miliard se conformă. De astă dată, auziră fâlfâitul şi văzură aripile mari, albe, scăldate în lumina lunii. Bufniţa se opri în molidul aflat în colţul curţii din spate.

— Ce tare! exclamă Tyson. Arată-mi cum să fac.

Miliard luă mâinile băiatului într-ale lui şi formă cu ele un fel de cochilie de melc.

— Ţine buzele aşa şi fluieră din obraji.

Exersară câteva minute, dar sunetul ciudat pe care-l scoase Tyson nu-i era bufniţei pe plac. O urmăriră cum îşi lua zborul.

În ciuda frigului, Tyson nu se grăbea să intre în casă. Rămase cu ochii aţintiţi pe cerul presărat cu sclipiri, cu braţele strânse în jurul trupului.

— Ai avut un start bun, azi, îl lăudă Miliard. Două pagini la matematică şi începutul unei poezii. Ştiam că ai să reuşeşti.

— Mulţumesc pentru ajutor, răspunse Tyson, aruncându-i o privire

piezişă.

— Oricând. Sunt mândru de tine, fiule, zise Miliard, vrăjit şi el de cerul înstelat.

De cum rosti vorbele, avu un sentiment neplăcut. Îi spusese vreodată astfel lui Jefferson?

Ty îl privi, iar pe faţa lui se aşternu o blândeţe reţinută.

— Şi vreau să ştii ceva. Poate că sunt un bătrân naiv, dar nu cred că ai furat de la mama ta, nici de la femeia aceea din oraş. Te cred, Tyson. Dumnezeu să ne ajute dacă greşesc.

Ochii băiatului se umeziră.

Sidney flutură din mână spre fiul ei, când el se urcă în maşina de poliţie a ofiţerului Estrada. Ty fusese gata la timp în dimineaţa aceea, iar Sidney îl condusese până afară, înainte ca poliţistul să intre în casă. Tocmai când el deschidea portiera, maşina lui Micki intră pe aleea garajului. Ea îl ocoli şi îşi parcă Ford-ul de teren alături. El deschise portiera şi dădu să intre în maşină.

— Aşteaptă! strigă ea, scoţându-şi capul blond pe geam. Înainte s-o luaţi din loc, am nevoie de muşchii voştri!

Sidney oftă adânc. Coborî fără chef treptele.

— Bună, Sid! strigă Micki şi deschise portiera din spate al Fordului Expedition, în timp ce Ty şi poliţistul se apropiau. Soţul meu m-a ajutat să urc ăsta aici, explică ea. E mai greu decât am crezut. Sunt Micki, prietena lui Sid, i se prezentă ea poliţistului.

— Alex Estrada. Ce ai acolo?

— A fost bufetul bunicii mele. Sidney are să mă ajute să-l pictez. Mi-aş dori o temă cu cocoşi. N-a mai pictat cocoşi, dar e o artistă. I-ai văzut vreo lucrare?

— Dumneata ţi-ai pictat mobila din casă? o întrebă Estrada pe Sidney.

— Da, ea le-a pictat pe toate, răspunse Micki.

— Frumoasă treabă, remarcă el, fără să zâmbească.

Îşi suflecă mânecile, apoi ridică şi trase bufetul spre el.

— Eu îl trag afară. Tu apuci celălalt capăt, îl instrui el pe Tyson.

Sidney îl supraveghe pe Ty săltând un capăt al bufetului masiv.

— Unde să-l punem? întrebă Estrada.

Sidney ar fi preferat să lucreze la el în tindă, dar nu voia ca ei să care mobila atât de departe.

— N-o să plouă, puneţi-l aici, în curte.

Ty gemu când aşeză capătul bufetului lângă aleea principală.

— Mulţumesc, băieţi, spuse Micki.

Estrada se uită spre Ty.

— În regulă, hai să mergem, spuse, şi o porni spre maşină, urmat de Tyson.

— Am să-l aduc eu azi acasă, strigă Sidney în urma lor. La ce oră?

— La ora trei, răspunse poliţistul, se urcă în maşină şi o luă spre şosea.

— Măi, să fie! exclamă Micki. E superb tipul! Am observat că nu poartă verighetă.

— Asta-i bună! Nu-mi vine să cred că te gândeşti la aşa ceva. E un nemernic, e ascuns şi înverşunat. Nu ştiu ce problemă are, în orice caz, e mai gravă decât antipatia lui faţă de Ty.

— Ai mai primit vreun semn de viaţă de la Jack?

— M-a sunat aseară, l-am invitat pentru duminică, să ne uităm la un meci de fotbal. Am vorbit mult, a fost tare drăguţ. Simt că se deschide faţă de mine, capătă din nou încredere.

— Dar încă nu te-a sărutat.

— Nici măcar nu m-a luat de mână. M-am gândit să-mi lipesc o felie de salam pepperoni pe frunte ca să grăbesc apropierea dintre noi.

Micki chicoti.

— Dă-i timp. Dacă e să se întâmple, o să se întâmple. Unde sunt fetele?

— La fotbal, dimineaţa, şi la patinoar în Dunbar, după-amiaza. Le-a luat Gena Denton. E ziua lui Kayley.

Sidney sorbi peisajul din priviri: munţii verzi-albăstrui şi frunzele de toamnă viu colorate, pe fundalul cerului limpede şi albastru. Toamna era dintotdeauna anotimpul ei preferat. O cuprinse un val de bucurie.

— Ura! E sâmbătă! Fără treabă, fără copii, fără poliţist antipatic. Doar noi două, amico! Ce zici de o cană cu cidru?

Aduseră o tavă cu cidru şi pâine cu dovleac feliată în tindă şi o aşezară pe una din trepte. Micki vopsi bufetul uzat de stejar cu vopsea verde, iar Sidney pictă de probă nişte cocoşi pe o bucată de lemn, cu culori acrilice.

— E nevoie de două straturi? întrebă Micki, cu pensula în mână.

— Nu, lasă-l să se usuce. O să dăm un strat de lac după ce pictez cocoşii.

Peste drum, Millard Bradbury se ivi în prag. Făcu semn cu mâna,

deschise poarta şi se îndreptă spre cutia lui de scrisori.

— Mavis n-a trecut încă pe aici, Miliard! îi strigă Sidney, se ridică şi se duse până la marginea drumului. Cam întârzie sâmbăta.

— În regulă, răspunse el. Am să-mi verific poşta când mă întorc.

— Profiţi de ziua ta liberă?

— Da, mă duc la cumpărături, la Graber’s. Ai nevoie de ceva?

Între ei, pe şosea trecu în viteză o maşină cu un motor zgomotos. Sidney o aşteptă să dispară după curbă.

— Nu, dar îţi mulţumesc că ai întrebat.

Miliard salută din cap şi se îndreptă spre garaj. Oare se obişnuise cu singurătatea? Când îi pomenea de soţia lui, Sidney avea senzaţia că el nu-i acceptase dispariţia.

— Hei, Miliard! N-ai vrea să vii mâine după-amiază pe aici, să ne uităm împreună la meciul cu Seahawks?

Bătrânul rămase ţintuit pe loc. Sidney înţelese că el cântărea noua situaţie.

— Păi, cred că aş vrea. Chiar aş vrea. Noi ţinem cu Dallas Cowboys, ştii?

Sidney nu ştia şi nici nu-i păsa. Important era faptul că Miliard avea să vină.

— Foarte bine. La ora unu!

Puţin după ora prânzului, bufetul din lemn de stejar al lui Micki era împodobit cu un unic cocoş, pictat pe medalionul sculptat central. Curbele bufetului erau ornate cu o coardă de viţă-de-vie. Chiar şi Sidney admise că lucrarea era o capodoperă.

— Trebuie să plec acum după Ty, spuse ea, uitându-se la ceas.

— Hai să acoperin bufetul cu o prelată, peste noapte. Mâine, îl aduc pe Dennis să-l încarce în maşină şi am să-l dau cu lac acasă.

Auziră o maşină ce urca dealul, ambalând motorul: era berlina cu două uşi care trecuse mai devreme. Sidney se îngrijoră când vehicului intră pe aleea de la garajul ei.

— Doamne, nu se poate!

— Să fie ăsta Dodge? întrebă Micki.

Sidney îşi privi încordată fostul soţ care coborî din maşină, îşi întinse braţele şi picioarele şi îi aruncă un zâmbet ştrengăresc.

— Salutare, doamnelor! exclamă el şi se îndreptă către ele.

Părea mai subţire ca pe vremuri. Pantalonii negri şi mulaţi erau tiviţi cu un fir argintiu. Pe tricoul spălăcit era imprimată o emblemă parţial acoperită de cămaşa descheiată pe care bărbatul o purta pe deasupra.

Din fericire, copiii nu erau acasă. Nu-şi văzuseră tatăl de peste un an şi era bine să nu aibă de-a face cu el.

— Ce cauţi aici? întrebă Sidney, sfidătoare.

— Tocmai nu încheiat un angajament în Seattle. Unde sunt şoriceii mei?

— I-ai ratat. Sunt plecaţi toată ziua, răspunse ea şi se înfioră, observând gheara demonică de culoare albastră ce-i urca spre gât, pe sub tricou; era un nou tatuaj, pe care n-ar fi dorit să-l vadă în întregime. Cred că ar fi cazul să suni data viitoare.

— Mda, răspunse el, aruncând o privire indiferentă peste mobilierul pictat, apoi, către munţi. Ah, mi-e dor de locurile astea! zise şi trase adânc aer în piept. M-am trezit azi-dimineaţă, am văzut cerul senin şi, ce să vezi, mi-am cârmit bătrânul Chevrolet în direcţia nord! De fapt, nu e al meu. L-am împrumutat de la un amic; eu conduc un Camaro din ’69, total refăcut.

— Asta înseamnă că-ţi merge bine.

Îi trecu prin minte să-l sune pe şerif. Dodge îi datora destul de mulţi bani pentru pensia alimentară încât să-i dea maşina aceea dichisită – dacă exista cu adevărat. Dar mai urgent era să scape de el înainte de-a ajunge să rănească din nou sufletul delicat al lui Tyson.

— Precis pleci în curând din oraş, continuă ea. Unde ai următorul contract?

— De fapt, trupa s-a cam destrămat. Nu ne mai suportam unii pe alţii. Am fost nevoit să-i concediez pe toţi.

Dacă cineva fusese dat afară din trupă, acela era Dodge. Fără îndoială, devenise dependent de droguri.

— La urma urmei, m-am cam săturat să fiu mereu pe drumuri. M-am gândit că ar fi vremea să mă aşez şi eu, să-mi fac un rost, zise el şi îi lansă un zâmbet afectat. Cred că, de fapt, sunt un familist. M-am hotărât să mă mut înapoi la Ham Bone.

Sidney simţi cum îi îngheaţă sângele în vene.

CAPITOLUL OPT

Sâmbăta senină a lui Sidney se spulberase. În timp ce conducea, vorbele lui Dodge îi răsunau în gând. Ce se alesese de rugăciunile ei? Oare Dumnezeu le auzise? „Cum de-ai permis una ca asta?”

Când ajunse pe strada Digby, motorul începu să dea rateuri. Întârziase deja, dar îi luase ceva timp ca să scape de Dodge. Când copiii aveau să ajungă acasă, tatăl lor nu trebuia să fie acolo. „Hai, maşinuţo, te rog!” La două case depărtare de cea a Amilei, motorul îşi dădu duhul. Maşina alunecă pe strada în pantă, iar ea frână când ajunse în dreptul casei trandafirii. În tindă erau instalaţi Alex, Amilia şi un bărbat mai în vârstă, care purta o pălărie de cowboy. Tyson coborî agale treptele casei.

— Scuze pentru întârziere, spuse ea, ieşind din maşină.

— Te-am aşteptat! strigă Amilia, făcându-i cu mâna. Vino aici, la un ceai. Am pregătit tamales pentru toată lumea.

Poliţistul nu părea încântat de idee. Sidney îi evită privirea, când se apropie de grup.

— Îţi mulţumesc, Amilia, dar...

— Nici nu vreau să aud! Abia am avut timp să schimbăm două vorbe, data trecută, spuse femeia, apoi se uită spre cei doi bărbaţi. Alex, fii politicos, fă-le cunoştinţă!

— Nu mă ocup prea des cu politeţuri, replică el. Sidney Walker, el e tatăl meu, Enrique Estrada.

Bătrânul schiţă un zâmbet; îşi săltă pălăria, dezvăluind trăsături chipeşe. De scaunul său era rezemată o chitară. Întinse o mână arsă de soare şi ridată.

— Mucho gusto, spuse el.

— *El gusto es mio* (plăcerea este de partea mea), răspunse ea, mulţumită că nu învăţase de pomană spaniola în liceu, timp de doi ani.

— *Ah*, *hablas espanol* (vorbeşti spaniola), constată el, uitându-se la fiul său, de parcă ar fi primit o veste bună. I *Yque bonita* (şi ce frumoasă)!

Acum, se simţi jenată.

— Da, da, foarte drăguţă, încuviinţă Amilia. Am nevoie de ajutorul tău, Sidney, zise ea şi îşi orientă cadrul cu rotile spre uşa deschisă.

Sidney se uită la Ty. O implora din ochi să-l ia cât mai repede de acolo.

— Ty, mă duc s-o ajut pe Amilia, durează foarte puţin.

El îşi lăsă umerii în jos.

— Mai poţi lucra un pic, dacă vrei, propuse poliţistul. În felul ăsta, mai

adaugi ceva la orele de muncă. Mă duc să mă uit la maşina dumitale, îi spuse el lui Sidney. Apropo, a făcut zgomot când ai tras frâna, e posibil să n-o poţi lua din loc, o vreme.

— O, dacă nu te superi…

— Haide, tată, dă-mi o mână de ajutor, zise el şi îşi lui tatăl de braţ, ajutându-l să se ridice.

Ty le urmă pe femei în casă şi coti spre baie.

La bucătărie, Amilia porni cuptorul.

— N-am vrut să încălzesc clătitele înainte să vii. Nu sunt bune uscate.

— Cum te pot ajuta?

— Ia ceainicul din frigider. Am aşteptat vizita asta, zise ea, scoţând la iveală două pahare înalte, în care Sidney turnă ceai. Rareori am ocazia să stau de vorbă cu femei.

Îşi împinse cadrul în camera de zi şi se instală în fotoliu. Ty apăru pe hol şi oftă, văzând-o pe Sidney cum îi întinde Amilei un pahar cu ceai.

— Cred că am să mai lucrez puţin, zise el.

— Foarte bine, îi răspunse maică-sa, zâmbind.

— Te chemăm când sunt gata tamales. Sper că-ţi plac tamales, Tyson, nu-i aşa?

Ty vru să răspundă, dar se opri, făcând ochii mari.

— Vino aici, spuse ea.

El ezită, apoi se apropie, iar Amilia îl mângâie pe obraz.

— Nimeni nu rezistă în faţa clătitelor mele. Aroma lor te atrage aici de pe stradă, din pădure. Ce nesăbuită am fost când le-am lăsat la răcit în tinda din spate, spuse ea, mângâindu-i bărbia cu degetul mare.

El îşi îndreptă spinarea şi făcu câţiva paşi îndărăt. Sidney nu înţelegea ce se întâmplă, dar citi în ochii fiului său că ar fi dorit s-o ia la goană. Se întoarse, dar înainte de-a ajunge la uşă, se opri, lăsându-şi capul în pământ.

— Eu am luat frânghia de lângă uşa din spate. Plus o prelată şi un cuţit. Am mai luat unul din sertarul de la bucătărie, mărturisi el, iar Sidney observă cum umerii i se înalţă, de parcă ar fi scăpat de o povară. Pot să aduc totul înapoi, totul, în afară de tamales. Am ascuns toate lucrurile în pădure.

Lacrimile izvorâră din ochii lui Sidney. Haide, Ty, uşurează-ţi sufletul, gândi ea şi aşteptă, ţinându-şi răsuflarea. Amilia zâmbea, răbdătoare.

— Nu ştiu cine a furat bijuteriile, dar n-am fost eu.

— Bine, răspunse Amilia, apoi oftă. Poate că am avut doi hoţi în aceeaşi noapte.

Faţa lui Ty deveni distantă.

— Poate că da.

Podeaua tindei trosni, când el se năpusti afară. Sidney era cutremurată.

— Iartă-mă, Amilia, rosti ea, cu voce stinsă.

Izbucni în plâns. Îşi îngropă faţa în palme. Auzi scârţâitul fotoliului şi simţi pe creştet mâna bătrânei.

— Plângi. Îţi face bine.

— Iartă-mă, îngăimă Sidney printre suspine. Am avut o zi proastă. Băiatul meu nu e chiar aşa, e bun la suflet. Dar îl roade ceva pe dinăuntru, de multă vreme.

Amilia se întoarse în fotoliul ei.

— Poate de aceea mi-e drag, spuse ea. Are privirea aceea rănită, ca a lui Alex, când i-a murit mama. Uneori, mă întrebam dacă sufletul băiatului o să se vindece vreodată.

Sidney se uită pe geam, la Alex, care meşterea împreună cu tatăl lui sub capota maşinii ei.

— 1 s-a vindecat sufletul, Amilia? Nu-mi place s-o spun, dar pare câteodată aşa de… rece. Poate că e doar impresia mea.

— Se teme de tine, spuse Amilia, pe un ton uşor iritat, de parcă Sidney ar fi trebuit să-şi dea seama singură de asta.

— De mine?

— Fiindcă eşti atât de drăguţă. Din pricina asta, eşti în mod automat suspectă pentru cel puţin o mie de infracţiuni.

— Nu înţeleg. Despre ce este vorba?

Amilia oftă adânc.

— N-am voie să-ţi spun nimic. Poate că are să-ţi spună el, într-o zi.

Sidney observă vălătucii de praf de pe consola televizorului. Se întrebă dacă era potrivit să-i propună Amilei să facă o curăţenie în casă. Se cunoşteau de prea puţină vreme.

— Televizorul ăla vechi nu mai merge, n-a mai mers de ani de zile. Folosesc consola ca suport pentru plante, explică Amilia şi luă o înghiţitură de ceai. Vasăzică, de ce ai avut o zi atât de proastă, Sidney Walker?

Sidney stărui cu privirea asupra broboanelor de apă de pe pahar.

— A apărut fostul meu soţ. Nu l-am mai văzut demult. E un om rău, Amilia. N-a făcut decât să-i mintă pe Tyson şi pe fete. Îi vrăjeşte cu tot felul de promisiuni de câte ori îi vizitează, pe urmă, dispare. Acuma, se mută înapoi, la Ham Bone. Dintr-odată, vrea să devină familist. Cel puţin, asta susţine.

— Eşti sigură că nu s-a schimbat?

— Ba s-a schimbat. În rău. Mi se rupe inima când mă gândesc că Tyson e atât de vulnerabil! Are atâta nevoie de un tată! exclamă ea şi scutură din cap. Pentru asta m-am rugat.

Amilia se aplecă spre ea.

— Atunci, lucrurile or să se îndrepte, atâta vreme cât ai încredere că Dumnezeu îţi va călăuzi paşii.

Auziră motorul maşinii lui Sidney. Enrique scoase capul pe geamul şoferului şi îi vorbi fiului său. Alex îi răspunse în spaniolă şi se aplecă din nou sub capotă. Tyson muncea din greu la rampă, cu o râvnă surprinzătoare. Părea că era pasionat de ceea ce face.

Doamne, iartă-mă că m-am îndoit, se rugă ea în gând. Salvează-mi fiul! Nu-mi pasă cum o faci, salvează-l şi vindecă-i sufletul!

— Sunt sigură că s-au încălzit tamales, spuse Amalia, ridicându-se din fotoliu. *IYa estă lista la comida*! (E gata masa) strigă ea, din pragul uşii.

În vreme ce bărbaţii se spălau pe mâini, Sidney o ajută pe Amilia să umple un coş cu clătitele fierbinţi. Adunară farfurii şi boluri cu ardei iuţi, salsa şi cartofi prăjiţi; le puseră pe o masă de grădină, în tindă.

Sidney se întrebă dacă ochii îi erau încă înroşiţi de plâns. Nu conta. Se simţea mai liniştită acum, era chiar bucuroasă la gândul că Sissy şi Rebecca erau plecate de acasă, iar ea şi Ty se puteau delecta o vreme pe terasa Amilei.

Înlătură carnea de vită din clătite, o înlocui cu salsa şi savură rezultatul. Alex discuta cu taică-său în spaniolă, iar Amilia o bombarda pe Sidney cu întrebări. Povestea despre nepoţii lui Enrique de parcă ar fi fost ai ei, iar Sidney era uimită de această relaţie ciudată dintre cei doi vecini.

— M-a sunat azi sora ta, Alex, spuse Amilia. Mi-a spus să-ţi amintesc de piesa lui Manuel, la şcoală.

— Am şi uitat de ea, răspunse el. Când o să fie?

— Asta nu ştiu, replică Amilia, indignată. Cică ţi-a spus deja.

— Piesa de teatru de la şcoala elementară? întrebă Sidney, iar ei încuviinţară. O să fie joi, pe 27. Participă şi fetele mele, Rebeca şi Sissy.

— O, ce drăguţ! zise Amilia, zâmbind.

— Tyson, ai lucrat foarte mult, azi, spuse Alex. Ai făcut vreodată beton?

Tyson scutură din cap. Îşi devora a treia clătită.

— Are să-ţi placă ce vom face: un trotuar între rampă şi tinda tatălui meu. Putem începe sâmbăta viitoare. O să turnăm betonul pe porţiuni.

Sidney observă că aleea părăginită dintre cele două case ere greu de străbătut, chiar şi cu piciorul.

— Nu trebuie să fixăm ţăruşii în beton? întrebă Ty, înşfacând o mână de cartofi.

— Ba da, dar eu o să fac scheletul de rezistenţă, aşa că nu o să avem decât de unit secţiunile de rampă şi de săpat nişte gropi. Pe urmă, punem ţăruşii odată cu trotuarul.

— Atunci, ar trebui să tăiem nişte ţăruşi. Asta pot face eu, dacă vrei.

— Sigur, ar fi nemaipomenit, răspunse Alex.

Scurta lor conversaţie nu ar fi însemnat mare lucru pentru un străin, dar pentru Sidney, era esenţială. Tyson începuse să participe. Observase şi Amilia. Cele două femei îşi zâmbiră.

Alex intră în casă şi reveni cu ceai rece; turnă în toate paharele. Sidney îl văzu vorbind cu Ty, dar nu le înţelese cuvintele. Ty se ridică şi o porni pe scări în jos, împreună cu Alex.

— Hei, unde vă duceţi? întrebă Amilia.

— Îmi arată cum să repar maşina lui mami, dacă se mai strică, o lămuri Ty.

— Treaba asta mai poate să aştepte, zise ea şi întinse mâna după chitara sprijinită de scaunul lui Enrique.

— Nu azi, Milia, o refuză Alex.

— Ba da, azi. Aşa mi-ai promis, dacă-ţi fac tamales.

— Femeile conduc lumea, ştii? îi zise Alex lui Ty, întorcându-se, ascultător, pe terasă. Tată, unde-ţi este vioara?

— În casă, lângă bibliotecă, răspunse Amilia.

În vreme ce bărbaţii îşi acordau instrumentele, Ty se aşeză pe un scaun pliant. Alex începu un cântec la chitară; sunetele o înseninară pe Sidney. Enrique mângâie corzile viorii cu arcuşul, în armonie cu melodia melancolică a lui Alex.

Cântecul următor era o baladă, într-o gamă minoră. Alex începu să cânte,

cu o voce atât de profundă şi catifelată, încât Sidney trebui să-şi domolească respiraţia şi să privească în altă parte. Balada era teribil de tristă. Vocea de tenor a lui Enrique se uni cu cea a fiului său, în refren. Sidney nu înţelegea toate cuvintele în spaniolă, ce păreau să vină direct din sufletul lui Alex, dar ştiu că era un cântec de dragoste. Atunci văzu ceea ce văzuse Micki în ziua aceea. Alex Estrada era un bărbat cu adevărat frumos.

Arcuşul viorii îi sfâşia inima, ca o lamă ascuţită. Unde era iubirea? Unde era pasiunea aceea aproape dureroasă? Încercă să se gândească la Jack. Dar când închise ochii, nu avu în minte decât imaginea întunecată şi misterioasă a lui Alex Estrada. Lacrimi nedorite i se adunară la colţurile ochilor.

Cântecul se sfârşi, lăsând-o pe Sidney pradă unei emoţii puternice. Îşi tamponă ochii cu un şerveţel, ca să şteargă urmele înainte să observe toată lumea cât era de fraieră.

Zdrăngănitul uşor al chitarei o făcu să arunce o privire către Alex. Ochii lui erau aţintiţi asupra ei – pentru prima oară, în ziua aceea – şi pentru un lung moment, niciunul dintre ei nu-şi feri privirea.

Miliard se ivi în pragul casei lui Sidney la ora unu fix. Televizorul era deja fixat pe canalui cu meciul cu Seahawks. Sidney îi luă haina şi îi oferi cel mai comod fotoliu din casă. Rebeca şi Sissy ocupaseră deja canapeaua, păstrându-i la mijloc un loc lui Jack, care nu venise încă.

— Salut, domnişoarelor, spuse Miliard, luând loc pe fotoliu.

— Bună, domnule Bradbury, răspunseră ele politicos, aproape la unison.

Sidney aduse o tavă cu rulouri cu frişcă şi brânză; aşeză alături o farfurie şi un pahar cu cidru rece. Oare unde era Jack? Nu-i stătea în obicei să rateze primul şut al meciului.

— Trebuie să sosească şi prietenul nostru, Jack, anunţă Sidney. E fan Seahawks. De fapt, îi place orice meci jucat cu o minge sau cu un puc.

— Ne-a dus să jucăm popice, interveni Sissy. Bila mea s-a dus înapoi, aşa că m-a pus să fac nişte flotări, povesti ea, chicotind.

— Vai, nu cred că aş vrea să joc popice cu el, se prefăcu Miliard speriat, apoi se uită spre hol. Unde e Tyson azi?

— Vine imediat, răspunse Sidney. Vrea să încheie un joc pe calculator.

Jack îşi făcu apariţia la finalul primei reprize. Sidney nu-şi arătă supărarea; acceptă veselă punga lui plină cu cartofi prăjiţi, cârnaţi şi apă minerală, fără să-i pună întrebări. Jack şi Miliard făcură cunoştinţă, iar fetele îl

invitară pe noul musafir pe canapea, lângă ele.

Un meci de fotbal, într-o după-amiază de duminică. Asta era viaţa adevărată. Familie, prieteni şi veselie. Dar Tyson era încă în faţa calculatorului.

Sidney băgă capul pe uşa camerei lui.

— Hei, nu vrei să vii alături, cu noi?

— Nu prea-mi place fotbalul, mamă, îi răspunse el, răsucindu-şi scaunul spre ea.

— Ştiu, dar Millard a întrebat de tine. A venit şi Jack. I-ar plăcea să te revadă.

El se întoarse din nou cu spatele la ea.

— De ce? Are de gând să stea o vreme pe aici, de data asta?

Sidney nu ştia cum să răspundă la această întrebare.

— Probabil. Chiar nu ştiu, Ty. Suntem prieteni buni. Hai să vedem ce se întâmplă mai departe.

— Nu mă interesează.

— Tyson Holyfield Walker! Nu-ţi cer să faci ceva neobişnuit, ci doar să ieşi de aici şi să faci parte din familia asta, spuse ea, cu o furie care o surprinse. Există şi de mâncare, alături, vino măcar pentru asta, dacă n-ai alt motiv.

Ieşi din camera lui, cinci minute mai târziu. Jack se ridică şi îi întinse mâna.

— Salut, amice! Ce mai faci? Da’ ce-ai crescut! exclamă el şi dădură mâna. Aproape că mă întreci în înălţime.

— Da, sigur, îl ironiză Ty.

Rebecca şi Sissy nu mai erau interesate de meci, aşa că Ty se aşeză lângă Miliard.

Miliard se aplecă înainte.

— Fir-ar al naibii! exclamă el.

— Unde-i apărarea? strigă Jack.

Sidney încercă să urmărească meciul. De obicei, gătea duminică după masă, dar Jack era acum lângă ea, în chip de răspuns la rugăciunile ei. Cum ar fi fost să-l aibă alături în fiecare duminică după-amiază?

Jack îi puse o mână pe genunchi, aplecându-se către ea.

— Vreau să-ţi arăt ceva, în pauză.

— Ce să-mi arăţi? întrebă ea, entuziasmată.

El se înclină înainte, atras de jucătorul în albastru care se năpustea pe teren.

— Ai să vezi, mormăi el, de parcă uitase de ea.

— Cât ai lucrat ieri la matematică, Tyson? întrebă Miliard.

— N-am lucrat. A trebuit să muncesc toată ziua. Aproape că am terminat rampa. Săptămâna viitoare, facem beton, spuse el cu mândrie.

— Am nişte unelte, dacă-ţi trebuie. Am turnat aleea din curte acum mulţi ani şi nu le-am mai folosit de atunci.

— Mulţumesc. N-ar mai trebui să aştept atât, dacă aş avea cu ce lucra. Tema la istorie e aşa tâmpită! Urăsc istoria!

— Nu pot să cred! Nici nu ştii ce înseamnă istoria.

Ty îşi scoase manualul de istorie de sub măsuţa de cafea. O deschise la întâmplare.

— Pe 12 iulie, 1812, armatele generalului Huli au trecut în Canada, pe la Sandwitch. Invazia a fost oprită, iar armata americană a fost nevoită să se retragă, citi el şi închise cartea. Plictisitor! Singurul lucru interesant e sendvişul.

— Aşa e istoria, din câte-mi amintesc. Plictisitoare cu P mare, îi ţinu Jack isonul.

Sidney îi Ecu un semn cu cotul, iar el mimă căinţa.

— Ah, Războiul din 1812! exclamă Miliard. S-a purtat între Statele Unite şi Marea Britanie şi s-a încheiat printr-un impas. Ştie cineva de aici cum a primit oraşul ăsta numele de Ham Bone?

— Nu, răspunse Sidney. Mi-am pus deseori întrebarea asta.

— Demult, în 1879, aici erau doar copaci. Kilometri întregi de sălbăticie, de la Winger Valley şi până dincolo de munţi. Un om pe nume Bill Dangle a aflat că ar fi aur pe aici. Lumea îi spunea Silver, fiindcă a încărunţit pe când avea douăzeci şi unu de ani. A venit cu o canoe pe râu, şi a început să cearnă mâlul, la Wolf Creek. Dar s-a dovedit că mina lui de aur erau de fapt pomii. A cumpărat pământ şi şi-a pornit afacerea cu cherestea. Ham Bone era câinele lui bătrân.

Hohotele de râs invadară încăperea. Ty mustăcea. Se încheiase repriza a doua a meciului, dar nimeni nu se clintea.

— Ei, asta e istoria, spuse Miliard, cu ochii ţintă la Ty.

— Mai ştii istorii? întrebă Sissy.

— Draga mea, sunt o carte de istorie vorbitoare, pe două picioare, îi

răspunse el, râzând. Am trăit vremurile Marii Crize. Pot să-ţi spun poveşti despre preşedinţi şi politică şi războaie. Am luptat în Războiul din Coreea. Ai învăţat despre el?

— A pilotat un F-86 Sabre, completă Ty. Zi despre cum ai doborât MiG-urile alea!

Jack o ridică pe Sidney în picioare.

— Vino afară cu mine.

Ea îl urmă afară, până la maşina lui de teren. El deschise portbagajul, dezvăluind un cufăr vechi, de anticariat, din lemn de stejar.

— Un mic dar pentru tine.

— O, Jack, De unde ai făcut rost de el?

— De pe marginea drumului, scria „Gratis" pe el. Nu e în perfectă stare, dar cred că poţi să-l pictezi aşa încât să arate bine.

— De aceea ai întârziat?

— Da. N-am putut manevra chestia asta de unul singur, am avut nevoie de ajutor.

— Eşti aşa drăguţ! spuse Sidney, privindu-l cum zâmbeşte.

— Da, mi s-a mai spus. Sunt doar un tip drăguţ, răspunse el şi îi înlătură o şuviţă răzleaţă de pe frunte. Hai înăuntru, până nu începe repriza a treia.

Sala de teatru a Şcolii Elementare din Ham Bone zumzăia: voci, scaune târâte pe podeaua din lemn şi doamna Beatty îşi făcea încălzirea la pianul din dreapta scenei. Rebecca şi Sissy erau în culise, pregătindu-şi costumele pentru piesa de teatru. Sidney reperă două scaune goale, îşi puse haina pe unul dintre ele şi se aşeză pe celălalt. Jack avea să întârzie. De-abia terminase lucrul şi urma să facă drumul lung de la Dunbar.

Se uită în jur, căutându-i pe Micki şi pe Dennis. În schimb, dădu cu ochii de Alex Estrada, în uniforma lui kaki cu verde. Se ridică; înaintară amândoi unul către celălalt şi se întâlniră la jumătatea drumului, pe intervalul dintre scaune.

— Bună, Alex, spuse ea, zâmbind.

— Sidney, răspunse el şi tăcu un moment, jenat. Unde e Tyson în seara asta?

— E cu Miliard… cu domnul Bradbury. Cred că-şi face temele.

— Asta e bine.

— Păi, îţi doresc vizionare plăcută.

— Şi eu, ţie.

Reveni la locul ei chiar când începură primele acorduri puternice de pian şi un bărbat apăru pe scenă. Se prezentă şi vorbi despre piesă, dar Sidney nu-l auzea. Bătăile inimii o asurzeau. Îl zări pe Alex aşezându-se cu două rânduri mai în faţă, dincolo de intervalul de trecere. Oare de ce îi făcea una ca asta?

Cortina fu dată la o parte, dezvăluind scena unei ferme, cu un hambar roşu şi rânduri de bostani. Deasupra uşii hambarului scria cu litere groase: „Mica bostănărie." în stânga scenei, două ciori mari stăteau pe un gard, bălăbănindu-şi picioarele portocalii.

— Poate că nu vin azi, spuse o cioară.

— Vezi să nu te încurci în coadă, Melvin, răspunse cealaltă cioară. Vor veni. Trebuie să-şi ia bostanii, nu-i aşa?

— Eşti sigur că vor aduce pungile cu masa de prânz?

— Le aduc în fiecare an.

Sidney trase cu ochiul spre locul unde se aşezase Alex. Lângă el şedea o femeie atrăgătoare, tot mexicană, din câte părea. Deodată, el privi peste umăr, iar ochii li se întâlniră. Amândoi îşi întoarseră brusc capul. Ea roşi. Inima i-o luă din nou la galop. Oare ce-l făcuse s-o privească? Şi cine era femeia aceea?

Sidney se uită la ceas. Jack ar fi trebuit să ajungă deja. Fascinaţia aceea ciudată faţă de poliţist nu avea niciun sens, mai ales acum, când avea şansa unei relaţii serioase cu Jack.

Din ambele laturi ale scenei se revărsară bostani. Sissy îşi luă locul în primul rând. Copiii purtau nişte saci umflaţi, portocalii, cu găuri pentru mâinile şi picioarele verzi. Pianul atacă melodia pe care Sissy o fredona de trei săptămâni, iar bostanii începură să danseze.

Jack îşi croi drum printre rândurile de scaune. Sidney îi făcu semn şi îşi luă haina de pe locul lui.

— Scuze, şopti el. Traficul.

— Sissy e pe scenă, îi răspunse ea.

„Culege-mă pe mine!" strigă un bostan. „Culege-mă pe mine!" strigară alţii, sărind ca floricelele de porumb.

După ce bostanii ieşiră din scenă, intră un autobuz de şcoală, făcut din panouri mari de carton; în loc de roţi, avea o mulţime de picioare. Rebecca era şoferiţa. Privea drept în faţă şi avea o şapcă pe cap. Deodată, o pereche de picioare se opri, iar o fetiţă aflată pe la jumătatea autobuzului îi făcu semn cu mâna cuiva din primul rând de spectatori. Copiii se împiedicară unii de alţii. Un

băiat căzu pe jos şi fu călcat în picioare. Publicul încremeni. Băieţelul se făcu covrig, ţinându-se de burtă şi gemând.

Câţiva adulţi se năpustiră pe scenă. Printre ei era şi Alex. Luă copilul în braţe, iar ceilalţi îi făcură loc să treacă.

După ce se reluă piesa, Sidney observă uimită că Alex se întorsese la locul lui. Ţinea încă băiatul în braţe. Femeia de lângă el îşi deschise braţele, dar copilul scutură din cap şi se ghemui mai aproape de Alex. Precis era nepotul lui, se gândi Sidney. Semănau atât de mult! Dar dacă femeia de lângă el era fosta lui soţie?

— E bună! îi şopti Jack la ureche.

Atunci îşi dădu seama că Rebecca îşi încheiase aproape rolul. „Şi nu vă uitaţi pungile cu masa de prânz!” strigă Rebecca, şoferiţa. Îşi conduse autobuzul în culise, ajutată doar de o pereche de picioare, la coada vehiculului, lăsând o mulţime de copii pe scenă, care se aşezară la un picnic imaginar. Ciorile îşi făcură din nou apariţia pe scenă şi se năpustiră asupra puştilor care ţipau. Se făcu hărmălaie, până când un grup de sperietori de ciori veniră în ajutor. Spectatorii râdeau în hohote. Jack fluieră.

Ea îl privi pe Alex. Râdea şi el. Îi spuse ceva copilului la ureche şi-l gâdilă până când puştiulică se îndoi de râs. Scena îi tăie respiraţia. Oare ăsta era şeriful adjunct cel nesuferit?

După spectacol, Jack o conduse la maşină. Fetele erau deja înăuntru, când el o trase după colţul clădirii vechi de cărămidă.

— Trebuie să te întreb ceva, zise el.

— Întreabă-mă orice, răspunse ea şi îi atinse braţul.

— E altfel, de data asta?

— Ce vrei să spui?

— Sunt doar un vechi amic, cineva cu care e plăcut să te vezi, sau ce e?

— E vorba despre „sau ce e”. Eşti un tip plăcut, dar pentru mine, eşti mai mult de atât. Mult mai mult, spuse ea şi îşi împleti degetele fine cu degetele lui butucănoase.

— Nu aş mai rezista într-o relaţie „doar ca prieteni”, spuse el şi oftă. M-am schimbat oare? De ce n-am fost bun atunci pentru tine?

— N-ai fost tu de vină, ci eu. Îmi pare rău că mi-a trebuit atâta timp să înţeleg.

— Gol marcat! exclamă el.

Îi ridică bărbia şi o sărută.

CAPITOLUL NOUĂ

Pentru prima oară, Ty nu se plânse că mergea să muncească la Amilia. De fapt, era chiar nerăbdător să ajungă acolo; îşi pusese uneltele de la Miliard pe bancheta din spate înainte ca Sidney şi fetele să fi terminat micul dejun.

Portbagajul era deja plin, iar Tyson bombănise deja pentru asta, în timp ce se opintise împreună cu Sidney ca să-l încarce cu un cufăr proaspăt vopsit, în seara din ajun.

— Haide! strigă el din uşă. Estrada o să facă tărăboi dacă întârzii.

Sidney îşi luă geanta şi haina, încuie uşa şi se repezi spre maşină. Ty şedea în faţă, iar Rebecca Şi Sissy, pe bancheta din spate. Sidney ieşea în marşarier de pe alee.

— La ce foloseşte asta? întrebă Sissy, aplecându-se în faţă şi fluturând o lamă metalică cu mâner, prea aproape de obrazul fratelui ei.

— Dă-mi chestia aia! strigă el şi îi smulse obiectul din mână. E o mistrie. Cu ea se netezeşte betonul.

În timp ce copiii se sfădeau, gândul lui Sidney se întoarse la colţul clădirii de cărămidă, acolo unde Jack o sărutase joi seară. Clipa pentru care se rugase se petrecuse în sfârşit.

— Mami, ai uitat să întorci! o apostrofă Rebecca.

Sidney făcu o întoarcere în U. O luase direct spre casa Amiliei, uitând să ducă mai întâi fetele la terenul de fotbal, la meci. Câteva minute mai târziu, îl întâlniră pe Dennis în parcare. Fetele săriră din maşină, strigând „Pa, mami, te iubesc!”, şi o zbughiră spre teren.

— Mă întorc mai târziu, să văd meciul, Dennis. Poţi să ai grijă de fete?

— Sigur că da! Ne vedem mai încolo!

Se întoarse pe Center Street, trecu de biroul ei, bucuroasă că domnul Schuman nu avea niciun drept asupra ei sâmbăta.

— Cum te înţelegi acum cu poliţistul?

— Mă descurc cu el.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic. O să termin probabil treaba asta până săptămâna viitoare. Mă pot înţelege cu el până atunci. După asta, o să-mi termin orele de muncă la o

biserică sau la un cămin de bătrâni. Estrada a zis că şi dacă merg pur şi simplu la biserică o să conteze.

Într-adevăr, sistemul judiciar pentru minori din districtul Winger era mai degrabă axat pe reabilitare, decât pe pedeapsă.

— De fapt, m-am gândit că ar fi bine să mergem cu toţii din nou la biserică. Îmi lipseşte.

Ty nu răspunse. Sidney parcă pe aleea de la garajul Amiliei. Ty sări din maşină şi deschise portiera din spate, să-şi ia sculele.

— Nu uita că trebuie să descărcăm şi scrinul ăsta, îi aminti Sidney.

Sidney deschise portbagajul şi se apucară să tragă. Scrinul nu se clinti.

— Încearcă să-l datini, îl îndemnă ea, iar Ty se strădui să-l mişte.

I se vedeau tendoanele de la gât, iar faţa i se înroşise. Sidney împingea, încercând să-i uşureze efortul; din greşeală, îl lovi la braţ.

Vorbele furioase o loviră ca o ploaie de alice.

— La naiba, mamă! Dă-te deoparte!

— Ty! Am vrut doar să te ajut!

— Ei bine, nu mă mai ajuta! Îmi faci mai rău!

O mână puternică îl apucă pe Ty şi-l răsuci pe loc.

— Să nu vorbeşti aşa cu mama ta. Niciodată!

Alex Estrada avea o voce reţinută, dar cuvintele erau dure ca piatra.

— Nu e treaba ta! ripostă Ty, încercând să scape din strânsoare. N-am încălcat legea.

— N-are legătură cu legea, ci cu respectul. Un bărbat care nu-şi respectă mama nu se poate numi bărbat. Cum te-ai simţi dacă astea ar fi ultimele cuvinte pe care i le-ai spune? Îţi zic eu. Le-ai regreta toată viaţa!

Alex se întoarse, studie poziţia scrinului, apoi îl săltă şi-l întoarse pe o parte, eliberându-i picioarele blocate.

— În regulă, Tyson. Hai să scoatem chestia asta de aici.

Tyson nu scoase o vorbă. Împreună, scoaseră scrinul din maşină şi îl duseră pe alee.

Privirile li se întâlniră; el scoase un fluierat.

— Iar ai făcut-o. Nu înţeleg de ce vinzi asigurări, când ai un asemenea talent.

Sidney râse, resemnată. Era încă impresionată de felul cum îi luase apărarea. Era înfiorată, nu doar de vorbele fiului ei şi de lipsa grosolană de

respect, ci mai ales de furia pe care o întrezărise în el. Ty îşi luă tăcut găleata cu unelte şi se duse la lucru.

— Mi-ar plăcea să mă ocup doar cu asta, mărturisi ea, observând cum o sorbea din ochi. Visul meu e să am micul meu magazin.

— Şi? Ai de gând s-o faci?

Ea râse.

— Economiile mele sunt zero, am trei copii de hrănit şi o maşină care mă surprinde când porneşte. Şi lista poate continua.

Alex îşi trecu mâna peste ornamentul sculptat al scrinului.

— Chiar dacă nu ai magazin, aş vrea să-l cumpăr.

— Îţi mulţumesc pentru gest, dar e un cadou pentru Amilia.

— Ce ai acolo? întrebă Amilia, din tindă.

— Oh, Amilia! îi strigă Sidney şi îi făcu semn cu mâna. Nu ştiu dacă o să-l vrea, îi spuse ea lui Alex. A fost un impuls.

— Crede-mă, are să-l adore! o asigură el şi apucă scrinul în braţe.

Îl aşeză pe terasa acoperită, iar Amilia o îmbrăţişă încântată pe Sidney.

— Nu pot să cred că ai făcut aşa ceva pentru mine.

— M-am gândit că ţi-ar trebui ceva mai vesel, de vreme ce consola de la televizor nu mai e bună decât ca suport de plante.

— Lasă-l aici deocamdată, Alex. Trebuie să fac întâi curăţenie. Hai înăuntru, draga mea, o invită ea pe Sidney. E frig aici.

— Nu pot sta, Amilia. Trebuie să ajung la meciul de fotbal al fetelor mele.

— Doar o ceaşcă de ceai!

Alex cobora scările.

— Mulţumesc, Alex! strigă Sidney în urma lui, gândindu-se că nu o uşurase doar de o singură povară, în ultimele cinci minute.

— Nicio problemă! răspunse el, ridicând o mână.

Cu o ceaşcă de ceai în mână, Sidney îi urmărea pe cei doi lucrând, de la fereastra camerei de zi. În ciuda conflictului de mai înainte, lucrau cot la cot; turnau mixtură de asfalt într-o mică betonieră şi adăugau apă cu furtunul ca să facă o pastă zgrunţuroasă cenuşie.

Enrique străbătu peluza venind către ei; borul pălăriei de cowboy îi umbrea ochii.

— Soseşte şeful de echipă, glumi Sidney.

— Enrique? Ce ţi-e şi cu bărbaţii ăştia! Azi-dimineaţă nu se simţea bine,

iar acum, uite-l cum iese în frig! Are vreo jachetă pe el?

— Poartă o cămaşă din bumbac, suflecată la mâneci.

Enrique le spuse ceva nostim. Izbucniră în râs, chiar şi Ty. Alex îi dădu un ghiont în joacă. Ty îi spuse ceva şi râseră din nou. Sidney îl urâse pe ofiţerul Estrada, cel care-i pusese integritatea la îndoială şi îi tratase fiul cu atâta dispreţ. Dar bărbatul acesta zâmbitor era diferit.

— L-am văzut pe Alex alaltăieri, la piesa de teatru de la şcoală, spuse ea ca din întâmplare.

— Da, s-a dus să-l vadă pe micuţul nostru Manuel. Bietul de el, a fost călcat de un autobuz, din câte am auzit.

— Da. Şi-a revenit?

— O, da, e rezistent. Maică-sa a fost mai speriată ca el. A liniştit-o Alex.

Sidney nu ştia cum să pună întrebarea, dar simţea că trebuie să afle.

— Aşadar... Manuel e fiul lui Alex?

— O, nu! îi e nepot, băiatul surorii lui, Carmen.

O cuprinse un val de uşurare la aflarea veştii.

— Am înţeles că erai însoţită de un bărbat.

Sidney fu cât pe ce să se înece cu ceai. Se aşeză pe canapeaua din faţa Amiliei.

— Ţi-a spus Alex?

— S-a ivit în conversaţie. Vrei să-mi vorbeşti despre el?

— Îl cheamă Jack, spuse Sidney, jenată. Am fost împreună acum doi ani, iar acum, ne vedem din nou.

— El e răspunsul rugăciunilor tale?

— Păi... da, adică aşa cred. Copiii mei au nevoie de un om ca el. Se poartă foarte frumos cu ei. Şi îi place orice fel de sport.

Amilia se legănă încet în fotoliul ei.

— Eşti îndrăgostită de el?

Sidney îşi simţi obrajii fierbinţi.

— Cred că e prea devreme ca să ştiu.

De ce spusese asta? Abia aştepta ca Jack să-i pună întrebarea.

— Bun răspuns, spuse Amilia. Ai grijă! Uneori, îi cerem Domnului ceva şi imediat după aceea, ne străduim să ne îndeplinim singuri dorinţele.

Ochii lui Sidney se umplură de lacrimi. Se amăgise zile în şir, crezând că-şi pune speranţele în Dumnezeu, dar de fapt, şi le pusese în Jack. Pe urmă, el o

sărutase. Două nopţi la rând, se gândise la acel moment. Nu simţise absolut nimic.

— Amilia, nu ştiu ce fac.

— Exersează, răspunse femeia cea înţeleaptă. Ascultă şi fii ascultătoare. Ai să vezi. Şi de fiecare dată când o rugăciune primeşte răspuns, credinţa ta se va întări.

Sidney zâmbi.

— Cred că am nevoie să petrec mult mai mult timp cu tine, spuse ea şi se ridică, strângând ceştile de ceai. Dar acum, trebuie să plec, până nu se încheie meciul de fotbal.

Când Sidney reveni din bucătărie, auzi un strigăt puternic de afară. Era un strigăt alarmat, care-i îngheţă sângele în vene. Se repezi să deschidă uşa, în timp ce Amilia se ridică speriată din fotoliu. Afară, Enrique zăcea pe iarba udă. Tyson urca în goană scările spre casă.

— Sunaţi la 911!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Amilia, care forma deja numărul, cu mâini tremurânde.

— Enrique a căzut. Se ţine de piept.

Sidney înşfacă o cuvertură de pe spătarul canapelei şi alergă în curte. Alex îşi ridica deja tatăl în braţe.

— Ţine-te bine, tată. Te duc înăuntru, la căldură.

Sidney îl înveli pe Enrique.

— Poţi găsi nişte aspirină? întrebă Alex.

Ea se repezi la dulăpiorul cu medicamente al Amiliei, găsi o sticlă cu aspirină Bayer, apoi fugi la bucătărie, după apă. Se întoarse în camera de zi, unde Alex îşi întinsese tatăl pe canapea. Amilia se îndreptă spre ei, sprijinindu-se de cadru. Sidney îi făcu lui Tyson semn să aducă un scaun. Băiatul îl aduse şi o ajută pe Amilia să se aşeze. Sidney o luă de mână, în momentul în care sirenele unităţii de pompieri din celălalt capăt al oraşului începură să sune.

— Hai, tată, asta are să-ţi subţieze sângele Ridică puţin capul – Alex luă paharul cu apă din mâna lui Sidney; îi strecură bătrânului pastila de aspirină între buze şi îi duse paharul la gură. Înghite!

Sidney nu-şi putu da seama dacă o înghiţise. Enrique îşi ţinea mâna încleştată pe piept, cu faţa schimonosită de durere.

— *Perdona a Ernesto* (Iartă-l pe Ernesto), rosti el, cu voce spartă.

Cine era oare Ernesto? Şi pentru ce să-l ierte? se întrebă Sidney.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum! Ai înghiţit pastila aia?

Faţa lui Enrique se destinse.

— Tată! strigă Alex.

— Promite-mi, *hijo* (fiule).

— Fac orice vrei, tată. Promit. Dar nu mă lăsa. Nu mă lăsa, tată!

Muşchii de pe chipul lui Enrique se relaxară treptat. Mâna îi alunecă de pe piept. Amilia căzu înainte, cu capul pe umărul prietenului său, pe care viaţa îl părăsea.

Sunetul sirenelor se amplifică. Veneau pe Digby. Tyson privea cu ochi mari, tulburaţi. Nu mai văzuse niciodată moartea de aproape. Trase adânc aer în piept, apoi se îndreptă curajos spre uşă, ca să întâmpine maşina salvării.

Alex aşeză trupul fără vlagă pe podea şi începu să facă resuscitare cardiacă. Murmura în spaniolă, între compresii. Singurul cuvânt pe care-l înţelese Sidney fu *Papă* (tată).

Paramedicii intrară în grabă, îl înlocuiră pe Alex şi o mutară pe Amilia pe alt scaun. Sidney privea cum tehnicienii instalau un monitor cardiac şi alte aparate. După ce făcură tot ceea ce se putea face, Alex merse în urma tărgii pe rotile. În prag, se opri şi se uită la Amilia. Între ei avu loc un schimb lung de priviri.

— Rămân eu cu ea, spuse Sidney.

Se uită la Sidney fără să pară că o recunoaşte, cu o expresie a feţei ca cioplită în piatră. Era faţa poliţistului care i se ivise cândva în tindă. Acum înţelegea. Era o mască. O mască groasă, care să-i ascundă durerea.

— Alex, îmi pare rău.

El dădu grav din cap şi se întoarse spre scări.

— A fost aiurea, spuse Ty, trecând cu mistria peste betonul ud. Acum ne tachina fiindcă făceam o treabă proastă la trotuarul lui şi în clipa următoare, dădea ochii peste cap.

Miliard se încruntă. Era şi el în patru labe, netezind o porţiune de trotuarul ce avea să unească cele două case. Nu mai avea sens ca lucrarea să fie terminată, gândi el. Dar era important pentru Tyson, care-l sunase pe Miliard imediat cum ambulanţa îl luase pe bărbatul decedat. Acum, se străduiau să niveleze măcar porţiunea ce fusese turnată, înainte de a se usca.

— Aşa s-a întâmplat cu Art Umquist, de la magazinul cu articole sportive,

îşi aminti Miliard. Se spune că moartea face parte din viaţă. Cred că nu te poţi baza la nesfârşit pe cineva. Poate dispărea fără veste.

Ty rămase tăcut o vreme. Sissy şi Rebecca se jucau în curtea de alături. Miliard le luase de la fotbal, pe drum încoace; venise să-l ajute pe Ty. Drăguţi copii. Aproape că-l asurziseră, pe drumul dintre terenul de sport şi Digby Street.

— Trebuie să fie nasol să-ţi moară cineva în familie.

— Da, aşa este, răspunse Miliard; detestase cuvântul când îl auzise prima oară în gura lui Ty, dar acum, nu găsea altul mai potrivit. Într-adevăr, e foarte nasol.

Îl surprinse zâmbetul lui Ty, de parcă urcase în rang. Ei bine, dacă era aşa de simplu, ar fi trebuit să se familiarizeze cu jargonul de multă vreme.

Fetele alergară spre ei, fluturând buchete de frunze multicolore.

— Uite ce am făcut! zise Rebecca. Evantaie!

— Ce frumos! exclamă Miliard. Uite ce culori vii!

— Sunt pentru Amilia, explică Sissy. Ca s-o înveselim.

Dintr-odată, Miliard îi simţi degeţelele dolofane mângâindu-i părul.

— Aş vrea să fii bunicul nostru, domnule Bradbury.

Rebecca se trânti în iarba udă, lângă ei.

— Şi eu. Bunicul nostru a murit când eram mici.

Miliard se uită la evantaiul din mâna Rebeccăi. Frunze vii şi moarte, suprapuse într-un buchet. Băiatul său, Jefferson, murise într-o toamnă ca asta. Frunzele îi aminteau mereu. Molly se dusese, dar el ştia în sufletul său că ea trăia mai departe. Ea îl cunoştea pe Dumnezeu. Se rugase împreună cu Jefferson noapte de noapte. Oare erau acum în cer, rugându-se pentru el? Privi spre Tyson. Băiatul se gândise să-l sune. „Am nevoie de ajutorul tău”, îi spusese. O cuprinse pe Sissy cu un braţ şi îi făcu Rebeccăi cu ochiul.

— Ei, bine, cred că ne putem preface că sunt bunicul vostru.

— Cum să-ţi spunem?

Miliard se ridică în picioare.

— Păi, să vedem. Aş zice – dacă mama voastră e de acord – că-mi puteţi spune Bunicul Bradbury.

Uşa se deschise, iar Sidney coborî scările cu o tavă în mână.

— Cum merge, băieţi?

— Cred că am cam terminat aici, răspunse Miliard.

— O, arată perfect! exclamă Sidney şi sprijini tava cu sendvişuri şi prăjituri pe găleata cu scule. Scumpo, aduci tu carafa cu suc şi căni de la bucătărie? o rugă ea pe Rebecca.

— Aşteaptă-mă! strigă Sissy.

Mama ei o opri.

— Nu acum, Sis. Amilia se odihneşte pe canapea.

— Dar i-am făcut evantaie!

Rebecca se întoarse un minut mai târziu. Pe la buza carafei se scurgea suc de mere, când i-o întinse mamei ei.

— Haide, Sissy! Era deja trează, mami. Vrea să mergem pe la ea.

Fetele o zbughiră, iar Sidney rămase cu ochii aţintiţi la trotuarul ce se oprea brusc la marginea curţii alăturate.

— Mă întreb dacă Alex va mai dori să termine treaba asta.

— Nu mi-a spus ce să fac, mărturisi Ty, înfulecând un sendviş cu ou prăjit. A plecat pur şi simplu. M-am gândit că n-ar fi bine să las asfaltul să se usuce aşa cum era. Nimeni n-ar putea călca pe mizeria aia.

— Ai luat hotărârea corectă, spuse Miliard. În cel mai rău caz, se poate scoate cu ciocanul pneumatic.

Mâncă jumate de sendviş şi începu să cureţe sculele.

Miliard începuse să îndrăgească mâncarea făcută de vecina lui. Rita era atât de surprinsă că el prefera supa de cartofi şi praz a lui Sidney, în loc de antreurile congelate aduse de ea. Fireşte, Rita îşi închipuia, probabil, că Sidney îl otrăvea, în vreme ce-şi insinua numele în testamentul lui. Bănuielile astea îi dezvăluiau mai multe despre fiica lui decât ar fi dorit să afle.

Gândul acesta îi provoca suferinţă. Fusese un profesor bun, dar un tată mizerabil. Crescuse o fiică inteligentă, o îndopase cu informaţii. Poate că îi dăduse şi porţia lui Jeff, ca să suplinească ceea ce îi lipsea băiatului. De ar fi înţeles adevărul înainte să fie prea târziu! Sufletul iubitor şi vesel al lui Jefferson era mai preţios decât arhivele naţionale, iar Miliard ştia acum că propriile sale valori fuseseră nişte minciuni. Acolo unde era Jefferson acum, într-un loc unde onoarea nu avea de-a face cu ştiinţa sau cu aspectul fizic, purta cu siguranţă o coroană.

Rebecca şi Sissy se năpustiră pe uşă.

— Amilia vrea să punem asta în trotuar! anunţă Rebecca, ţinând în mână o bucată ovală de alamă, ornată cu o vioară, în basorelief. E o cataramă, a fost

a omului care a murit.

Miliard încercă asfaltul.

— Încearcă s-o fixezi în colţul ăsta, propuse el, dându-i catarama lui Ty.

Băiatul o presă în betonul întărit, iar surorile lui îngenunchează lângă el.

Observându-i pe copii, lui Miliard îi sări ceva în ochi. Asprimea dispăruse de pe faţa lui Ty, iar ochii lui căprui erau blânzi. Uitase pe moment să fie dur şi flegmatic. Tyson era acum un băietan. Miliard îşi ridică privirea peste munţi şi nori, către ceea ce bănuia a fi raiul. Poate că primise o a doua şansă de a iubi un băietan greu de iubit.

Enrique Estrada fu îngropat alături de soţia sa, pe un versant de deal ce domina Sparrow Creek. Către sud, un strat gros de ceaţă ascundea oraşul Ham Bone. Sidney tremura, înfaşurându-şi paltonul negru în jurul trupului subţire.

Nu exista preot, ceea ce o uimi; crezuse că Enrique era catolic. Slujba era ţinută de pastorul micuţei biserici episcopale reformate, unde mergea Amilia, împreună cu familia lui Carmen, sora lui Alex.

Alex avea două surori şi un frate; cu toţii erau adunaţi în jurul mormântului, cu soţiile şi copiii. Vreo duzină de prieteni de familie erau împrăştiaţi împrejur. Alex stătea de o parte a căruciorului cu rotile al Amiliei, iar Carmen era îngenuncheată lângă cărucior, cu mâinile împreunate. Copiii îi spuneau bunicii-surogat Mi-Ma. Era într-adevăr figura centrală a familiei.

Pe parcursul scurtei ceremonii, se auziră suspine înăbuşite. Dar lacrimile tăcute ale lui Sidney nu-i erau destinate lui Enrique. Abia îl cunoscuse. I se rupea inima văzând-o pe Amilia. Iubirea ei de-o viaţă zăcea alături, într-o ladă sigilată, urmând să fie cufundată în singurătate şi tăcere. Era prea greu pentru ea să îndure acest final. Arăta dintr-odată ca o bătrână gârbovită şi firavă.

Şi pe urmă, era Alex. Stătea singur, cu ochii îngustaţi, duri şi negri ca marmura, privind ţintă în zare, spre dealurile îndepărtate. „Nu mă lăsa, tată!” se rugase el. Apoi, când trupul tatălui său fusese scos din casă pe targă, faţa lui împietrise din nou. Sidney îşi dori să-i fie alături. Nimeni nu trebuia să îndure singur suferinţa.

De ce stătea departe de toţi ceilalţi? Ea îşi aminti că Enrique îl implorase să ierte pe cineva – pe Ernesto. Se afla oare acolo? Era precis un membru al familiei, de vreme ce iertarea lui Alex fusese atât de importantă pentru Enrique, pe patul de moarte. Sidney îi cercetă pe bărbaţii din familie; unul dintre ei îi sări în ochi. Nu era la fel de înalt ca Alex, dar trăsăturile feţei erau

izbitor de asemănătoare. Judecând după îmbrăcămintea scumpă şi cravata roşie de mătase, nu era din Ham Bone. Femeia înaltă şi frumoasă de lângă el avea părul negru, tuns scurt. Ochii ei zburau de la reverend la sicriul din lemn lustruit; apoi, poposeau asupra lui Alex, fără ca femeia să-şi mişte capul. În schimb, bărbatul nu privi nicio dată în direcţia lui Alex.

Când slujba luă sfârşit, Alex o conduse pe Amilia la un microbuz albastru, parcat din întâmplare lângă maşina roşie a lui Sidney. Rămase voit în urma lor, până când Alex şi Amilia ajunseră pe partea îndepărtată a vehiculului lor. Carmen o ajunse din urmă când se urca în maşină şi o lămuri cum să ajungă la casa ei, unde urma să aibă loc întrunirea de după înmormântare.

— Mulţumesc pentru invitaţie, spuse Sidney, privind dreptunghiul de carton tipărit pe care-l ţinea în mână. Dar sincer, nu cred că este locul meu acolo.

Sora lui Alex îi atinse braţul, zâmbind.

— Ne-am dori să veniţi, dacă puteţi, îi spuse ea şi plecă.

— Sidney!

Era vocea Amiliei, dar n-o putea vedea. Înconjură microbuzul prin spate. Alex o instalase pe Amilia în faţă şi plia scaunul cu rotile. Sidney îi zâmbi cu tandreţe, iar el dădu din cap.

— Sunt aici, Amilia.

— Vreau să vii, îi şopti Amilia.

— Bine. Fac orice pentru tine, Amilia.

Carmen şi soţul ei îşi clădiseră casa din lemn lângă Bolder River. Sidney poposi pe terasa ce înconjura întreaga casă, ca să arunce o privire asupra râului, ce se ivea printre brazi.

Îi urmă pe Alex şi pe Amilia în casă. Amilia îi strânse mâna lui Sidney, înainte ca Alex s-o conducă pe un hol.

— Am să mă odihnesc puţin. Alejandro, nu mă lăsa să dorm prea mult.

Sidney îşi lăsă paltonul peste grămada de haine adunate pe un pat, într-o cameră situată pe hol, şi intră în încăperea principală, unde se încălzi lângă căminul înalt până la tavan. Atmosfera era aici cu mult mai relaxată decât la cimitir. Copiii râdeau. Sunete familiare de veselă şi frânturi de conversaţie veneau din bucătărie, laolaltă cu arome inconfundabile de ceapă, usturoi şi condimente.

Carmen veni spre ea, păşind cu grijă peste un băieţel care construia un

vapor de lego pe jos.

— Cidru fierbinte?

— Da, mulţumesc. Carmen, n-am avut ocazia să-ţi spun cât de rău îmi pare pentru tatăl tău.

— Mulţumesc. Nu ne-am aşteptat la asta. Lua ceva pentru hipertensiune, dar medicul nu ne-a pus în gardă. Alex e în culmea furiei. A cerut să vadă toate datele medicale.

Alex şedea într-un fotoliu, lângă ferestrele înalte. Discuta cu un bărbat pe care Sidney îl văzuse la cimitir.

— Cred că-i este tare greu, spuse Sidney.

— Da. Simte totul foarte profund. Aşa a fost dintotdeauna.

Din grupul adunat în jurul mesei cu mâncare veneau râsete. Toţi ochii erau aţintiţi asupra bărbatului pe care Sidney îl bănuia a fi fratele lui Alex. Părea genul de om sigur de el şi şarmant. Toată lumea părea să-l placă. Până şi femeia atrăgătoare de lângă el.

— El e fratele nostru, Ernesto. El şi soţia lui, Isadora, au venit de la San Francisco pentru înmormântare. Au acolo o firmă de arhitectură, o informă Carmen şi arătă spre băieţelul care juca lego. Acela e fiul lor, Max.

Ernesto se uită la sora lui şi se îndepărtă de admiratorii săi.

— Carmen, cine e prietena ta?

Sidney întinse mâna, iar Ernesto i-o strânse cu putere.

— Walker. Sidney Walker.

— Fiul ei a lucrat cu Alex la rampa Amiliei. Alex spune că munceşte bine.

— Ţi-a spus Alex asta? întrebă Sidney, surprinsă.

— O, da. Alex spune că Tyson are o imaginaţie ieşită din comun. Şi ştii, când Alex s-a întors la Milia şi a văzut bucata de trotuar finisată, a fost teribil de impresionat. Crezuse că va trebui să spargă tot asfaltul şi s-o ia de la capăt.

Ernesto râse puţin cam prea tare.

— Ei, nu cred că ar fi fost un dezastru. Dacă ceva ar ieşi prost la fundaţia unuia dintre proiectele mele, ar putea fi vorba de milioane de dolari. Sunt patronul firmei Ernest Estrada Associates Architects, adăugă el şi îi întinse lui Sidney o carte de vizită. Ea privi cartonul lucios. Cine ar împărţi cărţi de vizită la înmormântarea tatălui său?

— Fata asta are ochi frumoşi; ai remarcat, Carmen? spuse Ernesto şi întinse mâna spre Sidney, dându-i o şuviţă de păr deoparte.

Ea îşi retrase instinctiv capul.

Deodată, Alex sări în picioare. Îşi croi drum printre invitaţi şi mobilier până ajunse la uşă; o deschise cu furie şi se năpusti afară.

— Ce l-a apucat? întrebă Ernesto.

— Ce-ar fi să te gândeşti la chestia asta? îi replică soră-sa.

— Hei, doar n-am făcut nimic! zise el şi i se adresă lui Sidney: fratele meu nu prea mă place. Probabil, e vorba despre clasica rivalitate dintre fraţi. Bănuiesc că e ceva între voi doi. Crede-mă, n-am vrut să te jignesc, nici pe Alex. Am o căsnicie fericită, mă bucur doar de peisaj.

— Sidney, spuse Carmen, luând-o de braţ. N-ai mâncat nimic. Precis eşti moartă de foame.

Sidney privi peste umăr, pe fereastră. Îl zări pe Alex străbătând vasta peluză, spre râu; purta doar o cămaşă şi un tricou cu mâneci lungi.

Un sfert de oră mai târziu, nu se întorsese încă. Sidney nu mai putu îndura. Îşi recuperă paltonul negru de lână, împreună cu haina maro din piele întoarsă a lui Alex, şi ieşi pe o uşă laterală. Frigul umed o înfioră, când străbătu peluza. Ajunse la un pâlc de cedri şi o apucă pe o cărare ce ducea spre râu. Simţi miros de fum în nări. Alex era cu spatele la ea. Era ghemuit pe un banc de nisip şi sufla într-o grămăjoară de vreascuri, care se aprinseră dintr-odată, cu o flacără subţire.

— Salut, cercetaşule, spuse ea, iar el o privi surprins. M-am gândit că ai nevoie de asta.

Îi întinse haina, în timp ce el se ridica în picioare.

— Mulţumesc, răspunse, şi îşi strecură braţele în mâneci, privind-o. S-a făcut cam rece pe aici.

Se întoarse spre foc şi aruncă nişte vreascuri mai groase, dintr-o grămadă adunată alături.

Ea rămase stingheră în spatele lui.

— Ţi-e bine?

El frânse o cracă groasă în două, de parcă ar fi fost un chibrit.

— Nu sunt o companie prea plăcută acum.

Ea roşi. Ce căuta acolo?

— Iartă-mă. Trebuia să-ţi respect intimitatea. Condoleanţele mele, ţie şi familiei, adăugă ea şi dădu să plece.

— Am spus doar că nu sunt o companie plăcută. Nu trebuie să pleci.

— Râul ăsta e lung, Alex. Dacă nu *vrei* să rămân, pot găsi un alt loc din care să-l privesc curgând.

— Bine, *vreau* să rămâi, zise el, iar expresia feţei i se îmblânzi.

Se îndepărtă un moment, apoi se întoarse cu un buştean pe care-l aşeză lângă foc.

— Ia loc, o invită el. Cred că m-am făcut de râs acolo.

— Chiar aşa? Şi eu care credeam că fratele tău s-a făcut de râs!

— Ce a spus? întrebă el, săgetând-o cu privirea.

— Nu e atât vorba despre ce a spus, cât despre impresia pe care mi-a făcut-o. Femeile intuiesc ce spun bărbaţii, chiar dacă rostesc alte cuvinte.

— Nu toate femeile au darul ăsta, zise el, cu un râs amar.

— De fapt, am fost nevoită să-l deprind printr-o lecţie dură. Aşa că îmi corectez afirmaţia: „Femeile care s-au ars."

— Vrei să-mi povesteşti?

— O tânără naivă cunoaşte un tip mai în vârstă, şarmant. Se trezeşte picată la facultate, cu un plod în braţe şi un soţ care vine şi pleacă asemenea unei migrene. Ori de câte ori revenea după o dispariţie, o lua de la capăt cu ochii dulci şi minţea, minţea, minţea. Scuze, dar fratele tău îmi aminteşte de fostul meu soţ.

Ochii lui Alex zăboviră pe faţa ei. Crezu că vrea să spună ceva, dar el se întoarse către foc. Se aplecă, să-şi încălzească mâinile la flacără. Un vultur ţipă deasupra lor. Îl priviră trecând chiar peste vârfurile pomilor.

— Lui Tyson i-ar plăcea tare mult aici, spuse ea.

— Da, ştiu că mie îmi place. Ar trebui să-l aduc odată pe aici. Ar prinde precis un păstrăv argintiu.

— O, Alex! Ar fi nemaipomenit pentru el! Lumea nu mă crede, dar băiatul ăsta prindea peşte cu mâna goală.

Alex chicoti.

— Parcă-s eu, când eram copil. Trăiam aşteptând clipa când suna clopoţelul la şcoală ultima oară, ca să pot merge la Sparrow Creek. Mi-e dor de zilele acelea, zise, privind către râu. Mi-e dor să fiu copil, mai spuse, uitându-se la ea.

— Şi mie, răspunse ea, zâmbind.

Alex aruncă un buştean în foc.

— Fostul tău soţ mai e prin zonă?

Ea îi povesti despre Dodge, până la ultima lui vizită, când o anunţase vesel că intenţiona să se mute iar la Ham Bone.

— Precis îl urăşti.

— Urăsc ce le-a făcut copiilor, mai ales lui Ty. S-a străduit atât de tare să-l facă pe taică-său să-l iubească! Toată lumea are nevoie de un tată.

Alex încuviinţă.

— Eu am avut noroc. Sunt convins că asta e sursa necazurilor lui Tyson. E un tânăr foarte furios.

Aşadar, înţelesese. Poate că fusese odată mânat de dorinţa de răzbunare, dar acum, nutrea compasiune.

— Dar tu, Alex?

— Mă întrebi dacă sunt furios?

— Îţi urăşti fratele?

El îşi privi mâinile şi le frecă una de alta.

— Cred că se poate spune şi aşa. Am fost însurat o dată. A durat doar trei ani. Eram poliţist în Seattle, lucram pe tura de noapte. L-am rugat pe frate-meu să treacă pe la ea din când în când. Ştiam că e un afemeiat, dar nu mi-am închipuit că ar fi în stare să încalce regula cea mai importantă.

— O, Alex!

— Am venit acasă într-o noapte, la jumatea turei, şi l-am găsit în patul meu. S-a dovedit că erau amanţi de peste şase luni, chiar sub nasul meu.

— Cum a reacţionat familia ta?

— L-au ostracizat, o vreme. Dar după un timp, a reuşit să-i vrăjească şi l-au iertat. Fireşte, părea alt om, cu un copil în braţe.

— Un copil?

— Are şase ani jumate acum. Îl cheamă Max.

Dintr-odată, lucrurile începeau să se lege.

— Isadora e fosta ta soţie? Şi Max?

— Ernesto susţine că ar fi al lui.

— Oh, Alex, înţeleg de ce îţi este atât de greu să-ţi ierţi fratele. Dar Isadora? Ce simţi faţă de ea?

El clătină încet din cap.

— Nu mai simt nimic. N-am condamnat-o prea tare. Se simţea singură şi îi era frică noaptea. Dar el ştia ce face. Fratele meu nu are limite.

— Trebuie să-l ierţi, ştii asta.

— Cum aşa? întrebă el, încruntat.

— Fiindcă ţi-ai îngustat din nou pleoapele. Arăţi precum Clint Eastwood, în filmul ăla în care nişte tipi îl spânzură şi-l lasă să moară. Acum, că te cunosc mai bine, îmi dau seama că tu nu eşti aşa, de fapt.

— Vrei să spui că o să rămân cu expresia asta pe faţă?

— Vreau să spun că îţi pui ştreangul de gât zi de zi, de fiecare dată când retrăieşti ceea ce s-a întâmplat atunci. Îi permiţi fratelui tău să-ţi înăbuşe viaţa.

— Nu pot uita ce mi-a făcut.

— Nu cred că e nevoie. Se pare însă că trebuie să găseşti o cale de-a te elibera de suferinţă. Lasă-l pe Dumnezeu să aibă grijă de Ernesto în felul său.

El râse amar.

— Pe asta am mai auzit-o. Nu doar de la tata, ci şi de la surorile mele. Iar acum, de la tine. Crede-mă, e mai uşor de spus, decât de făcut, zise el şi aruncă o piatră în râu, urmărind-o cu ochii. Crezi că ai să te recăsătoreşti?

Întrebarea directă o uimi.

— Da.

— Cu tipul cu care erai la teatru? Părea cumsecade.

— Este cumsecade. Dar nu ştiu dacă ne vom căsători. N-am discutat subiectul.

Pe măsură ce vorbele ei stăruiau între ei doi, înţelegea cât sunt de greşite. Ştia răspunsul la întrebarea lui, dar nu se putea gândi la asta. Nu acum.

— Sper că n-are să-l deranjeze prietenia noastră, zise el, aruncând o altă piatră în apă.

— Mi-aş dori să ne fi împrietenit mai demult. Am avut cumva impresia că nu te interesam, zise ea, cu un zâmbet sfios. Deşi cred că nici eu n-am fost prea prietenoasă, la început.

— Doamna cu pumnalul. Aproape că mi-am scos arma pentru autoapărare, de câteva ori.

— Era să împuşti câinele!

Izbucniră în râs amândoi.

— M-ai speriat, zise el.

— Cum adică?

El scutură din cap.

— Poate că am să-ţi povestesc odată.

Fumul se ridică din focul vlăguit, risipindu-se. Era o linişte plăcută.

— Alex, de ce nu s-au căsătorit niciodată tatăl tău şi Amilia?

— Nu ştiu, Poate, fiindcă au iubit-o amândoi pe mama atât de mult. Milia a fost logodită, dar el a murit înainte de cununie. Inelul dispărut era de la logodnicul ei.

Se ridică încet în picioare şi se întinse.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem.

O privi şi îi întinse mâna. Ea îşi puse palma într-a lui, iar el o ridică în picioare. Atingerea o înfioră. O ţinu mai departe de mână.

— Milla nu e singura femeie înţeleaptă de pe aici. Dacă stau între voi două, poate se prinde şi de mine ceva.

Nu-l contrazise, deşi se miră că el detecta înţelepciune în mintea unei femei care nu-şi putea desluşi nici măcar propriul suflet.

Soarele asfinţise când Alex o călăuzi pe cărare, ţinându-i o mână pe spate. Ea se lăsă în voia momentului, savurând apropierea bărbatului aceluia cu suflet greu de pătruns.

Nu era vremea să se gândească la ceea ce o îngrozea, ştia că va trebui să o facă.

CAPITOLUL ZECE

O altă duminică după-amiază cu Seahawks şi salam. Miliard se aşeză picior peste picior, aşteptând un eveniment care să îl facă să îşi întindă picioarele şi să se aplece în faţă, în poziţia preferată, din care îşi irosea în van sfaturile. Ty, în camera lui, absorbit de un joc pe calculator, apărea din când în când ca să-şi umple castronul cu chili, în timp ce fetele înşirau brăţări de pietricele pe masa din sufragerie.

Jack era prea bun. Dacă ar fi făcut măcar un lucru greşit sau ar fi spus ceva absolut nepoliticos ori insensibil, sarcina ei ar fi fost mult mai uşoară. Se ridică şi se aplecă peste măsuţa de cafea să arunce castroanele golite de chili.

— Cât o să mai dureze jocul asta?

— Nu mult. E repriza a patra. De ce? Ai vreun plan?

Ea ridică din umeri.

— Mă gândeam că am putea merge să ne plimbăm cu maşina amândoi.

— Ar trebui să faceţi asta, zise Miliard. Ieşiţi din casă doar voi doi. Pot să

rămân eu cu copiii dacă vreţi.

Bunul bătrân Millard. Sidney îl îmbrăţişă şi merse în camera ei să se schimbe. Stătu în faţa dulapului o bună bucată de vreme, privind către nişte pulovere fără să le vadă. Cuvintele lui Jack din noaptea primului sărut continuau să-i întrerupă orice gând coerent.

— N-aş putea suporta din nou fraza aia cu „suntem doar prieteni”, spusese el.

Dar ea îl asigurase că de astă dată, lucrurile stăteau altfel. Fusese atât de sigură.

Seahawks câştigaseră din nou. El era binedispus şi se grăbiră către maşina lui, printre rafalele de ploaie. Sidney îşi scutură ploaia din păr în timp ce el întorcea cheia în contact.

— Hai să vedem dacă găsim un culoar liber la bowling, spuse el în timp ce scotea maşina de pe alee şi pornea către oraş.

— De fapt, eu speram să putem sta de vorbă. Nu vreau să fiu nevoită să ţip ca să acopăr zgomotul făcut de nişte bile de popice sau de nişte copii zgomotoşi. Şi nu vreau să vorbim despre fotbal.

Se întoarse către el şi îl privi direct.

— Nu îmi place fotbalul, mă plictiseşte de moarte.

El tresări şi îşi trase capul înapoi.

— Ooooh!

— Îmi pare rău. Cred că a fost ca şi cum ţi-aş fi tras o palmă. N-am vrut.

— E în regulă. Ştiu că uneori fac aproape o obsesie pe tema asta.

Se aşternu o tăcere incomodă înainte ca el să vorbească din nou.

— Bine, deci vrei doar să vorbim. Spune-mi despre ce vrei să vorbim.

— Despre noi.

El continuă să conducă. Ea aştepta ca el să pună întrebarea evidentă. *Ce anume să discutăm despre noi*? Dar întrebarea nu venea.

— Jack.

Privirea lui era îngrijorată.

— Da?

— O femeie are nevoie de cineva cu care să vorbească. Nu doar despre evenimentele zilnice sau despre problemele maşinii. Adică la un nivel mai profund. Se pare că vorbim doar de lucruri de suprafaţă şi nu ajungem niciodată la sentimentele noastre adevărate.

El se strâmbă.

— Sentimentele sunt supraapreciate.

Rânjetul i se stinse când se uită la ea.

— Glumeam. Doar despre asta e vorba? Hai să discutăm. Ascult.

Ea suspină, dând din cap. El era foarte fericit să plutească de colo-colo pe valurile vieţii. De ce să-l tragă ea dedesubt? îşi aminti de lunga discuţie pe care o avusese cu Alex la focul de tabără, de plăcuta sinceritate dintre ei doi. Hotărârea ei spori, chiar dacă de data asta nu mai era vorba de Alex.

— Jack, acum ştiu lucruri pe care nu le înţelegeam înainte. Ştiu de ce a fost nevoie de despărţire.

El continuă să privească ţintă şoseaua.

— Nu avem pic de intimitate.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Pe naiba, urăsc cuvintele de genul ăsta.

— Seamănă cu o limbă străină?

El încuviinţă.

— Cam aşa ceva.

Opri la semafor şi viră către dreapta.

— Sidney, nu pot să fiu ceea ce vrei tu. Nici măcar nu înţeleg ce anume vrei, ca să fiu sincer. Mă simt ca o maimuţă care încearcă să aterizeze cu un avion. Nu ştiu să citesc indicatoarele, nu pot vedea pista.

Ea zâmbi dulce. Încercă să îi atingă braţul.

— Am făcut o mare greşeală când te-am atras afară din junglă.

El îşi puse braţul peste al ei şi o strânse uşor. Colţurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet trist.

— Io mă întorc la junglă acum. Jane se duce acasă.

— N-am nevoie de blestematul ăla de Internet! declară Miliard cu emfază. Am supravieţuit cu succes toţi anii ăştia fără el.

Cu gesturi largi arătă către volumele legate în piele din bibliotecă.

— Orice am nevoie să ştiu se găseşte în Encyclopaedia Britannica.

Tyson îşi clătină capul.

— Astea sunt vechi. Promit că, îndată ce ai să vezi cum merg lucrurile, vei deveni dependent.

— Sunt prea bătrân şi e prea complicat pentru mine. Şi nu încerca să mai schimbi subiectul. Cred că discutam despre proiectul tău ştiinţific de laborator.

Tyson se încruntă.

— Nu vreau să fac asta. Nici măcar nu sunt interesat de ştiinţă.

— Ba eşti.

Miliard arătă spre fereastra sufrageriei.

— Tot ce e acolo afară, în pădurile care te fascinează, este ştiinţă. Tot ce ai de făcut este să găseşti o întrebare. Proiectul tău nu reprezintă altceva decât procesul de a găsi răspunsul la întrebarea pusă.

— Nu-mi trece prin minte nicio întrebare.

Miliard slobozi un oftat de frustrare în timp ce împingea scaunul pe care stătuse. Se îndreptă către geam. Era o zi cernită de marţi a lunii noiembrie. Copacii din curtea lui erau aproape goi, excepţie făcând doar pâlcuri de frunze încăpăţânate, împrăştiate din loc în loc, destinate să putrezească împreună cu altele care tapetau curtea. Renunţase să le mai adune, parţial şi pentru că ascundeau acele inestetice muşuroaie de cârtiţă.

— Îmi doresc să fi ştiut dacă am o singură cârtiţă tenace sau o armată de cârtiţe, comentă el.

Ty i se alătură la fereastră.

— Au apărut movile noi?

Miliard arătă cu degetul către ele.

— Din loc în loc. Cred că voi fi nevoit să comand o capcană. Problema e că nu ştiu unde să o pun. Cum aş putea să ştiu unde va ieşi şobolanul ăla mic data viitoare?

Ty îi zâmbi elegant.

— Intri pe Internet şi afli despre sistemul de reţele folosit de cârtiţe.

Miliard îşi frecă gânditor bărbia.

— Poate aflu şi cum să le prind în capcană.

— Aş putea să conectez calculatorul meu chiar aici. N-am nevoie decât de o priză şi o mufă de telefon.

— Facem un târg, zise Miliard după câteva momente de gândire. Eu îmi instalez Internetul. Tu îmi oferi cârtiţa.

Tyson îşi ridică sprâncenele.

— Ce?

— Fă-ţi proiectul cu privire la cârtiţe. Obiceiuri, motivaţie, perioadă de activitate. Şi după asta găseşte un mod să le distrugi. Poate chiar să inventezi o capcană. Sigur putem să meşterim ceva în garaj. Ştii că am un pistol de lipit,

nu?

Tyson păru să reflecteze în timp ce se plimba de la o fereastră la alta.

— Bine. O să mă ocup de fraierul ăla mic.

Privi prin cameră.

— Unde vrei să-ţi instalez calculatorul?

Pe când Miliard elibera suprafaţa biroului din sufragerie pe care îşi plătise facturile, un şir de înjurături scăpară din gâtul lui Tyson. Băiatul se uita îngrozit pe fereastră. Privirea lui Miliard se îndreptă ca o lance spre casa de vizavi. Un bărbat încerca să deschidă fereastra camerei în care se aflau Sissy şi Rebecca. Cum aceasta nu se clintea, bărbatul o luă la goană pe după colţul casei. Băiatul se repezi către uşa de la intrare.

— Hei! Vino înapoi!

Până să ajungă Miliard la uşă, Tyson era deja peste drum. Miliard smulse telefonul din furcă şi formă 112.

— E un intrus pe Strada Boulder, la numărul 727.

Aruncă telefonul pe scaun şi fugi afară. Nu se vedea nimeni, nici după colţul casei Walker. Dintr-odată auzi strigăte puternice şi o bufnitură. Uşa din spatele casei era deschisă.

— Pleacă de aici!

Vocea piţigăiată a băiatului venea dinspre camera lui Sidney.

— Nu a mai rămas nimic de furat aici!

— Potoleşte-te, puştiule! Am venit doar pentru o vizită şi nimic mai mult. Asta e între mine şi maică-ta.

Miliard auzi ceva trântindu-se.

— Ieşi afară din camera mamei! Ieşi afară din casa mea!

Miliard se uită prin bucătărie, apucă un facăleţ pe post de armă şi se îndreptă către hol.

Ciudatul personaj se retrăgea încet către locul din care venea Miliard, Tyson împingându-l ameninţător cu picioarele unui scaun cu spătar.

Individul avea un tatuaj macabru care i se încolăcea în jurul gâtului. Un nechezat de rău augur îi scăpă din gâtej.

— Te joci de-a îmblânzitorul de lei, băiete? Ţi-a plăcut întotdeauna să te prefaci că eşti altcineva. Crezi că-l poţi îmblânzi pe bătrânul de taică-tu?

Miliard trecu făcăleţul pe deasupra capului străinului şi îi presă puternic mărul lui Adam, sugrumându-l.

— Poate că nici nu merită să ne facem griji din pricina ta, cârtiţă patetică!

Deodată, simţi o lovitură dureroasă în fluierul piciorului. Apoi un cot i se înfipse ca un berbece în coaste şi se îndoi de mijloc.

Apucă să vadă nişte picioare zburând prin faţa ochilor săi. Tyson se aruncă înainte cu toată greutatea şi ambele trupuri căzură pe podeaua sufrageriei. Miliard încercă să se ridice. Durerea din coastă îi tăia respiraţia. Pumnii lui Tyson se agitau în jurul intrusului, care îl împinse, apoi îşi roti braţul şi-l pocni zdravăn peste faţă, aruncându-l în peretele opus. Apoi apucă unul dintre scaunele grele de stejar ale lui Sidney de la masa din sufragerie şi îl ţinu deasupra lui Tyson, gata să-l zdrobească.

Miliard se aruncă peste el. Bărbatul şi scaunul se prăvăliră la pământ. Miliard începu să se ridice, când îl surprinse altă lovitură, de data asta peste cap.

Tyson urlă un blestem.

— Dacă îl mai atingi o singură dată te ucid! Te ucid! Vorbesc serios!

Băiatul suspina printre ameninţări.

Millard îşi dorea să se ridice, dar trupul nu-l asculta. Auzi zgomotul unei încăierări, sunet de sticlă spartă şi apoi sirene. Veneau ajutoare. Un sunet de paşi răsună din bucătărie către uşa din spate, apoi se lăsă liniştea.

— Tyson? Tyson, te simţi bine?

Băiatul se târî către el.

— Miliard!

Buzele lui Ty erau umflate şi pline de sânge. Îl atinse pe Miliard pe braţ.

— Ce ţi-a făcut?

Miliard clătină din cap, cuprinzându-l pe băiat cu braţele lui lungi şi subţiri şi trăgându-l uşor către el. Băiatul tremura.

— Întrebarea este ce ţi-a făcut ţie, băiete, nenorocitul ăsta?

Trupul lui Tyson se topi în îmbrăţişarea bătrânului.

Biroul lui Sidney era la câteva minute depărtare de filiala Ham Bone a Departamentului Şerifului din districtul Winger. Se pomeni conducând cu viteză, deşi Alex o asigurase la telefon că Tyson e în regulă. Opri maşina în locul de parcare, îşi înşfăcă geanta şi se grăbi să intre în clădirea veche de un secol fără să se mai deranjeze să încuie maşina.

O femeie o întâmpină la recepţie şi o conduse, de-a lungul holului, către

o cameră mică unde Ty stătea singur la un birou vechi de stejar.

— Tyson!

Se îndreptă către el, îngrozită de dezastrul de pe faţa fiului său. Îşi ţinea un pachet de gheaţă pe unul dintre obraji. Buzele îi erau umflate şi sparte, şi un bandaj în formă de fluture îi fusese aplicat pe sprânceana de deasupra unui ochi deja înnegrit.

— Taică-tu ţi-a făcut asta?

Ty se uită în altă parte.

— O, Tyson!

Ea începu să plângă. Uşa se deschise şi Alex intră în încăpere. Îi salută cu o mişcare din cap, trase un scaun pentru Sidney şi se aşeză în faţa lor.

— Eşti sigur că nu are nimic rupt? îl întrebă ea.

— Doctorii l-au consultat. În curând ar trebui să avem veşti de la spital şi despre domnul Bradbury. Mulţumesc că ai aşteptat, Tyson! Nu puteam să te întreb nimic până nu era mama ta aici.

Tyson îl ignoră, uitându-se cu ochii îngustaţi către mama lui.

— De ce nu mi-ai zis că te vezi din nou cu el?

— Nu mă văd cu el! Ce te face să crezi…

— A spus că se mută înapoi la Ham Bone şi că tu ştiai despre asta. A mai fost la noi în casă înainte. Îţi căuta prin sertare. El e cel care ţi-a furat banii şi prostiile alea de bijuterii! Ţi-am zis că n-am fost eu!

— Ty, îmi pare rău! N-am avut nici cea mai vagă idee. Îmi pare tare rău.

Alex mâzgălea o notiţă pe o bucată de hârtie, cu sprâncenele ridicate către Sidney.

— Nu cred că ai anunţat vreo spargere.

— Îmi lipsesc o brăţară de aur, două inele, alte câteva bijuterii şi nişte bani. O să fac o listă. L-aţi prins pe Dodge?

Alex dădu din cap, scoase ceva din buzunarul pantalonilor şi îi dădu drumul pe masa uzată de lemn. Un inel de aur incrustat cu pietre se rostogoli către mijlocul mesei, se roti şi căzu pe o parte.

— Uite ce-am găsit.

Sidney răsuflă uşurată.

— Al Amiliei?

— Da.

— Era la Dodge?

Alex clătină din cap.

— Tyson, îţi datorez şi ţie scuze. Am mutat consola TV a Amiliei ca să fac loc pentru dulăpiorul pictat de mama ta. Ăsta se ascundea în praful din spatele draperiei. Milia crede că i-ar fi putut cădea când uda florile. N-a observat dispariţia lui până când n-au fost furate celelalte lucruri.

Ty se uită în altă direcţie, simulând dezinteresul. Alex se întoarse către Sidney.

— Fostul tău soţ e în arest. A fost nevoie de doi dintre noi pentru a-l pune la pământ. Era drogat rău – probabil ceva halucinogen. Pe numele lui sunt emise deja două mandate de arestare – furt de maşini şi deţinere de droguri cu intenţia de a le comercializa. Tu mai poţi să-l acuzi şi de neplata pensiei alimentare, intrare prin efracţie şi furt.

Se uită către Ty.

— Dacă e condamnat pentru toate astea, o să fie închis pentru foarte multă vreme. Eşti sigur că asta vrei, Tyson?

Buzele lui Ty tremurară.

— Sper să-l trimiţi direct în iad.

Furia din cuvintele fiului ei o înfioră pe Sidney. Încercă să se apropie de el, însă el se trase deoparte. Nu-i venea să creadă. Propria lui mamă.

Cât de singur trebuie să se fi simţit! Nu era de mirare că era plin de amărăciune.

— Vreau să-l văd pe Miliard.

Faţa lui Ty era goală de orice expresie.

Alex se ridică să îşi ia telefonul.

— O să sun la spital.

Formă numărul şi aşteptă.

— Aici, biroul şerifului. Aş vrea să ştiu care este starea lui Millard Bradbury.

Aşteptă la telefon.

— Are nişte coaste rupte, repetă el, posibilă comoţie. Bine, mulţumesc!

Închise telefonul cu o mişcare bruscă.

— Când vine acasă? întrebă Tyson.

— Vor să-l ţină peste noapte.

Sidney stătea în picioare şi se uita pe fereastră, iar Alex începu să-i pună întrebări lui Ty. Se făcea mică auzindu-l pe fiul ei cum descrie cu detalii grafice

bătaia. Faţa lui Ty era ca o rană deschisă. Şi dragul de Miliard – dragul, minunatul Miliard zăcea pe un pat de spital, rănit şi înfrânt. Sidney îşi simţea sufletul greu de parcă i-ar fi atârnat o ancoră de el.

— În regulă, zise Alex, suntem aproape gata acum. Mai avem un singur lucru de discutat, Tyson. Tu eşti încă arestat la domiciliu. Din punct de vedere tehnic, ai încălcat condiţiile stabilite de către tribunal, plecând din custodia domnului Bradbury. Ofiţerul responsabil cu eliberarea ta condiţionată va fi anunţat de incident şi tribunalul va trebui să decidă…

— Să-l ia naiba de tribunal!

Tyson zbură din scaunul lui, îndreptându-se către uşă.

— Eu am şters-o! Împuşcă-mă pe la spate dacă ai chef. Nu-mi pasă!

Dădu uşa de perete.

Într-o fracţiune de secundă, Alex îl ajunse pe Tyson şi-l pironi de perete. Îi legă mâinile cu o pereche de cătuşe şi îl împinse înapoi în cameră, închizând uşa şi trântindu-l într-un scaun de lemn.

Se aplecă către faţa lui Tyson.

— Ar cam trebui să înceapă să-ţi pese!

Sidney se trase către perete.

Alex se calmă şi câtva timp nu mai zise nimic. Tyson îl privea. În cele din urmă, Alex se întoarse către el.

— Noi doi avem ceva în comun. O problemă majoră. Amândoi încercam să ne trăim viaţa cu răni care nu se vor vindeca, suntem atât de plini de amărăciune, încât devenim autodistructivi.

Se părea că nu asta se aştepta Ty să audă. Privirea lui îngustată dădu semne de interes.

— Tatăl tău ar fi trebuit să te iubească. Pentru asta există taţii. Ar fi trebuit să fie acolo pentru tine, să îţi spună că este mândru de tine. Dar n-a făcut-o, aşa e? Ar fi trebuit să-şi ţină promisiunile. Ar fi trebuit să fie cineva de care să fii mândru.

Ty părea că înghite fiecare cuvânt.

— Îmi pare rău că s-a dovedit a fi un om de nimic. Aş vrea să pot schimba asta. Ştiu că şi mama ta ar vrea să schimbe asta. Bănuiesc că toată furia asta a noastră nu va putea niciodată să schimbe caracterul unui om, spuse el şi îşi lăsă privirea în podea.

Alex tăcu.

— Ţie ce ţi s-a întâmplat? întrebă Ty într-un târziu.

Alex clătină din cap.

— E cam greu să vorbesc despre asta.

Se aşeză cu coatele sprijinte pe genunchi, lăsându-şi capul în piept, apoi îşi ridică privirea ca şi când tocmai avusese o revelaţie.

— Simţi vreodată că ţi-e ruşine să vorbeşti despre asta – ca şi cum ar fi vina ta sau cam aşa ceva?

Ochii lui Ty se umplură de lacrimi. Îşi întoarse privirea în altă parte.

— Fratele meu mai mare m-a distrus.

Urmă o pauză lungă.

— Mi-a sedus soţia. Şi lucrul ăsta s-a petrecut luni în şir sub nasul meu. În cele din urmă, ea a divorţat şi s-a căsătorit cu el.

Îşi îndreptă privirea către Ty.

— Asta rămâne între noi, apropo.

Ty aprobă din cap.

— Am fost un ticălos cu tine. Bănuiesc că atunci când urăşti pe cineva atât de mult, într-un fel sau altul, răbufneşte. N-a fost corect din partea mea să mă răzbun pe tine. Îmi pare rău.

— E în regulă.

Alex se ridică, îl trase uşor pe Ty în picioare, îi scoase cătuşele şi îl aşeză la loc cu blândeţe. Apoi se aşeză în faţa lui.

— Tu nu mergi la biserică, aşa e, Ty?

Ty clătină din cap. Sidney îşi întoarse privirea către podea.

— Eu mă duc cu Amilia în fiecare duminică, însă nu mi-a mai făcut plăcere de multă vreme. Am tot auzit lucruri pe care nu voiam să le aud. Adică e ca şi cum ar trebui să îi ierţi pe alţii dacă vrei ca Dumnezeu să te ierte pe tine.

Ochii săi zburară către fereastră şi pe urmă înapoi, la Tyson.

— Crezi în Dumnezeu?

— Da. Nu sunt prost.

Inima lui Sidney se încălzea cu fiecare secundă.

— Nu ştiu cum să fac să ne repar, Ty. Însă aş sugera să mergem împreună la biserică. Intri în joc?

— O să conteze asta ca serviciu în interesul comunităţii?

— Da. Programul menţionează asta. Şi poate uneori ne vor însoţi şi

mama şi surorile tale.

Alex privi către Sidney, iar ea aprobă din cap, zâmbind cald.

— Bine, cred că eu pot să plec, zise Ty.

— Ştiu că te simţi rănit, zise Alex. Nimeni în afară de tine nu îţi ştie durerea. Dar trebuie să faci cumva să scapi de ea. Ce zici, facem tot ce putem ca să scăpăm de amărăciunea asta care ne mănâncă de vii?

Alex întinse mâna.

Ty nu se mişcă. Apoi ridică mâna şi se prinse de mâna lui Alex ca şi cum l-ar fi salvat de la înec. Îşi susţinură unul altuia privirea. Sidney nu se putea mişca. Scena asta urma să rămână gravată în mintea ei pentru totdeauna.

Băiatul şi bărbatul se ridicară în picioare.

— Ce-ar fi dacă m-ai lăsa să vorbesc câteva minute cu mama ta? zise Alex. Ai putea să aştepţi afară.

Când uşa se închise în spatele lui, Alex se întoarse către Sidney.

— Eşti de acord cu toate astea?

Ea se uită în ochii lui plini de modestie. Dădu din cap, încercând să-şi alunge lacrimile.

— Alex.

Ea trase aer adânc în piept.

— Eşti un om minunat.

— N-am vrut să spun toate lucrurile alea. Aşa s-a întâmplat, zise el, ridicând din umeri. Ciudat. Dintr-odată m-am văzut pe mine în el. N-aş vrea să clacheze şi el, aşa cum am făcut-o eu. E prea tânăr.

— Nu pari a fi clacat, replică ea, zâmbind. Văd semne evidente de viaţă.

— Da. Simt şi eu asta, spuse el. E ca şi cum ceva începe să se schimbe.

Miliard deschise un ochi. Rita era încă acolo, uitându-se lung pe fereastra camerei de spital, cu braţele încrucişate la piept. Se gândi să se prefacă adormit, însă ultima oară când încercase asta, chiar aţipise. Trase cu ochiul la ceas: 6 şi jumătate după-amiază.

— N-ar trebui să fii acasă cu familia ta? întrebă el.

Fiica lui se întoarse.

— Nu înainte de a avea o mică discuţie.

Îşi trase un scaun lângă patul lui. El se strâmbă involuntar, în timp ce încercă să se ridice. O mică discuţie? Ce altceva ar mai putea ea să aibă de spus?

Rita suspină adânc.

— Nu ţi-am spus eu că oamenii ăştia nu fac altceva decât să aducă necazuri, tată? Sper doar ca acum să-ţi dai seama că nu sunt genul nostru de oameni. Omul ăla era nebun de cât de drogat era. Ai fi putut să fii ucis!

Miliard se uită în depărtare, amintindu-şi evenimentele din dimineaţa aceea. Dodge Walker fusese mai mult decât nebun. Învârtise un scaun greu de stejar pe deasupra capului lui cu o furie sălbatică, inumană – diavol curat, şi fusese croit pe Tyson. Propriul lui copil. Fără dubiu, ar fi putut să-l omoare pe băiat. Tyson îşi dăduse seama, şi ochii lui plini de lacrimi se măriseră, nevenindu-i să creadă. Asta îl durea pe Miliard mai mult decât cucuiul de pe capul lui sau vânătăile şi oasele rupte.

Se auzi o ciocănitură uşoară, apoi uşa se întredeschise puţin. Sidney Walker îşi strecură capul înăuntru.

— Scuze.

— Intră, Sidney.

El făcu semn cu mâna. Ty o urmă pe mama lui în încăpere. Rita îşi îndreptă umerii, uitându-se furioasă la ei.

— Bună, Rita, spuse Sidney şi se îndreptă către cealaltă parte a patului. O, Miliard! Îmi pare atât de rău de ce s-a întâmplat!

Îi căută mâna.

— Nu deveni sentimentală cu mine, zise Miliard. Nu sunt pe moarte. Până mâine ies din spital. Chiar şi mai devreme, dacă îmi găsesc pantalonii.

— Mai vedem asta, tată, zise Rita, aruncându-i o privire lui Sidney. E timpul să spun ce am de spus. El e prea încăpăţânat ca să accepte, dar este prea bătrân pentru aşa ceva. Îmi dau seama ca familia ta are… probleme, dar e timpul să vi le rezolvaţi singuri. Există agenţii care se ocupă de abuzuri…

— Ajunge!

Durerea îl săgetă pe Miliard în coaste.

Rita se dădu înapoi.

— Are dreptate, Miliard. Te-am făcut să treci printr-un coşmar. Tu ne-ai oferit foarte mult! spuse Sidney şi îşi şterse ochii plini de lacrimi. Iar de astă dată te-ar fi putut costa totul. Tyson spune ca i-ai salvat viaţa. Eşti eroul nostru!

Miliard rânji, însă ştia ca ăsta era adevărul. Nu intenţionase să fie erou. Fusese mai mult un reflex care-l împinsese către Dodge Walker. Nu avusese

timpul să gândească raţional.

Rita îşi dădu ochii peste cap şi începu să îndese o cutie mică cu şerveţele de spital în geanta ei supradimensionată.

— Te sun mai târziu, tată.

Dădu din cap tăios către Sidney, îl ignoră pe Ty şi se îndreptă către uşă.

Rita?

Vocea lui Sidney tremură.

— Am putea să ieşim împreună la o cafea?

— Bună idee!

Miliard îi adresă fiicei sale o privire care spera să fie interpretată ca o comandă.

— Tyson şi cu mine am putea profita să mai stăm şi noi un pic de vorbă, aşa ca de la bărbat la bărbat.

Văzu cum pieptul Ritei se ridică şi coboară, oftând răutăcios, în timp ce ieşea din cameră împreună cu Sidney.

Îndată ce uşa se închise, Ty se repezi către patul lui, cu o mină îngrijorată. Miliard bătu uşor marginea patului, invitându-l să se aşeze, iar băiatul se aşeză în faţa lui şi se uită la capul lui.

— Frăţioare, n-am văzut în viaţa mea un cucui uriaş ca ăsta. Cu ce naiba te-a lovit?

— Cred că era piciorul lui.

Miliard chicoti.

— Sau poate m-am confundat şi mi-am tras una singur cu blestematul ăla de făcăleţ.

— Nu. Ţi-a căzut atunci când te-a lovit în coaste. Ţi se văd oasele?

Millard trase de marginea cearceafului, dezvelindu-şi trunchiul bandajat.

— Nu. Sunt doar rupte. Asta este ca să le ţină la locul lor până când se vor vindeca.

Ty rămase cu privirea pironită pe bandajul alb.

— Îmi pare rău... pentru tot. Îmi pare rău că te-am vârât în povestea asta.

— Mie nu.

Ty îşi ridică privirea.

— Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de multă vreme încoace, băiete.

Sprâncenele lui Ty se stânseră cu neîncredere.

— Ce?

— Am avut un băiat pe vremuri – Miliard nu vorbise despre el cu nimeni de mulţi ani. Jefferson. Nu am fost cel mai bun… Nu, am fost un tată jalnic, mărturisi Miliard şi privi pe fereastră.

Gata. O spusese cu voce tare. Nu-l făcuse să se simtă mai bine. Totuşi, gura lui se deschise din nou.

— S-a născut cu sindromul Down. Ştii ce înseamnă?

Tyson clătină din cap.

— Era retardat mintal.

— O! Ce s-a întâmplat cu el?

— S-a născut cu inima slabă, şi asta l-a doborât în cele din urmă. A murit când avea abia paisprezece ani. Fără vreun avertisment. Într-o zi se juca afară în frunzele căzute, a doua zi dimineaţă l-am găsit rece în patul lui.

Miliard se uită fix în tavan.

— Încă mai zâmbea. A murit cu un zâmbet pe faţă, ca şi cum ar fi văzut îngerul venit să îl ia.

Simţi o atingere uşoară pe mână. Încă nu-l putea privi pe băiat în ochi. Mai erau lucruri de spus.

— Am visat întotdeauna să am un fiu care să fie şi atlet, şi savant. Un partener de pescuit. Un băiat normal. Nu îl puteam lua pe Jeff la pescuit. Mintea lui se încâlcea imediat ce nu eram atent.

— Ei, cel puţin l-ai luat la pescuit. Asta e mai mult decât a făcut taică-meu vreodată.

Miliard nu spuse că îl luase pe Jefferson cu el la pescuit doar de vreo două ori. Adevărul era că Miliard fusese jenat de handicapul fiului său. Molly şi băiatul veniseră în câteva rânduri să-l vadă la meciurile de lupte, însă Millard se jenase la sfârşit, când ea cobora cu băiatul în ring. Râdea prea tare, cu capul lăsat pe spate şi gura căscată, de imbecil. Miliard îşi dorise în tăcere ca fiul lui să fi fost invizibil. Dar Jefferson îşi iubise tatăl cu devotamentul unui câine credincios.

— Am fost prea pretenţios cu el. Am pierdut câţiva ani în care am fost dezamăgiţi de ceea ce el nu era.

El oftă.

— Eu am fost retardatul. El a fost tot timpul perfect.

Încet-încet, Tyson îşi lăsase întreaga greutate a mâinii pe antebraţul lui Miliard. Miliard o acoperi, lăsându-şi mâna să cadă peste a băiatului.

— M-am gândit că ar trebui să ştii asta. Nu sunt un erou, aşa încât nu mă pune pe un piedestal, pentru că aş cădea imediat.

— Nimeni nu e perfect, spuse Ty cu vocea spartă. Ce-ai vrut să spui când ai zis că sunt cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat?

Miliard chicoti.

— Ştii cum era viaţa mea înainte de a-i rupe tu monotonia? Zilnicele cuvinte încrucişate şi să-mi ţin cald bătrânul meu scaun. Apariţia blestematei ăleia de cârtiţă a fost aproape o binecuvântare.

El rânji.

— Şi pe urmă ai apărut tu.

— Mda.

Sprâncenele lui Ty se ridicară.

— Şi complotul s-a îngroşat.

— Pe urmă m-am trezit că torn beton, că ţopăi dintr-un tren de marfă în altul în miez de noapte, că predau istorie şi engleză. Credeam că dădusem totul din mine. Dar tu m-ai făcut să mă simt iarăşi folositor. Dacă mi-ai fi spus acum câteva luni că o să mă arunc într-o încăierare cu un nebun…

Se întrerupse.

— Îmi pare rău. E tatăl tău. N-ar trebui să vorbesc aşa despre el.

Ty se înfurie şi privirea i se îngustă.

— Nu e tatăl meu. N-a fost niciodată. Poţi să-i zici cum vrei, zise băiatul, privind în jos. Tu semeni cel mai bine cu un tată, faţă de tot ce am avut vreodată.

Miliard îşi ţinu respiraţia. Încercă să spună ceva, însă nu putea. Strânse mâna lui Tyson, şi băiatul se uită la el.

— Surorile tale îmi spun Bunicule. Aş fi mândru dacă mi-ai spune şi tu la fel.

Tyson dădu din cap.

— Poate mergem cândva la pescuit.

Inima lui Miliard înflori ca un bob mic şi greu de popeorn ce se transformă într-un norişor alb şi pufos. Îşi imagina nemărginitele posibilităţi. Îşi dori ca oasele să i se sudeze rapid, să fie puternic. Erau atâtea pentru care merita să trăiască. Atât de multă dragoste de oferit.

Pe o masă, în colţul îndepărtat al camerei de zi a lui Miliard, se afla un sicriu mic, cioplit de mână, înconjurat de lumânări pâlpâinde. Cadavrul ţinea o mică floare într-o mână mare şi cărnoasă, iar pe capul lui păros, chiar deasupra râtului ca de purcel, avea pălăria de hârtie de pelerin pe care o făcuse Sissy la şcoală.

Red, bărbierul, fiind irlandez şi pretinzând că este o autoritate în domeniul priveghiului, ridică primul paharul.

— Pentru cârtiţa Digger! Fie să nu-şi găsească niciodată drumul de ieşire din iad!

În toată camera, paharele se ciocniră cu clinchet.

— Haideţi, Ty şi Miliard, zise Sidney, făcându-le semne să ia poziţie. Vreau să fac o poză cu voi doi şi Digger.

Se aşezară fiecare pe câte o parte a decedatului. Miliard purta o pălărie de vânător, roşie, împletită, cu urechile lăsate în jos. Ty împrumutase o pălărie similară pentru eveniment. Rânjeau mândri, băgându-se jucăuş unul în celălalt în timp ce ea şi Micky făceau fotografiile.

— Bun, acum ridicaţi capcana şi carneţelul.

Tyson oftă, ca şi cum ar fi fost deranjat, însă luă imediat dosarul în care era proiectul lui ştiinţific, ţinându-l uşor înclinat în faţă şi deschis la prima pagină unde se vedea clar scrisă mare, de mână, nota 10. Miliard ţinu capcana de oţel pe care o construiseră împreună în garaj, folosind un proiect modificat după o schiţă găsită de Ty pe Internet. Sidney făcu mai multe poze, apoi se rezemă de peretele livingului. În sufragerie, Dennis şi Andy îşi umpleau farfuriile cu mâncare. La trei zile după Thanksgiving, principalele feluri erau friptura de curcan şi enchilada de curcan a Amiliei. Sidney făcuse salată din varză de Bruxelles şi usturoi, şi brioşe cu dovlecel. Până acum, doar pe Alex îl văzuse cu varză în farfurie.

Alex. Numele lui adie prin ea precum briza călduţă a oceanului. Vederea colecţiei lui Miliard de hărţi ale comitatului Washington îl stârnise, şi mutase farfuriile cu mâncare ca să-şi facă loc să desfăşoare, pe capătul îndepărtat al mesei, o hartă a Munţilor Cascade. Ty se apropie şi îi privi peste umăr.

Ea îl văzu pe Alex cum trasează cu degetul pe hartă o linie şerpuitoare.

Ty arătă ceva şi puse o întrebare.

Fiica lui Miliard şi soţul ei Dan stăteau rigizi pe canapea, urmărind sărbătoarea ca şi cum ar fi fost vizitatori accidentali într-o cultură străină. Rita

fusese dezgustată de însăşi ideea de a i se face un priveghi unei rozătoare moarte. Totuşi, Ty o asigurase că o cârtiţă nu este rozătoare, ci insectivoră. Nu ajută nici când Sissy i se adresă ostentativ lui Miliard cu „bunicule Bradbury”. Se părea că încercarea de la spital a lui Sidney de a se împrieteni cu Rita la o cafea nu-i risipise acesteia suspiciunile.

La o măsuţă în colţ, Amilia juca septic cu Rebecca şi Sissy, iar lui Sidney îi făcu plăcere să le vadă.

Apăru Miliard, aplecându-se peste umărul Rebeccăi.

— Ai o mână bună?

— Bunicule, vino să joci cu noi, zise ea.

— Ştiu şi eu? N-am mai jucat aşa ceva de ani buni.

— E ca mersul pe bicicletă, zise Amilia. O să-ţi aminteşti imediat. Trage-ţi un scaun.

El se supuse, aproape timid.

— Ei bine, ai făcut nişte enchillada tare bune, Amilia, zise el într-un târziu.

Îşi ţinu pumnul în dreptul stomacului.

— Mi-e teamă totuşi că am să le regret deseară.

Ea îşi împreună sprâncenele.

— Au fost prea iuţi pentru tine? Data viitoare am să-ţi pregătesc câteva cu mai puţini ardei.

Interesul lui Miliard crescu.

— Ei da, asta ar fi bine.

Aprobă din cap.

— Poate că la un moment dat o să fac şi eu, în schimb, ceva pentru tine.

Ea îşi aruncă privirea către bibliotecă.

— Văd că-ţi place poezia. Ai aici câteva cărţi pe care mi-ar plăcea să le citesc.

Ochii lui Miliard scăpărară.

— Îţi place poezia?

— Alo! interveni Sissy. Jucăm sau nu septic?

Sidney râse şi se îndepărtă. Alex îşi ridică privirea când trecu pe lângă el şi, înainte de a se întoarce la conversaţia cu Ty, buzele lui se curbară în acel familiar zâmbet cu gura închisă.

Ajunse în bucătărie şi se întinse către uşa de la frigider, dar se opri să

privească opera de artă pe care Sissy şi Rebecca i-o dăruiseră noului lor „bunic”.

În spatele ei, uşa bucătăriei se deschise, iar Alex intră şi se opri alături de ea.

— Te bucuri de expoziţie?

Ea clătină din cap.

— Tot timpul ăsta cât mă rugam să apară un mentor care să-i iubească pe copii, Millard Bradbury locuia chiar vizavi.

Se uită în sus la el.

— Despre ce aţi vorbit voi acolo?

El ridică din sprâncenele întunecate.

— Ai avea încredere să-mi laşi fiul pe mână două săptămâni vara asta? Ne gândim să mergem în expediţie pe Creasta Pacificului.

Vara asta. Alex plănuia să rămână în viaţa lor pentru un timp mai îndelungat. Se strâmbă.

— Presupun că atâta vreme cât Ty o să fie cu tine, o să supravieţuieşti. O să fii pe teritoriul lui, înţelegi.

Alex o privi sfidător.

— Sălbăticia a fost teritoriul meu înainte de a fi al lui. În plus, eu sunt expertul în pescuit. O să pescuim la muscă în lacurile de munte. E frumos acolo sus.

— Deci ai mai fost în drumeţia asta înainte?

El încuviinţă din cap.

— Tata ne-a dus, pe mine şi pe Ernesto, când eram de vârsta lui Ty, zise el, iar buzele i se subţiară. Pe atunci ne plăceam.

Ea zâmbi înţelegător. Se părea că Alex era încă departe de a-l plăcea pe fratele său, însă arăta decis să îl ierte pe Ernesto. Şi ea se lupta cu tendinţa de a-i dori răul lui Dodge, închis într-o celulă din închisoarea din Seattle, în aşteptarea procesului.

— Cred că mi-a schimbat viaţa, spuse el. Să stau pe acoperişul lumii mi-a dat o nouă perspectivă. Eram atât de mic, şi lumea era atât de mare. Cred că mi-am dat seama că sunt o parte din ea, însă nu centrul.

Ea se gândi la spusele lui.

— De asta vrei să-l duci pe Ty acolo sus? Ca să capete o nouă perspectivă?

El dădu uşor din cap, întorcându-se să o privească intens. Mâna lui îi mângâie obrazul.

— Tu mi-ai dat o nouă perspectivă.

Faţa ei se culcă automat pe palma lui puternică şi el îi mângâie tâmpla cu degetul mare. Fără să se gândească, îşi lăsă trupul să se lipească de al lui; mâinile lui alunecară pe spatele ei. Mirosea a săpun parfumat şi ea se simţi acasă în braţele lui, chiar dacă se afla acolo pentru prima dată. Visase la momentul ăsta şi se întrebase dacă va veni vreodată.

— Sidney, îi şopti el la ureche. Ştii când am început să mă îndrăgostesc de tine? În ziua aia, la Amilia, când mi-am zdrobit degetul mare. Te-am auzit râzând. Îmi place râsul tău spontan, gălăgios, îmi place cum plângi când asculţi un cântec trist. Îmi place sinceritatea care ţi se citeşte pe chip. Oricine te poate citi ca pe o ştire de prima pagină. Te admir pentru asta.

Ea vru să-i spună că şi ea îl admira. Că inima i se topea ca untul ori de câte ori el i se confesa, împărtăşindu-i gândurile şi sentimentele intime. Jack era un om bun, însă nu era conştient că are un suflet. Fusese mulţumit să trăiască ca şi cum ar fi fost doar o carapace. Şi se aşteptase ca Sidney să facă la fel.

Mintea ei crezuse că Jack era perfect pentru ea – pentru familia ei. Dar inima ei ştiuse că nu era aşa. De aceea, sărutul lui nu îi provocase niciun sentiment. Dar în timp ce îşi contopi privirea în ochii întunecoşi şi plini de pasiune ai lui Alex, iar buzele lor se atinseră în sfârşit, roiuri de confetti şi de artificii explodară în sufletul ei.

EPILOG

— Mamă, au venit! strigă Rebecca din curtea din faţă.

Sidney se precipită către uşa de la intrare, în timp ce furgoneta argintie a lui Alex intra pe alee. Ty sări din maşină şi imediat se zări şi capul lui Alex de cealaltă parte. Fetele se apropiară, sporovăind emoţionate. Pe deasupra capului Rebeccăi, Alex rânji. Se părea că nu se răsese deloc în cele două săptămâni cât el şi Ty fuseseră în expediţie pe Creasta Pacificului. Sydney îl îmbrăţişă pe Tyson.

— Mi-a fost dor de tine. Mmm, miroşi bine. Miroşi a fum şi a ace de brad.

— Şi a păstrăv! Mamă, n-o să-ţi vină să crezi cât peşte am prins! Şi din

cei răpitori!

Îşi ţinu mâinile depărtate.

— Am prins unul uriaş, jur că era atât de mare!

Alex clătină din cap.

— Puştiul ăsta pescuieşte la muscă exact ca un profesionist. N-am mai văzut pe nimeni care să înveţe atât de repede. Are talent nativ.

Sidney nu-şi mai văzuse niciodată fiul atât de sănătos, atât de bronzat. Dar cea mai importantă era licărirea de fericire din ochii lui. Alex se apropie, îşi petrecu braţele în jurul ei şi îşi frecă barba de obrazul ei.

— Ce părere ai? întrebă el încet.

— Nu ştiu încă. Stai să încerc.

Îl sărută. Vai, cele două săptămâni fuseseră atât de lungi! Ea se trase înapoi un moment, cu o expresie contemplativă.

— Nu sunt sigură. Cred că trebuie să mai încerc o dată.

Următorul sărut dură mai mult.

— Hei, lasă-ne în pace, zise Ty.

Sidney îi observă rânjetul.

— N-ai nimic să ne spui, Alex?

Alex îşi lovi pumnul de palmă în joacă.

— Plecaţi de-aici!

Privirea lui Sidney se îngustă.

— Cum? Nici să nu vă treacă prin cap amândurora să încercaţi să ţineţi vreun secret! Ce s-a întâmplat acolo sus?

Bărbatul şi băiatul schimbară priviri.

Ty se uită peste umăr. Miliard ieşise pe uşa casei lui.

— Miliard! strigă el. Am văzut urşi!

După ce scotoci printre lucrurile de pe bancheta camionetei, apăru cu aparatul foto digital al lui Alex şi traversă strada în fugă. Sidney se întoarse către Alex şi îşi trecu mâinile peste antebraţele lui vânjoase şi bronzate.

— Ce e cu secretul ăsta?

El îşi trecu o mână prin păr.

— Nu e chiar un secret. Doar că am vorbit ceva cu Ty. Şi lui i s-a părut o idee bună.

Ea aşteptă.

— Ai putea să trăieşti într-o casă unde se aude trenul trecând în fiecare

noapte prin spatele grădinii?

Inima ei tremură de emoţie.

— Vrei să spui casa tatălui tău?

El încuviinţă din cap.

— Are trei dormitoare. Rebecca şi Sissy ar trebui să stea în aceeaşi cameră, însă tot aşa stau şi acum. Ty ar putea sta în dormitorul de la mansardă. Cred că tu, cu talentul tău pentru decoraţiuni, ai putea face ca locul să arate frumos. În special sufrageria aia mare. O să vopsesc pereţii în ce culoare vrei tu. Ai putea să-ţi vopseşti mobila în garaj până când reuşim să-ţi amenajăm propriul tău atelier în oraş, şi…

— Alex, baţi câmpii.

Ştia încotro se îndrepta el, dar avea nevoie să-l audă spunând-o cu voce tare.

— Vrei să închiriezi casa tatălui tău?

— Ştii, acum e casa mea.

El oftă cu putere.

— Ţi-am zis în ultima vreme că sunt îndrăgostit de tine? Nu-mi vine să cred că mi-era atât de teamă că o să mi se întâmple asta, iar acum mi-e şi mai teamă să nu te pierd.

Ea surâse şi se apropie.

— Asta înseamnă că o să-mi dai un preţ bun pentru chirie?

Mâna ei se opri pe faţa lui. Adora ridurile subţiri care începuseră să-i apară pe frunte şi uşoarele încreţituri de la colţurile ochilor. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută.

Braţele lui se strânseră în jurul ei. Tandreţea sărutului lui îi aduse lacrimi în ochi. În cele din urmă, călcâiele ei se cufundară înapoi în fragila iarbă a verii, însă inima îi rămase plutind deasupra.

— Mă refer la o chirie pe termen lung, zise Alex, ştergându-i o lacrimă din colţul ochilor. Pe viaţă.

Ea zâmbi.

— Unde semnez?